כ"ג תמוז תשל"ט, 18.7.79 מספר 2185 80 עמודים שנה 43 המחיר : 25.00 ל"י (כולל מ.ע.מ.)

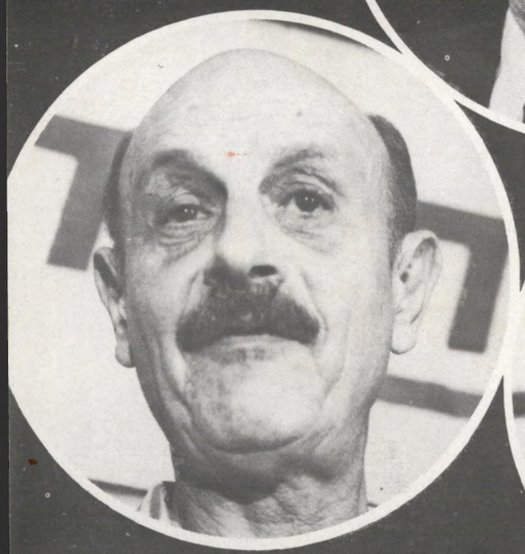
העולם הזה

העולם הזה מגלה:
השמירה על ראשים אלה
עולה 100,000,000 ל"י בשנה

שיגעון שומרי-הראש

קונה פילם אחד בשבוע, או בשנה,
את הפילם הנמכר ביותר בעולם.

העולם מצלם בקודאק.

Kodak

דרוש פיתוח במעבדות דלתה קולור

„העולם הזה", שבועון החדשות הישראלי • המערכת והמינהלה: תל־אביב, רחוב גורדון 3, טל. 03־243386. תא־דואר 136 • מען מברקים: „עולמפרס". • העורך הראשי: אורי אבנרי • העורך: עזרי מישנה: יוסי ינאי • עורך־תכנית: יוסי שנון • עורכת כיתוב: ענת יש־ראי • צילומי־מערכת: צבי צפריר וגילה רזין • ראש המינהלה: אברהם סיטון • מחלקת המודעות: רפי זכרוני • המו"ל: העולם הזה בע"מ • מודפס ב„הדפוס החדש" בע"מ, תל־אביב, רחוב בן־אבגדור • הפצה „גד" בע"מ • גלופות: צינקוגרפיה „כספי" בע"מ.

קוראים כותבים

הכותרת הדהימה רבים. היו שלא האמינו לה, ושסברו כי זוהי המצאה זדונית של השבועון המסויים.

„דן שומרון הודיע באלחוט לעזר וייצמן: בלי פתיחת אש לא נתגבר עליהם — ואתה צריך לתת לי את ההוראה!"

הדברים פורסמו בעמוד 38 של גליון העולם הזה (2178), שדיווח על קרב־האוויר מעל גן־חירק של נאות־סיני.

היה זה סקופ בינלאומי, שאישר את טענת העולם הזה, כי המתנחלים היו מוכנים לעימות חמוש, וכי צברו לשם כך נשק מסוגים שונים.

אף עיתון אחר לא פירסם סקופ זה — גם אחרי שפירסמנו אותו.

מניין היתה לנו ידיעה חשובה זו?

ההסבר הוא פשוט בתכלית. יוסי ינאי, שדיווח על המאורעות, שמע את הדברים במו אוזניו. הוא היה בקירבת האלוף, כאשר זה התקשר באלחוט עם השר. האלוף לא הבחין בכך.

מניין לקורא הספקן כי הדברים אכן נכונים?

בשבוע האחרון ניתנה על כך תשובה רשמית. שר־הביטחון השיב על שאילתה שהגשתי לו בעניין זה.

וזו לשונה:

כתב העולם הזה — שנכח בגן־חירק (לשעבר) של נאות־סיני, מדווח כי שמע במו אוזניו את אלוף פיקוד הדרום, האלוף דן שומרון, מודיע באלחוט לשר־הביטחון כי אינו יכול לפנות את המתנחלים, שהצטיידו בנשק מסוגים שונים, ושאיימו בהתנגדות פעילה, אלא אם יפתח באש. הוא ביקש משר־הביטחון להחליט אם לתת פקודת־אש או לא.

אני מתכבד לשאול:

מה החליט שר־הביטחון באותו מעמד, ומה היו שיקוליו?

עד כאן לשון השאילתה. השיב עליה סגן שר־הביטחון, מרדכי ציפורי, בשם השר. וכך רשומים הדברים בדברי הכנסת:

הסקופ בכתבה על נאות־סיני (העולם הזה 2178)
יש אישור בכנסת

תשובת השר: החלטתי למנוע שפיכות דמים ולמצות אמצעי־שיכנוע.

היו"ר יצחק שמיר: שאלה נוספת לחבר־הכנסת אורי אבנרי.

אורי אבנרי: האם פירוש התשובה הזאת הוא שהתיאור העובדתי, שניתן ב־שאילתה, נכון?

סגן־שר־הביטחון: פחות או יותר נכון.

מנהיג פסיכי

כאותה הזדמנות השיב השר גם ל־שאילתה אחת שלי, שיש בה עניין. היא נוגעת לאחד המנהיגים המרכזיים של גוש־אמונים. מטעמי הגינות, לא אזכיר כאן את השם, אחרי שלא הזכרתי אותו גם בשאילתה. הודעתי עליו לשר באורח פרטי.

וזה נוסח השאילתה:

נודע לי כי אחד מפעילי המתנחלים ב־גדה המערבית (שאת שמו אמסור לשר במיכתב נפרד, כדי שלא להזכירו בגוף השאילתה), היה מאושפז בשעתו בבית־חולים לחולי־נפש בלומנטל (בנטל) בחיפה, ושם נקבעה אבחנה של סכיזופרניה.

אותו איש חמוש בנשק, ברשות שילטו־נות המימשל הצבאי.

אני מתכבד לשאול:

(1) האם נוהג המימשל הצבאי לבדוק אם מבקשי רישיונות־נשק בשטחים המוח־זקים הם בעלי עבר של מחלת־נפש?

(2) האם המיקרה הנ"ל נבדק, ואם כן — מה הוחלט בעיקבות הבדיקה?

עד כאן נוסח השאילתה. סגן שר־הבי־טחון קרא את תשובת השר, כלהלן:

תשובת השר: לשאלה (1) — צה"ל נותן דעתו לשאלה, ויוצאו הנחיות מתאי־מות כדי להבטיח שנשק לא יימסר על־ידי צה"ל לאזרחים, אלא אם עברו, בין ה־שאר, גם בדיקה רפואית.

לשאלה (2) — אינני רשאי למסור פרטים רפואיים ביחס לאדם כלשהו.

היו"ר יצחק שמיר: שאלה נוספת לחבר־הכנסת אורי אבנרי.

אורי אבנרי: כאשר נחקרו אנשי קריית־ארבע לגבי הריגת צעיר וצעירה שהאווירה תתחמם. רק במהלך המהומה נכנסו כמה מן הכתבים.

איש מהם לא שם לב לעובדה קטנה, אך חשובה. כאשר נערכה ההצבעה, התחלקו הקולות 20—19, לטובת ההצעה. באולם עצמו היתה החלוקה 19—19, אך היושבת־ראש, שושנה ארבלי־אלמוזלינו, הוסיפה כמובן את קולה למחייבי ההצעה, שהיא היתה אחת המציעים שלה. זוהי זכותה.

השערורייה פרצה מפני שהדתיים לא השלימו עם תוצאה זו, וטענו — למעשה — שהיושבת־ראש זייפה אותה. באותה שניה קרה משהו חשוב: חבר־כנסת נוסף נכנס לאולם, והתיישב במושב ליד הדלת שבה נכנס, הנמצאת מתחת ליציע־הכתבים. הכתבים לא שמו לב לכך. נדמה לי שגם היושבת־ראש לא ראתה זאת.

אותו ח"כ היה משה עמאר, איש המערך, ותומך מושבע של ההצבעה. אילו היתה נערכת הצבעה חוזרת, היתה התוצאה, איפוא, משתנה לטובת ההצעה, 21 מול 19.

פרט קטן, אך חשוב — והיה צורך לשבת באולם, כדי לראותו.

אך לא זוהי, כמובן, הסיבה העיקרית לפער בדיווח. הבעייה אינה טכנית.

לפיתחו של הכתב הפרלמנטרי אורבות כמה סכנות. הסכנה העיקרית היא הוא עצמו.

הכתב האידיאלי הוא אדם בעל תפיסה פוליטית, האוהב את המישחק הפרלמנטרי, שאינו מערבב את דיעותיו הפרטיות עם הדיווח שלו, שאינו מניח לאהבות ולשנאות בחלחול, סירבו המתנחלים למסור את ה־נשק שלהם לבדיקה. כאשר צה"ל מוסר נשק למתנחלים, האם חלה עליהם החובה למסור את הנשק לצה"ל או למישטרה, כאשר הם נדרשים לכך?

סגן־שר־הביטחון: אין ספק.

אדוף שומרון (משמאל) בסיום קרב נאות סיני*
אין אישור בשדה

איש נכנס בדלת

מאז שהתחלתי לדווח על המתרחש בכנסת, במיסגרת המדור מחוץ לפרוטוקול, פנו אלי כמה וכמה קוראים בתמיהה רבה. התיטיב לבטא זאת השבוע ידיד שפגשתיו ברחוב, וששאל בעוקצנות: „האם יש בארץ שתי כנסות? הכנסת שאתה מדווח עליה אינה הכנסת שעליה מדווחים בעיתונים האחרים."

חוששני שאכן יכול להתקבל הרושם הזה. לעיתים אין שום דמיון בין מאורעות הכנסת שאני מתאר אותם, ובין התמונה המשתקפת בכמה עיתונים אחרים.

הדבר טעון. הסבר כלשהו.

ההסבר התמים ביותר הוא שוויוני־הראייה שלי שונה, גם מבחינה פיסית. אני יושב באולם ורואה דברים, שאינם נראים מיציע־העיתונאים. מובן שאני שומע דברים — למשל, חילופי־דברים והתייעצו־יות בין ח"כים במהלך הישיבה — שאינם נשמעים ביציע. ומכיוון שרוב כתבי־הכנסת אינם סותרים להיות נוכחים במשך רוב הישיבות, הבדל זה יכול להיות ניכר.

למשל: כאשר התחיל השבוע הוויכוח על הצעת־החוק לגבי מעמד הזונות, לא נכח כימעט איש מבין הכתבים ביציע. זה היה מאוחר ביום ואיש לא ציפה, כנראה, שהאווירה תתחמם. רק במהלך המהומה נכנסו כמה מן הכתבים.

איש מהם לא שם לב לעובדה קטנה, אך חשובה. כאשר נערכה ההצבעה, התחלקו הקולות 20—19, לטובת ההצעה. באולם עצמו היתה החלוקה 19—19, אך היושבת־ראש, שושנה ארבלי־אלמוזלינו, הוסיפה כמובן את קולה למחייבי ההצעה, שהיא היתה אחת המציעים שלה. זוהי זכותה.

השערורייה פרצה מפני שהדתיים לא השלימו עם תוצאה זו, וטענו — למעשה — שהיושבת־ראש זייפה אותה. באותה שניה קרה משהו חשוב: חבר־כנסת נוסף נכנס לאולם, והתיישב במושב ליד הדלת שבה נכנס, הנמצאת מתחת ליציע־הכתבים. הכתבים לא שמו לב לכך. נדמה לי שגם היושבת־ראש לא ראתה זאת.

אותו ח"כ היה משה עמאר, איש המערך, ותומך מושבע של ההצבעה. אילו היתה נערכת הצבעה חוזרת, היתה התוצאה, איפוא, משתנה לטובת ההצעה, 21 מול 19.

פרט קטן, אך חשוב — והיה צורך לשבת באולם, כדי לראותו.

אך לא זוהי, כמובן, הסיבה העיקרית לפער בדיווח. הבעייה אינה טכנית.

לפיתחו של הכתב הפרלמנטרי אורבות כמה סכנות. הסכנה העיקרית היא הוא עצמו.

הכתב האידיאלי הוא אדם בעל תפיסה פוליטית, האוהב את המישחק הפרלמנטרי, שאינו מערבב את דיעותיו הפרטיות עם הדיווח שלו, שאינו מניח לאהבות ולשנאות בחלחול, סירבו המתנחלים למסור את ה־נשק שלהם לבדיקה. כאשר צה"ל מוסר נשק למתנחלים, האם חלה עליהם החובה למסור את הנשק לצה"ל או למישטרה, כאשר הם נדרשים לכך?

סגן־שר־הביטחון: אין ספק.

איש נכנס בדלת

מאז שהתחלתי לדווח על המתרחש בכנסת, במיסגרת המדור מחוץ לפרוטוקול, פנו אלי כמה וכמה קוראים בתמיהה רבה. התיטיב לבטא זאת השבוע ידיד שפגשתיו ברחוב, וששאל בעוקצנות: „האם יש בארץ שתי כנסות? הכנסת שאתה מדווח עליה אינה הכנסת שעליה מדווחים בעיתונים האחרים."

חוששני שאכן יכול להתקבל הרושם הזה. לעיתים אין שום דמיון בין מאורעות הכנסת שאני מתאר אותם, ובין התמונה המשתקפת בכמה עיתונים אחרים.

הדבר טעון. הסבר כלשהו.

ההסבר התמים ביותר הוא שוויוני־הראייה שלי שונה, גם מבחינה פיסית. אני יושב באולם ורואה דברים, שאינם נראים מיציע־העיתונאים. מובן שאני שומע דברים — למשל, חילופי־דברים והתייעצו־יות בין ח"כים במהלך הישיבה — שאינם נשמעים ביציע. ומכיוון שרוב כתבי־הכנסת אינם סותרים להיות נוכחים במשך רוב הישיבות, הבדל זה יכול להיות ניכר.

למשל: כאשר התחיל השבוע הוויכוח על הצעת־החוק לגבי מעמד הזונות, לא נכח כימעט איש מבין הכתבים ביציע. זה היה מאוחר ביום ואיש לא ציפה, כנראה, אישיות לסלף את הדברים. הכתב הגרוע ביותר הוא עיתונאי קהה־חושים, בעל דחף חזק להסגין את כוחו, שהפך אדיש לנעשה, בעל דיעות אישיות תוקפניות, המתאים את הדיווח שלו להשקפותיו הפרטיות ו־לאהבותיו האישיות. יש בכנסת כאלה ו־כאלה. ולא אקרא בשמות.

יש כתבים בעלי השקפות חזקות — אנשי ארץ־ישראל השלמה, כמובן — שהקרי־טריון שלהם הוא פשוט וחלק: מי שמדבר בזכות הסיפוח, הוא חדשות, ויש לדווח עליו בהרחבה. מי שמתנגד לסיפוח, אינו חדשות, ועל כן אין צורך לדווח כלל על מעשיו. כך יכול עיתון מכובד להצטיין בדיווח פרלמנטרי מגוחך: הכנסת מורכבת ממשה שמיר, גאולה כהן, יגאל הורביץ ואילו אנשי השלום — יוק.

עיתון מכובד אחר מגיע לתוצאות דומות, ומגוחכות לא פחות, באמצעות שיטה אחרת: הכתב מרגיש שהוא כל־יכול. מי שמתחנף לו — זוכה. מי שפגע בו — אינו קיים.

עד להתמנותו של טומי לפיד כמנכ"ל רשות־השידור, הצטיינו הטלוויזיה והרדיו בדיווח חי, מיקצועי ואובייקטיבי. מאז אפ־שר להגיד את ההיפך לגבי הטלוויזיה.

השבוע זכה כתב דבר, שלמה גינוסר, בפרס סביסלוצקי, על־שם כתב פרלמנטרי ותיק שהלך לעולמו. הפרס הוענק בטכס קצר. הכל הסכימו כי הפרס הגיע לחתן. כי הדיווח של דבר הוא מן הטובים ביותר. אחריו הייתי מציין את ידיעות אחרונות. מיפאת עינא בישא, לא אמשיך ברשימה.

טומי לפיד

* מנהיג המתנחלים, יצחק רגב.

זה היה העולם הזה שהיה

לפני 25 שנה

גיליון „העולם הזה", שראה אור השבוע לפני 25 שנה בדיוק, סירסם כתבה עיתונאית חסרת־תקדים, תחת הכותרת „ערכתי יום פרט לזכר עצמי", מאת הכתב אורי דן, בהשתתפותה של הכתבת סילבי קשת. לצורך הכתבה הוקמה „קרן למען הנוער — ע"ש אורי דן ז"ל", ובעזרת קהל־קוראיו הותרמו כספים לקרן. הכספים הועברו, בסיוכו של דבר, למחלקה לעזרה סוציאלית של עיריית תל־אביב.

כתבת־השער, תחת הכותרת „על מה מתפלגת מפ"ם ?", בחנה את יחסם של שני המרכזים המתפלגים למפלגה הקומוניסטית הישראלית, לברית־המועצות, לסיכוב־השני ולבעיית חברותם של ערבים כמפלגה.

שער הגיליון : מתפלגים מאיר יערי ויגאל אלון.

משפט קסטנר: המשך ✱ תחילתו של „לקוט הכזבים" ✱

סטאלאג 17 ✱ את מי שונא עמוס קינן

משפט

1400 ל"י יתר מאוחר

משלם־המיסים הישראלי המשיך לשלם, בשבוע שעבר, קרוב ל־2000 לירות ליום, עבור התענוג המפוקפק של פתיחת הפצע הישן של שואת יהדות הונגריה, שעה שהמנגנון המישפטי הענק המשיך לטחון עובדות ומיספרים במישפט קסטנר—גרינ־וולד.

רשימת העובדים שמשכורתם שולמה ב־סכום זה : נשיא בית־המישפט המחוזי ה־ירושלמי, בנימין הלוי, עוזרתו מרים ברנ־שטיין, שמשו של השופט — שלמה, מזכירו ושליחיו ; היועץ־המישפטי חיים כהן, עוז־ריו אמנון תל, נעמי סלומון, דבורה שקד ויועצו המייוחד לעניינים הונגריים, ד"ר ליאון מרטון ; חמש קצרניות, בתוספת שלוש כתבניות ופקידי ממשלה וסוכנות שעסקו במחקר רקע המישפט.

שבעה ימי חקירה, חקירת שתי־וערב, חקירה נגדית וחקירה מחודשת של משה קראוס, לשעבר מנהל המישרד הארצ־ישראלי של הסוכנות היהודית בבודפשט, וכיום פקיד צנוע בחברת הביטוח מיגדל בתל־אביב, עלו למדינה קרוב ל־1400 ל"י.

לא שבור. קראוס היה שווה את הכסף —לפחות לסניגוריה. אם אמה של חנה סנש היתה הניצחון המוסרי הגדול ביותר של ההגנה, הרי שקראוס היה העד החזק ביותר מבחינת עדות עובדתית. בקול שקט, מתון וצנוע טען כי קסטנר שיתף פעולה עם הנאצים, כי התחיל בכוונות טובות, כשמט־רתו הראשית היתה להפוך כוח בקהילה היהודית. התביעה ציפתה כל הזמן שסני־גורו של גרינוולד, שמואל תמיר, יקרא לקראוס כעדו והכינה את קבלת הפנים המתאימה. חיים כהן, שעד השבוע האחרון היה בנסיגה כללית וכימעט לא חקר את עדי־ההגנה, החליט לעצור את התקפת עורך־הדין תמיר בנקודה זאת. כשהוא קם לחקור את קראוס חקירת שתי־וערב היה ברור שהתכונן לעשות לו את אשר תמיר עשה לקסטנר, בראשית המישפט, ולנפץ את עדותו לרסיסים.

חיים כהן לא הצליח : קסטנר עלה לדוכן גאה וזקוף, ירד ממנו, כעבור 11 ימים, כשממנו נותר צל בלבד. קראוס עלה לדוכן כאישיות אפורה, צנומה ומדברת בלחש, אבל כל יום נוסף ראו צופי המישפט איש גדול יותר. הוא גם עזב את דוכן־העדים, כפי שבא, לא שבור.

חקירת השתי־וערב הסוערת של חיים כהן לא הזיזה את האיש מעמדותיו, ובנקו־דה אחת השיב ליועץ־המישפטי : „מה אתה צועק ? צעקתך לא תשפיע עלי לשנות את דעתי." התביעה היתה מעוניינת שקראוס ישנה את דעתו. קראוס לא שינה את דעתו, והטיל פצצה, שבמהלכה סיפר, כיצד פנה אליו ש. בן־צור, מנהל מחלקת מיזרח־אירופה במישרד־החוץ, דרך יהודה שפיגל, סגן מנכ"ל מישרד־הדתות, כדי שישפיע עליו לא להעיד נגד קסטנר. קראוס סיפר, כי בן־צור הבטיח לו, במיקרה שילחצו עליו להעיד, שמישרד־הביטחון יתערב לטובתו.

מיליון ל„גנראל אס־אס". נוסף לערי־מת הניירות שהביא קראוס לבית־המישפט, הביא עורך־הדין תמיר גם את הדרכון הגרמני של יואל ברנד, שנשא את אשרת הכניסה לתורכיה ולסוריה, על־מנת להוכיח את מעצרו של ברנד על־ידי הבריטים. את המיסמך החשוב הזה השיג תמיר בלא טירחה יתרה, בלישכת מישרד־הפנים. מיסמך אחר : התיק של גנראל אס־אס קורט בכר, שהוצא מארכיוני הסוכנות היהודית, שבו נקבע כי בכר קיבל דרך קסטנר יותר ממיליון דולר מהיהדות ה־הונגרית, ושאת חלק הכסף הוא השיב, כביכול, בסוף המילחמה. מטרתו של מיס־מך זה היה לאמת את האשמות גרינוולד, כי לקסטנר היו עיסקות כספיות עם בכר.

עיתונות

אלוזטית ובורית

ירוחם הג'ינג'י (זה שהיה חבר הכי טוב של עבד אל־נאצר) עבר יום אחד בסימ־טות כרם־התימנים עם דויד בן־גוריון ו־הסביר לו את מצב העניינים בשכונה. כל חלונות השכונה ניפתחו ותושבי השכונה ירדו לרחוב כדי להציץ באורחים החשו־בים. „מי זה שהולך עם ירוחם ?" שאל תושב ותיק אחד.

צ'יזבת זה אינו היחידי ששימח את לב קוראי דו־השבועון הסיפרותי של מפ"ם — משא. מדי שבועיים הם יכולים ליהנות מצ'יזבתים חביבים המופיעים בטורם ה־מייוחד של דן וחיים* „לקוט הכזבים". היל־

מתרים אורי דן
יום־סרט לזכר עצמי

קוט אינו פוסח על איש והספיק לספר רבות על ותיקים כאברהם שפירא, שנת־כבד לקבל את מיסדר ההגנה בפתח־תיקווה, ופקד : „מיסדרון ! מיסדרון ! דום !"** ועל

* איש דבר־השבוע, דן בן־אמוץ, ופיז־מונאי הפלמ"ח, חיים חפר.

** העיר קורא משא במיכתב למערכת : מדוע לא סיפרתם על הזדמנות אחרת, שבה קיבל שפירא את מיסדר הגדו"ע והסתפק בנאום קצר בן מישפט אחד : „אתם נוער, אתם ? אתם חרא !"

קולנוע

על עכברים זשבויים

סטאלג 17 הוא מחנה־שבויים אפור של טייסים אמריקאים בסביבות הדנובה הכחו־לה. תושבי צריף 4 באותו מחנה עסוקים בחשיפת מלשין, שהודיע לגרמנים על בריחת שניים מחבריהם, שנורו ונהרגו, על מכשיר רדיו שהוגנב לצריף בתוך מיכנס חלול של קטוע־רגל, על פעולת החבלה של הקצין דנבר, שחיבל ברכבת נשק גר־מנית, טרם נפילתו בשבי.

החשד נופל על ספטון (ויליאם הולדן), יצור ציני ואנוכי, השנוא על יושבי ה־צריף בגלל עסקיו. הוא מרושש אותם מסיגריותיהם, בהתערבויותיו, בהימור על מירוצי־עכברים שהוא מארגן, בתשלום בעד הסתכלות במישקפת לעבר מחנה־השבויות הרוסיות. הוא אינו מתבייש לס־חור עם שומר־הצריף הגרמני, הפלדוואל שולץ, כדי להשיג ביצה ולאוכלה לנגד עיניהם הרעבות של חבריו. סיסמתו היא : כל אחד למען עצמו.

דמויותיהם של השבויים בסרט הן פשו־טות ואנושיות. תעלוליהם הפשוטים וה־יומיומיים ושינאתם לספטון, המחליט ומצ־ליח לגלות את המלשין האמיתי — אינם מוגזמים כבסרט הוליבודי רגיל. הודות למישחקם המצויין כקבוצה, בימויו הטוב של בילי (שדרות סנסט) וילדר, שעזר גם בכתיבת התסריט, ואירח, כמובן, במאי אחר, את אוטו פרמינגר, המגלם את דמותו של מפקד־המחנה הגרמני.

בעד מישחקו העצור והחזק קיבל ויל־יאם הולדן את האוסקר, כשחקן הטוב בית־תר של השנה.

אנשים

● כשנשאל **מאיר יערי**, מנהיג מפ"ם, אם אינו מתרגז על אנשי אחדות־העבודה, שאיימו לפלג את מיפלגתו, הסביר : „אני יכול להתרגז בבית. אך פה נחרדתי לעתיד המיפלגה. שמרתי על שיווי המישקל שלי..."

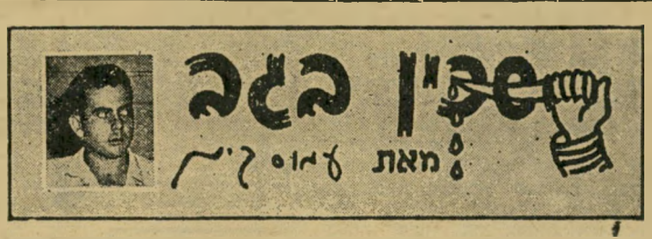
● רב־אלוף **משה דיין** לא חיכה ו־העיר, כשניפגש עם מלכת־היופי, **אביבה כאר**, שהמריאה, כמוהו, משדה־התעופה לוד לארצות־הברית, נוכח התרוצצות ה־צלמים וברק מצלמותיהם, ואמר : „זה צי־לום היסטורי !"

● **ד"ר ישראל רודוף קסטנר** טילפן למערכת סוכנות־הידיעות עתים ו־ביקש להקפיד על כך, שמישפט הוצאת הדיבה לא יכונה יותר „מישפט קסטנר", כי אם בשמו המלא : „מישפט קסטנר־גרינ־וולד".

* כינויו של גורי בפלמ"ח.

„העולם הזה" 873
תאריך : 15.7.54

צעירים כחיים גורי, בנוסח : „ינקלה, האפסנאי הפלוגתי, הופיע יום אחד אצל המ"פ והגיש תלונה נגד ג'ורי", שעושה ממנו צחוק ומעליב אותו לעיני המחלקה. „מה הוא עושה ?' שאל המ"פ. „אתמול הוא בא לאוהל ואמר שהוא רוצה אלונטית ובורית,' אמר ינקלה (שלא ידע מונחים אלה למגבת ולסבון) בפרצוף זועף".

שקין בגב

מאת עמוס קינן

את מי אני שונא

ידידי הוותיק מה נשמע ביקש ממני פעם לערוך לו רשימה של כל אלה שאני שונא. הוא טוען, שבדרך־כלל אני קם בבוקר ושונא, יושב ושונא, ובכלל זה עניין אותו נורא מפני שהוא ער למתרחש. אז בזה הנני ממלא את בקשתו.

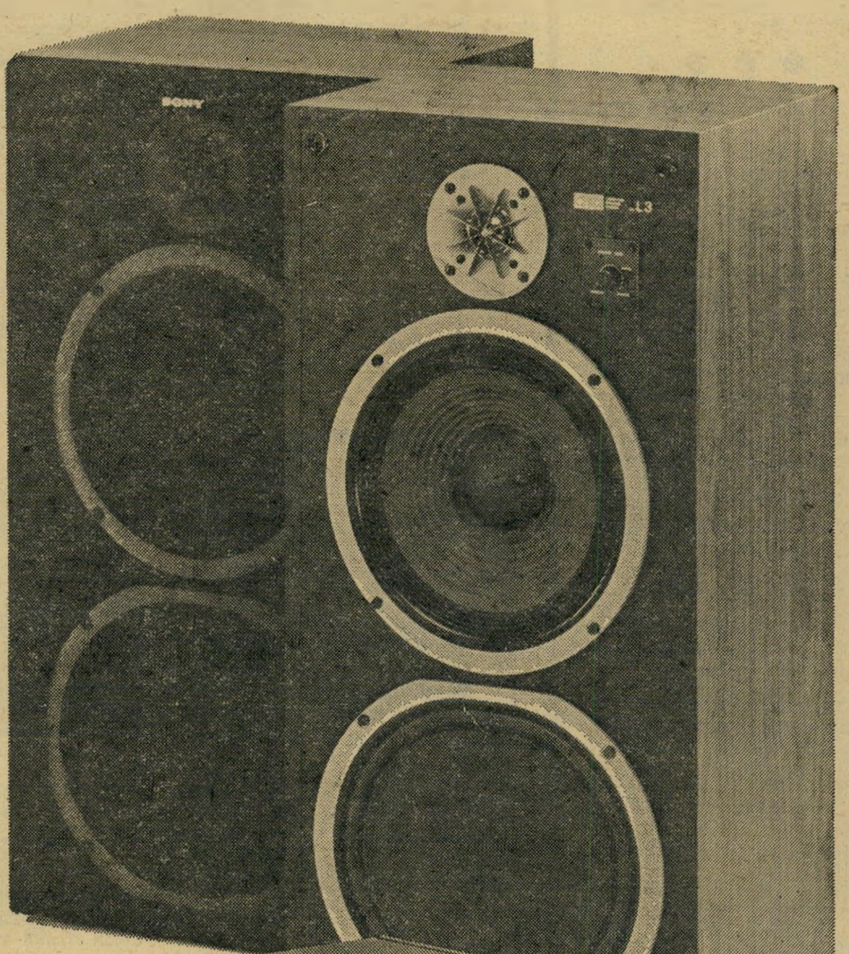
קשה לדעת ממה להתחיל. אני שונא את עובדי מישרד־הביטחון, מפני שהם פעלו גדולות ונצורות שעדיין לא הגיעה השעה לגלות אותן. אני שונא את כל האגודות — אגודת הציירים, הסופרים, העיתונאים, המורים, התרבות המתקדמת, ויוצאי צ'כוסלובקיה והסביבה. את כל הקרנות — מקק"ל ומטה. ואת כל בעלי הזקנים בלי יוצא מהכלל וכימעט את כל בעלי השפמים. את אלה שיש להם קרובים בחוץ־לארץ. את אלה שיושבים בבוקר בבית־קפה והולכים אחרי־הצהריים ליומיות, ובערב לקולנוע, ואחרי הקולנוע לבאר. לא חשוב אם הם שמים ברילנטין על הראש או לא. ואת כל אלה שהולכים ומסובבים בין האצבעות את מפתחות המכונית. את הסטודנטים שמצטרפים למישמרת הצעירה מתוך הכרה. את כל המלצרים, הנהגים, הצבעים, האינס־טלטורים והחשמלאים. את אלה שהיו פעם חברי קיבוץ, ואת אלה שנוסעים הביתה לקיבוץ ביום שישי. את אלה שקוראים סיפורי־כיס. את יגאל אלון. את כל אלה שהולכים עם סמל הפלמ"ח. את הצ'יזבטרון. את אלה שקיבלו דירה מהרכוש הנטוש. את אלה שקוראים את ט.ס. אליוט ועזרא פאונד. את כל השחקנים והבמאים והאמנים בכלל, בלי יוצא מן הכלל. את אלה שמספרים בדיחות. את אלתרמן ואת הטור השביעי. את אלה שלובשות חולצות ויצ"ו. את כל אלה שאומרים שבן־גוריון, בכל זאת או לא בכל זאת, אדם גדול. את כל אלה שמייצגים את הטיפוס הישראלי וקוראים להם „החברה". את כל האמריקאים. את אלה שמצביעים בבחירות. את כל השירים הישראליים והתימניים. את אלה שהיו פעם בסדר ועכשיו הם רוצים להסתדר. את אלה שפעם דווקא רצו להסתדר, אבל עכשיו הם בסדר. את אלה שעוקבים בדאגה אחר התפשטות השחיתות ועוד ועוד.

היו כמה אנשים שאהבתי אותם, אבל הם נהרגו. ובמותם ציוו לנו את החיים.

המערכת שלך

תעשה בשבילך הכל... חוץ מלרקוד!

מערכות הסטריאו הקומפקטיות של סוני, מסידרת HMK עוצבו ותוכננו על מנת לאפשר לך הנאה מקסימלית.
בכל מערכת תמצא מגבר, המסוגל למלא חדר גדול בצליל אדיר, כאשר הרמקולים, בנוסף להיותם רהיט יפה, הופכים את הצליל האדיר לעשיר יותר.
המקלט מצוייד ב-4 גלים והפרדת סטריאו יוצאת מן הכלל מובטחת ע"י מעגלים PLL MPX.
הפטיפון האוטומטי שבמערכת - "פנינה", לא רק בגלל יכולתו "להתעסק" עם יותר מחמישה תקליטים בבת אחת, אלא גם לכבות את כל המערכת בסיום התקליט האחרון.
ישנו גם טייפ-הקסטות עם העצירה האוטומטית, כאשר מיקומו במערכת, מאפשר הפעלה נוחה במיוחד.
וכעת, בחר לך את המערכת שתעשה בשבילך את הכל... חוץ מלרקוד!

HMK-77

- 200 וואט Music Power
- 35 וואט × 2 R.M.S.
- פטיפון אוטומטי עם ראש מגנטי ומחט יהלום
- טייפ-קסטות DOLBY עם ראש F + F
- זוג רמקולים
- להשיג בשני גוונים: חום ושחור

HMK-55

- 100 וואט Music Power
- 18 וואט × 2 R.M.S.
- פטיפון אוטומטי עם ראש מגנטי ומחט יהלום
- טייפ-קסטות DOLBY
- זוג רמקולים
- להשיג בשני גוונים: חום ושחור.

HMK-339

- 100 וואט Music Power
- 18 וואט × 2 R.M.S.
- פטיפון אוטומטי עם ראש מגנטי
- טייפ קסטות
- זוג רמקולים SS-37

HMK-229

- 60 וואט Music Power
- 10 וואט × 2 R.M.S.
- פטיפון אוטומטי
- טייפ קסטות
- זוג רמקולים SS-27

הכל בו... הכל בפנים... הכל SONY!..

HMK

למבקשים את הטוב ביותר!

SONY®

פרסום מלניק | רפאל טירן

השבוע במאה ה־20

מה אירע במאה ה־20׳ בשבוע שבין ה־18 ביולי עד ה־24 ביולי? במדור חדש זה יפקוד „העולם הזה" כמה מן המאורעות שאירעו ב־78 השנים הקודמות בשבוע שבו מופיע הגיליון.

1914

18.7 — נוסד חיל־האוויר של ארצות־הברית. ברשותו שישה מטוסי אימונים.

1918

24.7 — הונחה אבן־הפינה לאוניברסיטה העברית בירושלים, על הר־הצופים. נערך טכס סימלי בנוכחות גנרל אלנבי.

1920

22.7 — נוסדה בלונדון קרן היסוד, ה־מוסד הכספי המרכזי של התנועה הציונית העולמית.

1934

22.7 — ג׳ון דילינגר, גנגסטר אמריקאי נודע, נורה ונהרג על־ידי 27 סוכני האף־בי־אי, בצאתו מבית קולנוע בשיקאגו.

1938

19.7 — האוורד יוז הקיף את כדור הארץ, עם צוות בן ארבעה איש, ב־91 שעות.

23.7 — הוצאה הוראה כי על היהודים בגרמניה לשאת תעודות־זיהוי מיוחדות.

24.7 — ביוזמת הוועד־הלאומי נוסדה כופר הישוב, קרן לצרכי ביטחון הישובים. הכספים באו ממס על שעשועים, סיגריות וארוחות במיסעדות.

1941

20.7 — האות V הוכרזה כסמל למילחמת השיחרור של כל המדינות הלוחמות בהיטלר, בהכרזה של וינסטון צ׳רצ׳יל ב־שידור רדיו.

21.7 — התקפת אוויר גרמנית ראשונה על מוסקווה.

1942

22.7 — החל הגירוש הגדול מגטו ורשה. 310 אלף יהודים נשלחים לטרבלינקה ולבלזץ.

23.7 — הוקם הגדוד היהודי הלוחם בצרפת, ביוזמתו של המשורר דויד קנוט.

1944

20.7 — נכשלה ההתנקשות בהיטלר. הרוזן קלאוס פון שטופנברג מניח פצצה בתיק מתחת לשולחן הממות במטה הראשי של הפיהרר. ההתנקשות אורגנה על־ידי קבוצת קצינים גבוהים והיטלר ניצל בנס.

24.7 — העיר לובלין, פולין, שוחררה. ראשית שיחרורה של פולין. הצבא־האדום שיחרר את מחנה ההשמדה מאיידנק.

פיצוץ מלון המלך־דויד בירושלים
22.7.1946

1946

22.7 — האצ״ל פוצץ את מלון המלך־דויד בירושלים, שבו שכנה מיפקדת הצבא הבריטי ומרכז השילטון האזרחי הבריטי. האגף הדרומי התמוטט, 80 נהרגו, ביניהם 17 יהודים.

25.7 — הגנרל ברקר, מפקד הכוחות הבריטיים בארץ הצהיר: „יש לפגוע ב־יהודים בכיסם."

1947

20.7 — אוניית המעפילים יציאת אירופה תש״ז, שהתפרסמה מאוחר יותר כ־אכסודוס, נתפסה על־ידי הבריטים והובאה לחיפה על 4,550 מעפיליה.

23.7 — אוניית הגירוש הבריטית אמפייר ליף גארד חובלה על־ידי הפלמ״ח.

1949

20.7 — נחתם הסכם שביתת־הנשק עם סוריה.

1951

20.7 — עבדאללה מלך ירדן נרצח בעיר העתיקה בירושלים על־ידי ערבי ארץ־ישראלי, חבר קבוצת קנאים המקורבת למופתי הירושלמי לשעבר.

1952

23.7 — הפיכה צבאית במצריים. גנרל מוחמד נגיב תופס את השילטון ומאלץ את ראש־הממשלה, הילאלי פשה, להתפטר. בלחץ הצבא מינה המלך פארוק את עלי מאהר פשה לראש־הממשלה.

1953

20.7 — בריה״מ־המועצות חידשה את יחסיה עם ישראל.

1957

22.7 — פורסמה צוואתו של ג׳יימס דה־רוטשילד. הוא הוריש שישה מיליוני לירות להקמת מישכן הכנסת החדש. חוסלה חברת פיק״א, שפעלה בארץ־ישראל מאז 1924.

1958

17.7 — בית־המישפט קבע כי שורת המתנדבים תשלם פיצויים בגובה של 5,300 לירות לעמוס בן־גוריון שתבע 25 אלף לירות.

1960

20.7 — דובר המישטרה מסר על מעצרו של הפרופסור מהטכניון קורט סיטה, בחשד של ריגול.

1965

20.7 — ארתור גולדברג, שופט בית־המישפט העליון האמריקאי מתמנה כראש מישלחת ארצות־הברית לאו״ם.

1968

22.7 — הוכרז על דרגה חדשה בצה״ל — דרגת התת־אלוף.

1969

21.7 — יחידת צה״ל פשטה על המצודה המצרית באי גרין, בכניסה הדרומית ל־תעלת סואיס.

זמיר יועץ מישפטי
24.7.78

1971

20.7 — וריד מרגלו של אדם הושתל בליבו, בניתוח שנערך בבית־החולים הדסה בירושלים.

1972

23.7 — יהודה אלמוג, מי שזכה לתואר „מחייה ים המוות", ניפטר בגיל 76.

1973

24.7 — בית־המישפט העליון בארצות־הברית ציווה על הנשיא ריצ׳ארד ניכסון למסור 44 הקלטות הדרושות לניהול מישפט ווטרגייט.

1977

19.7 — הכנסת אישרה את המהפך הכלכלי ודחתה הצעת אי־אמון של חד״ש ושל״י. המערך וד״ש נמנעו.

1978

42.7 — הפרופסור יצחק זמיר, דיקן הפקולטה למישפטים באוניברסיטה העברית בירושלים, מונה יועץ מישפטי לממשלה שלה במקומו של הפרופסור אהרון ברק. שר התעשייה, יגאל הורביץ, הגיש את התפטרותו מהממשלה.

מכתבים

הנון־קונפורמיסט

על דעותיו של אסי דיין, כפי שבוטאו בראיון עימו („העולם הזה" 2183).

וכל הכבוד לאסי דיין! אך יורשה לי להעיר, כי בנקודה עקרונית אחת הוא טעה. על יחסו לאש״ף אמר דיין את הדברים הבאים: „לדעתי צריך לדבר איתם ולירות בהם. לדבר איתם, כי הם נציגי העם הפלסטיני, ולהרוג בהם, כי הם הכריזו עלינו מילחמה, והבא להורגך השכם להורגו..."

ובכן, אנו שולטים בעם הערבי הפלסטיני ומחזיקים אותו במישטר של דיכוי. מילחמתו של אש״ף, המייצג את העם הפלסטיני, אינה אלא תגובה לדיכוי ולסירוב הישראלי להידבר עם אש״ף ולהגיע עימו לידי פשרה של דו־קיום.

שלום זמיר, אמירים

● ● ●

ילדים זקנים

היכן משקיעה „אלין" — האגודה לעזרת ילדים נכים — את משאביה?

במודעה שהתפרסמה בעיתונים הזמין הציבור להרצאה על הנושא „הקהילה והזקן". במיסגרת סידרת הרצאות על נושא ההזדקנות. הגופים הציבוריים, שעומדים מאחרי המיבצע, הם שניים: עיריית תל־אביב ואגודת „אלין". שאלתי: מה לאגודה שנועדה לעזור לילדים נכים ולהרצאות על נושא ההזדקנות? או שמא נפתח עידן חדש בישראל — הקק״ל תעודד להקות־קצב, המגבית היהודית המאוחדת תשקיע בפיתוח מועדוני־לילה, מכבי תטפל בנכי־צה״ל והתאחדות בעלי־התעשיה תקח תחת חסותה את הפמיניסטיות.

צחוק צחוק, אבל נראה לי כי עירבוב התחומים הזה הוא בעוכרי הציבור.

נדב פרידמן, הרצליה

● ● ●

על הררי כסף

על תאוות הבצע של המתנחלים.

מי אמר שהעיר ימית נקבעה על חולות? עתה הולך ומתברר כי היא ניבנתה על

הררי כסף, שאותם רוצים תושביה לחפור לטובתם. זהו פרצופה של חלוציות נוסח־המתנחלים.

יעקוב מיכאלי, חיפה

● ● ●

יד מושטת לשלום

יאסר עראפאת, ברונו קרייסקי ווילי בראנד לחצו איש את יד רעהו בווינה.

כל הכבוד לברונו קרייסקי ולווילי בראנד!

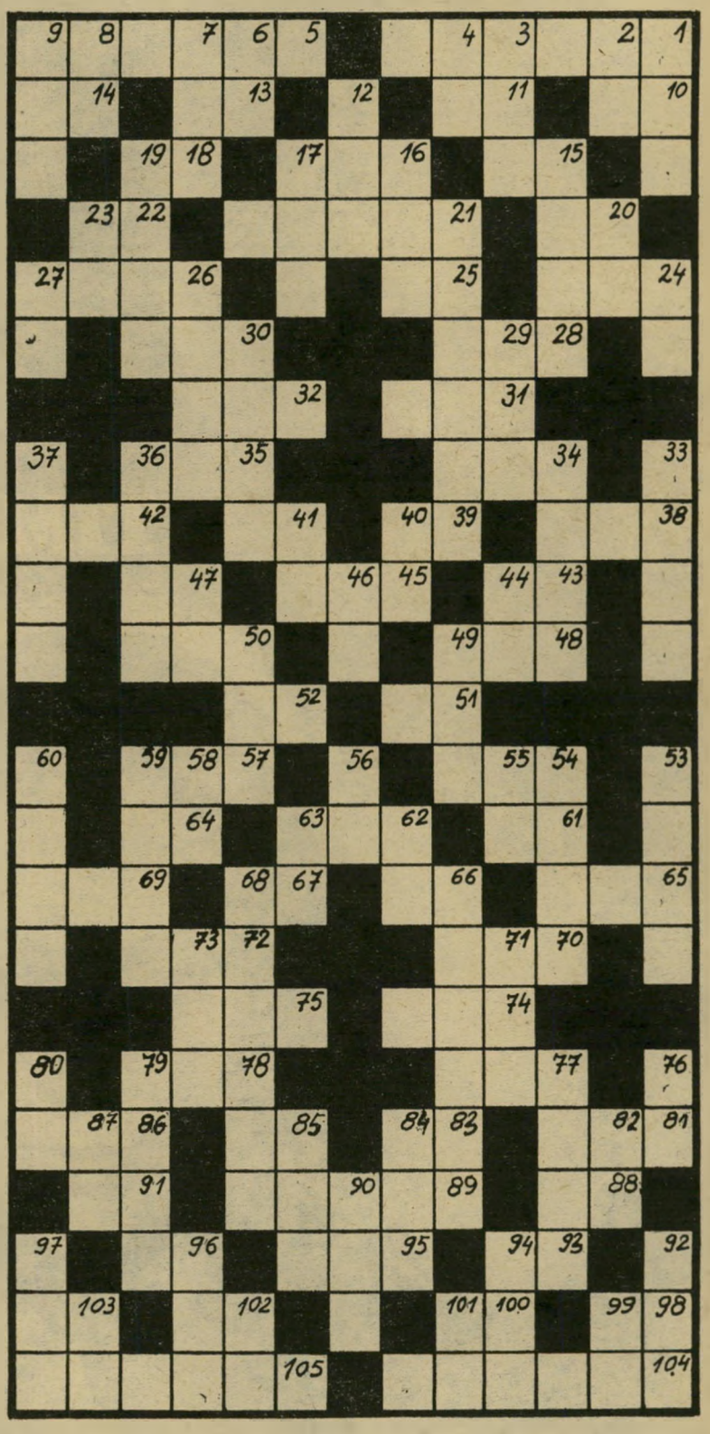
הקאנצלר האוסטרי והקאנצלר הגרמני לשעבר עשו מה שעשו בווינה מתוך מניעים טהורים לחלוטין, בין השאר גם מתוך אהדה לעם היהודי וגם מתוך דאגה לעתידה של ישראל.

מה שהקל עליהם את המלאכה היתה העובדה, שלשניהם יש „אליבי" משכנע.

(המשך בעמוד 8)

אוהבים TIME
TIME
Filter
CIGARETTES
KING SIZE
רובק מייצרת סיגריות איכות למעלה מ-40 שנה.
סטרפ ו.ר. יוקרתי!

תשבץ העולם הזה 2185

מאוזן:

1) נבער; 2) נישא; 3) סוף הצד; 4) בלוטת־הנקה; 6) מידת־לח קדומה; 7) גדוש; 8) קידומת צרפתית; 9) בואו ונעשה!; 12) יגיעה; 15) תרנגול; 16) מראשי המערך (ש"מ); 17) נוכח; 19) זלזל; 20) חזר; 21) צוחק חרש; 23) ענף צעיר; 24) כינוי; 26) צוחק חרש; 27) בת־קול; 29) חוט עבה; 30) מושב הצמח בבית; 33) כלי־עבודה; 34) דרך סלולה; 36) היה שר־ביטחון (ש"מ); 37) לבלר; 40) מאכל אבותינו במידבר; 41) כעס גדול; 44) שנשמה באפו; 46) כלי־קיבול גדול; 47) חומת־מים; 49) עולם; 50) מין מסמר; 53) קרן; 54) אביו של בילעם; 55) אריג; 56) התנועע; 58) פרי־בטן; 59) נפלטת מן הרובה; 60) לפני המאוחר; 62) עוף־טרף; 63) מילת־שלילה; 66) יישוב בארץ; 68) שמן (2 מילים); 71) נתח הפרי; 73) מילת־שלילה; 76) אס־קופה; 77) השגיחו; 79) כן; 80) עצם בפה; 82) אילן; 84) כיצד; 85) מתוח על נתיב־מים; 87) שמא; 90) שמן־אדמה; 92) קנייה; 94) לא־כשר; 96) כלי־זין; 97) חלק חיוני במכונית; 99) זכר בבקר; 101) מילת־בקשה; 102) צונן; 103) מזל.

מאוזן:

1) מיתרס; 5) סטודנטית; 10) גוי; 11) עבר; 13) תנועת־מים בים; 14) תן!; 15) רך בצאן; 16) פיקדון מטבע־זר (ר"ת); 18) להבה; 20) קוץ; 21) מפעיל את חומר־הנפץ; 22) גדול בתורה; 24) אבן טובה; 25) פלא; 26) ארון־מגירות; 28) בצוותא; 30) היה מלך הבשן; 31) מפירקי הגוף; 32) עד; 34) מכשיר; 35) יעשה יותר קל; 38) דווי; 39) ישן; 41) נחפז; 42) מקדים את הרעם; 43) בגיל זה — לחופה; 45) מאוחר בלילה; 47) מילת־זירוז; 49) מין קוץ; 50) נרתיק החרב; 51) תבואה; 52) ידיד; 54) מלכות קדומה; 57) חי מהיר; 61) ממשתתפי המישפט; 62) לבוש לרגל; 64) מזמר (הפוך); 65) התנועעו; 66) שביב; 67) חודש בשנה העיברית; 69) מטרה; 70) העלה ארוכה; 73) לא דק; 74) שקד; 75) מקיף את האטמוספירה; 77) אריה; 79) תעלת־שופכין; 81) צעד; 83) אחד־עשר (בגימטריה); 85) בוא הלום; 86) יורד־ים; 88) אוייב; 89) פאמפלט; 91) מטבע יפאני; 93) מונח בתורת החשמל; 95) ושוב חקלאי; 96) נמלט; 98) מן הסכו"ם; 102) גבבה; 103) מיכסה הבית; 104) מחשבות עמוקות; 105) דג טורף.

מכתבים

(המשך מעמוד 6)

שניהם סוציאליסטים ואנטי־נאציים ידועים. ברונו הוא בן למישפחה יהודית, שרבים מקרוביו ניספו בידי הנאצים, ווילי היה „עוכר גרמניה" ו„בוגד במולדת", שהעדיף לערוק מגרמניה של היטלר ולהילחם נגדה בעת מילחמת־העולם השנייה.

לכן נראים ונשמעים כל מחרפיהם, החל במנחם בגין ושימעון פרס וכלה באחרון הכתבים של העיתונות המימסדית, מגוחכים לחלוטין. כשהם מדביקים לשני אלה תוויות של „נאצים", „עוכרי ישראל" וכו'.

לאה וראובן מרלי, רמת־גן

הפגישה בווינה היא כדור שלג. אחרי קרייסקי ובראנד יגישו גם מנהיגים מערביים אחרים את ידיהם ליאסר עראפאת. הגיע הזמן שנעשה חשבון־נפש בשאלה הפלסטינית ונבדוק אם לא הגיע הרגע, שמנהיגי ישראל עצמם יושיטו ידם לעראפאת, במטרה להקים מדינה פלסטינית לצד מדינת ישראל.

מאיר תמרי, באר־שבע

הפגישה בווינה היא סטירת־לחי מצלצלת לראשי המערך, שהתגאו עד כה בקשריהם עם המנהיגים הסוציאליסטים מאירופה והתבשמו ממעמדם המכובד באינטרנציונל הסוציאליסטי. כנראה שהמרחק בין נאצי־יונל־סוציאליזם לסוציאליזם אינו רב.

יחיעם דורי, תל־אביב

● ● ●

דחם לזיכרו

פרץ עופר ז"ל, פעיל תנועת העולם חזה — כוח חדש, איש מחנה שלי ולשעבר כתב בכיר בשבועון („העולם הזה" 2179).

בתדהמה ובכאב נפרדנו מחבר פעיל ומוכשר, שליווה אותנו לאורך שנים. חווינו

פרץ עופר ז"ל
חבר לחיים ולנשק

את אותן החוויות, עברנו יחד אימונים ומילחמות.

אהבת המולדת ורוח ההתנדבות הביאוהו להתנדב, כאיש מילואים, לקורס קציניים. הוא סיים את הקורס בהצלחה.

נהנינו לשהות במחיצתו ולהתווכח בלהט על נושאים פוליטיים, אף כי לא תמיד שררה תמימות־דעים בינינו. עופר הציג את דעותיו בצורה נאה, גאה ומכובדת. חיכינו ממנו להרבה — אך המוות קטע את כל התוכניות. הוא יחסר לנו כחבר לחיים ולנשק. אנו עומדים דום לזיכרו.

בגיוס הקרוב למילואים יתקיים מיסדר מיוחד לזיכרו, שבו המג"ד ישא דברים.

מפקדי וחייבי היחידה,
ד.צ. 2502, צה"ל

● ● ●

ריקשות לשרי ישראל

הצעתו של מחנדס, באוזני שרי התחבורה והאנרגיה לפיתרון בעיות התחבורה והאנרגיה.

אם ייפתחו שערי ישראל בפני פליטי ויאט־נאם, שיבואו לארץ עם הריקשות שלהם, יפחת באופן ניכר מספר נפגעי תאונות הדרכים, יתהווה תחליף טוב, זול ומהיר לאגד ולדן, ייחסך דלק, יימנע זיהום הסביבה ויתבצע, לעיני העולם כולו, מיפעל אנושי למופת.

נ.ב. — בצורה זו אפשר לפתור גם את שאלת הרכב של שרי הממשלה.

ה. רלף הזינגר, מהנדס, תל־אביב

● ● ●

ביד הלשון

לתשומת־לב הקוראים, הכתבים ועורכי הכיתוב של „העולם הזה"

את השבועון קוראים גם אנשים משכילים הבקיאים ברזי השפה העברית, לפיכך יש להקפיד ביתר־שאת על כתיב נכון, סיגנון ודקדוק, ולהקפיד במיוחד על הכותרות המופיעות מתחת לתמונות.

והרי כמה דוגמות, שליקטתי מהגליונות האחרונים:

צוותות (צ"ל: צוותים), איחסון בבתי־מלון (צ"ל: איכסון), מתווספים (צ"ל: מתוספים), תוארים (צ"ל: תארים), קיתונות של קללות ולא קיטונות, לקרוא תיגר ולא תגר, לתת ארכה ולא ערכה, בן־האדם ולא הבן־אדם, חלק הארי ולא החלק־הארי, מחיר גבוה ולא מחיר יקר, וכו'.

בן־ציון בר־גיר, בלשן, תל־אביב

● תודה.

● ● ●

הזאב

אלי הזאב, פעיל הליגה היהודית להגנה, שנחשד בתקיפת סטודנטים בקאמפוס בתל־אביב ובהתפרצויות לבתי ערבים בחברון („העולם הזה" 2180—2178).

השבוע נתקלתי בתמונה שצולמה בעת מסעם של אנשי שלום־עכשיו לחברון, לנטיעת הגפנים. רואים בה את אלי הזאב, באגרוף מורם, כשהוא מתקרב למפגיני השלום. דקות ספורות לפני שהחל בתיגרה עימהם.

כזכור, הוא ניסה להסתיר את פניו, כאשר הובא בפני שופט. לכן אני שולח

אלי הזאב
באגרוף מורם

לכם את תמונתו, כדי שתפרסמו אותה ברבים.

א.ד., ירושלים

על מות הזקן

בעיקבות הצל"ש שנתן „העולם הזה" (2182) לוויקטור נחמיאס, על המיסמך הטלוויזיוני שפירסם ב„מבט" בדבר התעללות מישרד־הבריאות בזקנים.

היועץ המישפטי של מישרד־הבריאות, ד"ר דויד פרנקל, קובע כי הכתבה ששודרה, לפיה נפטר תושב בית־שמש, כתוצאה

(המשך בעמוד 10)

לא חשוב מה התוצאה העיקר שייגמר ב-2·2

"אחרי משחק,
כשאתה מרגיש את העייפות הנעימה
של ספורט מוצלח,
מה מתאים יותר
לצמא מבירה קלה, קרה מאד.
2·2 היא בירה מיוחדת,
פחות ממלאה, יש בה פחות אלכוהול
ופחות קלוריות אך אותו טעם
מרווה שאתה אוהב בבירה.
בארוחת הצהריים, בפגישה חברתית
או כשאתה סתם צמא למשהו קר ומרווה-
קח בירה, קח עוד אחת,
עם 2·2 קל יותר ליהנות מבירה".

2·2 בירה שהולכת בקלות, אפילו שתיים שתיים.

אדיאל

מכתבים

(המשך מעמוד 8)

מהפסקת טיפול־בית של מישרד־הבריאות, היא עלילה חסרת־שחר.

בעיקבות הכתבה הנ"ל מינה המנהל הכללי בפועל של מישרד־הבריאות, הפרופ' פסור ברוך מודן, מייד לאחר שידור הכתבה, ועדת מומחים, שתפקידה היה לבדוק את נסיבות המיקרה. לטענתו של כתב הטלוויזיה, ויקטור נחמיאס, נפטר זקן מבית־שמש, בבית־החולים הדסה בירושלים, כתוצאה מהפסקת טיפול־בית של מישרד־הבריאות. הוועדה קובעת, כי דובר על אדם שנפטר עוד ביום ה־13 באפריל 1979, דהיינו, יותר מחודשיים לפני יום שידור הכתבה, ואשר לא היה כלל במיסגרת טיפולי הבית של מישרד־הבריאות. לאור זאת, קבע היועץ המישפטי של המישרד, כי הכתבה הנ"ל שודרה במבט טופלת האשמה כבדה של גרימת מוות ועלילה, שתיהן חסרות יסוד, על מישרד־הבריאות ודורש הכחשה והתנצלות מפורשת בתוכנית מבט. הטלוויזיה אכן הכחישה על־פי דרישתנו את שנאמר בכתבה.

דבורה גנני־אלעד, דוברת
מישרד־הבריאות, ירושלים

● ● ●

תיקון טעות

מי היא הדיילת של חברת „כנס", שליוותה את הסנטור הנרי ג'קסון, בבואו להרצות על הטרור,

דיילת לזר
עם הסנטור

בכנס בינלאומי שנערך במלון „הילטון" (מדור „אנשים", „העולם הזה" 2184.

אין זו דיילת בשם אורנה שמיר, כפי שכתבתם בטעות, אלא אני.

עמליה לזר, תל־אביב

● ראה תמונה — עמליה לזר, דיילת ראשית של חברת כנס, כשמאחוריה הסנטור הנרי ג'קסון.

● ● ●

לא היו דברים מעולם

תושבי ערב אל־שבלי מכחישים ידיעה סנסציונית אודות הנעשה בכפרם.

במעריב (12 ביוני 1979), התפרסמה ידיעה, שמקורה במישטרת טבריה, על חיפוש בכפר ערב אל־שבלי שבאיזור נצרת. בגוף הידיעה נאמר, כי „בחיפוש נתגלה ציוד צבאי רב — דובונים, מדים, מימיות, חגורות, נעליים, סוודרים, פנסים, כובעים..." וכן אקדח, אופניים ויותר מארבע טון ברזל לבנייה.

ובכן — להד"ם.

הבגדים שייכים לאנשי הצבא מבני שבטנו, האקדח ברשותו של שוטר מבני הכפר, ויש לו רישיון, הברזל נועד לבניין ויש לו בעלים חוקיים. בקיצור: הידיעה שפורסמה במעריב אינה נכונה. היא נועדה ליצור דעה מוטעית עלינו בקרב ציבור הרחב של הקוראים.

המישטרה התנהגה בצורה אכזרית, בלתי־חוקית. השוטרים, ביחד עם אנשי הסיירת הירוקה, הקיפו את הכפר ואיימו על נשים וילדים ועצרו אנשים חפים מכל פשע. אנו רואים במעשים אלה פגיעה, שנועדה לאלצנו לנטוש את הכפר שלנו. אנו פונים אל שר־המישטרה, שימנה ועדת־חקירה לבירור הפרשה.

יש לציין כי כל צעירי הכפר שלנו משרתים בצה"ל מתוך נאמנות למדינה וכל ההאשמות שכוונו כלפינו חסרות־שחר ויש בהן משום הטעיית הציבור הרחב נגד ערביי ישראל.

מוחמד חוסיין שבלי ואסעד שבלי, ערב אל־שבלי

● ● ●

תמונת ה„סובארו"

„מה אסר השר" — על מכירת מכוניות האסורות באמריקה ביגלל ליקויים המסכנים את הבטיחות („העולם הזה" 2183).

התפלאנו לקרוא את הכתבה הנ"ל, שבמרכזה הודפסה תמונה של מכונית סובארו DL המיובאת על־ידינו לישראל ואשר אינה זהה לסובארו־בראט שאליה מתייחסת הכתבה, להלן הערותינו:

(1) התקלה במיכסה מיכל הדלק בסובארו־בראט המיובאת לארצות־הברית בילבד היא תקלה מיזערית ונוצרה כתוצאה מן הקור הרב שהיה שם, שגרם לסתימת אוויר במיכל הדלק. התקלה תוקנה בארצות־הברית מייד, עוד לפני כשנה לערך.

(2) דגם סובארו־בראט אינו מיובא כלל לישראל והוא דגם המיוצר במייוחד לשוק האמריקאי.

(3) בישראל לא היתה בעיה מן הסוג שצויין בכתבתכם, מיום התחלת המכירות בישראל ועד כה.

(4) הדפסת תמונת „סובארו DS 4 דלתות" במרכזה של הכתבה מטעה את ציבור הקוראים שלכם והיא מהווה הוצאת לשון־הרע ותגרום נזק רב.

משה ברנובסקי, מנכ"ל
„יפנאוטו", תל־אביב

מכונית „סובארו" DL
התקלה תוקנה

טיולים
מוגרכים ל:
אירופה
★
ארה"ב וקנדה
★
ארה"ב ומכסיקו
★
המזרח הרחוק
★
דרום אמריקה
ומכסיקו

טיולים מיוחדים
לצעירים

פרטים והרשמה בכל משרדי הנסיעות!

הטיול
הטוב ביותר עם

50 שנות נסיון לשרותך!

קול המפרסם

ב -3,600.*- ל"י אני שלך!

רדיו־טייפ Gold Star דגם T.C.R-383 מופעל ע"י חשמל או ע"י סוללות. 3 גלים — SW/FM/AM.
הספק — 1½ וט. מיקרופון פנימי. מפסק אוטומטי לטייפ בגמר הקסטה. אפשרות חיבור למערכת סטריאו.
אם לא שמעתם על Gold Star, תוכלו לשמוע בארה"ב, באירופה ובישראל, בחנויות המובחרות למערכות סטריאו ולמוצרי חשמל.
Gold Star — רדיו־טייפ מתוצרת קוריאה.

* מחיר רגיל — 4,600 ל"י
מחיר מבצע — 3,600.- ל"י במזומן
או 4,100.- ל"י בארבעה תשלומים.
המבצע מוגבל לחודש יולי
בלבד או עד גמר המלאי.

T.C.R-383

GOLD STAR

יבוא ושיווק: טלנית תעשיות בע"מ - יצרני זניט בישראל. תל־אביב, רח' בן־יהודה 53, טל. 249631, 249648.

רשימת מפיצים חלקית למבצע R 383 א'

תל־אביב: שילה — דיזנגוף סנטר; רדיו ברוך — אצל 37; זינגר — הרב קוק. **ירושלים:** אלקטרוניקה — המלך ג'ורג' 11; אלקטרו בית — יפו 72. **חיפה:** רדיו רובר — הרצל 25; רדיו אורון — כיכר מאירהוף; רדיו אפרים — שד' בן־גוריון. **אשדוד:** סוכנויות דרום — מרכז מסחרי א' 31. **אשקלון:** בורמן — העבודה 9. **באר־שבע:** לונג טליי — הרצל 95; אלקטריק סנטר — הרצל 71. **גבעתיים:** רב אור — שינקין 1; סלנן שביט — כצנלסון 145. **הרצליה:** גל ה־120 — סוקולוב 11. **יפו:** סלון יתד — שד' ירושלים 3. **כפר־סבא:** רדיו גל — וייצמן 116. **לוד:** פאוזי — הרצל 66. **נתניה:** רדיו אלחוט — שד' וייצמן 5. **ערד:** מיקי מריו — מרכז מסחרי. **פתח־תקוה:** גל ה־120 — רח' ההגנה 16; קדוש יוסף — חיים עוזר 1. **ראשון־לציון:** צלילית — ביאליק 10. **רמת־גן:** טלסטאר — ביאליק 36. **שדרות:** סעדון יהודה — מרכז מסחרי. **חדרה:** שוייצר ובניו — הרברט סמואל 68. **טבריה:** קובי יוסף — רח' הגליל. **נצרת:** עמורי — השוק הישן. **עפולה:** פינת האושר — ירושלים 5. **קרית־ים:** נפתלברג — שד' ירושלים 3. **קרית־מוצקין:** טל קול — השופטים 5.

שיטת "האויר הקפוא" (NO FROST)

יש לפחות 4 סיבות מדוע שיטה זו שומרת טוב יותר על המזון שלך.

1 לא תצטרכי להפשירו, אף לא פעם אחת.

כי בשיטת האויר הקפוא של אמקור לא מצטבר קרח כלל. זאת מפני שבמקום קירור סטאטי, פועל המקרר בטכניקה חדישה: זרימה מתמדת של אויר קר ויבש המסלק את הרטיבות מתוך תא ההקפאה.

2 האוכל נשאר טרי זמן רב יותר.

כי האויר היבש אינו גורם להתרככות וקלקול המזון. מעתה תוכלי לבשל לכמה ימים, ולהחזיק את המזון במקרר בלי חשש.

3 לגלידה כבר אין טעם של דג מלוח.

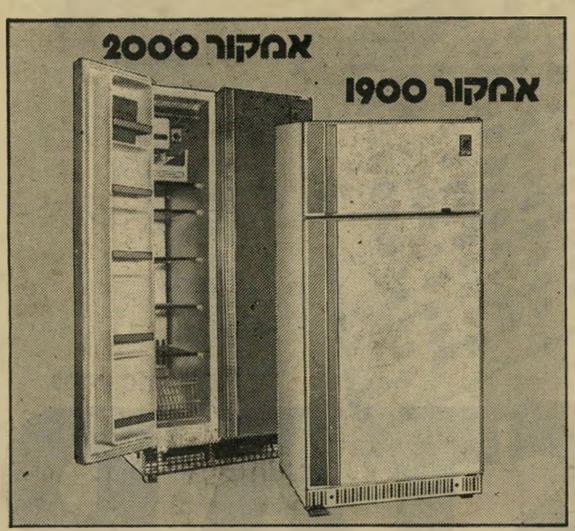

כי בשל תנועת האויר המתמדת לא מתערבבים ריחות המאכלים זה בזה.

4 תחסכי עשרות אלפי לירות.

כי מקררים דומים מתוצרת חוץ עולים הרבה יותר, והם גם מחייבים לעתים התקנת טרנספורמטור הגוזל חשמל רב.

מפיצים אמפא וסוחרים מורשים

א אמקור
מקרר העתיד

חילוניים וחובשי־כיפות

אורי אבנרי עשה מלאכה קלה מדי במאמרו על הנעשה במישרד החינוך והתרבות ועל מדיניותו ופעולותיו של השר זבולון המר („סאלאמי כשר", „העולם הזה" 2183). הוא צירף ועירבב עובדות וחצאי־עובדות עם שמועות והשמצות נפוצות, וכך ביקש ליצור אצלנו, הקוראים, רושם מסויים מאד ומגמתי מאד על הנעשה במישרד. לא אשתמש, כמו אורי אבנרי, בביטויים ובכינויים שונים ואסתפק בהבהרות ובהעמדת דברים על דיוקם.

■ ■ ■

העורך הראשי של „העולם הזה" מצטט בפתח מאמרו קטעים מחוזר המנחל הכללי של מישרד החינוך והתרבות, אליעזר שמואלי, המפרט את חיערכות מוסדות החינוך לקראת שנת הלימודים הבאה (תש"ם). לא במיקרה בחר אבנרי לצטט דווקא קטעים המתייחסים להנחיות המישרד כיצד לציין בבתי־הספר את החגים, את גיל הבר־מיצווה אצל תלמידי כיתות ז' ואת הנושא „ואהבת לרעך כמוך". הוא ביקש ליצור, על־ידי דיווח סלקטיבי של חוזר המנכ"ל, את הרושם כאילו מישרד החינוך — בהנחיית השר — עוסק אך ורק בנושאים הקשורים להעמקת החינוך היהודי.

הוא לא סיפר לקוראי „הנדון" על מאמצי המישרד — בהנחיית השר — לקידום מעמד המורה, על התוכניות לחיזוק החוליות החלשות במערכת החינוך, על ההכנות להנהגת יום חינוך ארוך, על תיכון חינם עד כיתה י"ב, על חינוך הנוער לחיסכון ואפילו לא על המאמצים לשיכלול מערכת החינוך במיגזר הערבי.

זאת ועוד: אנו איננו מתביישים גם בתוכניות ל־העמקת החינוך היהודי, שדובר עליהן בראשית הדברים. זה שנים רבות (עוד מימי כהונתו של זלמן ארן המנוח) מנסה מישרד החינוך והתרבות להפעיל תוכניות כדי להעמיק בלב התלמידים את תחושת השתייכותם לעם ולמדינה. בעבר קראו לזה „תודעה יהודית", חיום קוראים לזה „חינוך יהודי". אך השם אינו משנה. העיקר הוא רצונו ושאיפתו של המישרד להעניק לתל־מידים, יחד עם הערכים האנושיים, החינוך לאזרחות טובה ולשלום, את הכרת המורשת היהודית. מי שטוען שמדובר פה ב„כפיית הדת על תוכנית הלימודים" אינו מכיר ואינו יודע, ככל הנראה, את מטרות החינוך בישראל, כפי שהוגדרו ונוסחו על־ידי כל הממשלות, ומתעלם מכך שהתלמידים, המורים וההורים בישראל מפצירים במישרד החינוך ללמד יותר על המורשת היהודית, על תולדות הציונות ועל הקמת המדינה. אדרבה, צאו לבתי־הספר ותיווכחו.

בהמשך טוען אבנרי, כי נמשכת הירידה המתמדת במספר התלמידים בזרם הממלכתי־דתי. ובכן, גם פה לא מעודכן העורך הנכבד. נכון, אמנם, כי ב־15 השנים שעברו חלה ירידה במספר התלמידים בחינוך הדתי בשיעור של 1.5 אחוזים מדי שנה. אך בשנת הלימודים האחרונה, תשל"ט, חל שינוי בתהליך זה ולראשונה נבלמה הירידה וניכרה עלייה של עשירית אחוז במספר הנרשמים לכיתות א' בחינוך הדתי, מכלל השנתון של אוכלוסיית התלמידים במדינה. אולי זהו שינוי לא משמעותי, אך ראוי לדעת עליו.

■ ■ ■

על הנושא הבא כבר עייפתי מלהגיב. אורי אבנרי טוען כי „באיורים של ספרי הלימוד (לבתי־הספר החילוניים, כמובן — י.כ.) נעלמים הילדים גלויי הראש". זו אחת החשמצות והחמצות הנפוצות והפופולריות ביותר של מערכת החינוך בתקופה האחרונה. אינני יודע מי המציא השמצת־המצאה מגוחכת זו אך חנה, ראיתם בעצמכם, גם העורך הראשי של „העולם הזה" קיבל זאת כעובדה. אני מקבל זאת כבדיחה. תאם מישהו רציני מאמין ברצינות, כי מספרי הלימוד נמחקים בשיטתיות ציורי הילדים גלויי הראש ובמקומם ממלאים את העמודים בילדים חובשי־כיפות! — בבקשה, אני רוצה הוכחות.

בימים אלה החלו התלמידים וההורים לרכוש את ספרי הלימוד לקראת שנת הלימודים הבאה. ייצא־נא מי שמאמין בסיפור הזה לחנויות ויעיין בספרים. אני אמתין בסבלנות למימצאיו.

איך אפשר לכתוב על מישרד החינוך והתרבות בראשות זבולון המר מבלי לציין כי „בהדרגה מסולקים כל האנשים החילוניים מעמדות המפתח במישרד ובמקומם באים חובשי־כיפות"? נכון, אי־אפשר — אז כותבים. במקרה זה לא חשוב, אליבא דאורי אבנרי, כי העובדות הן שהשר לא „סילק" ולא החליף אף עובד אחד; שהשר מינה יותר אנשים חילוניים מאנשים דתיים; כי כל המינויים עברו מיכרזים כחוק, וכי כל בעלי התפקידים החדשים — חילוניים כדתיים — הם אנשי חינוך מנוסים וותיקים.

■ ■ ■

הדבר הבא אופייני למאמרו של אורי אבנרי כולו. הוא טוען, כי חצי מיליארד ל"י הועברו מתקציב המועצה להשכלה גבוהה לטעיף הרזרבות. „על הכסף הזה ישלטו השר המר ויו"ר ועדת הכספים הרב שלמה לורנץ... יהיה עליהן (על האוניברסיטות — י.כ.) לקדם

פרופסורים דתיים, לחגביר תכנים דתיים ולרקוד לפי החליל (או השופר) של האדונים הדתיים...".

כך, פשוט. חד וחלק.

האם חבר־הכנסת אורי אבנרי אינו יודע כי שר החינוך והתרבות, שהופתע מהחלטת ועדת־הכספים, ניהל מאבק עיקש נגד התחלטה על הקיצוץ? האם הוא לא קרא ושמע באמצעי התיקשורת כי השר גייס גם את ראש־הממשלה ואת שר־האוצר נגד ההחלטה?

תמהני. קשה לי להאמין שחבר־הכנסת ועורכו הראשי של „העולם הזה" אינו יודע מה מתרחש בכנסת עד כדי כך, שהוא לא הבחין במאבקו של השר נגד החלטת ועדת־הכספים, מה גם שהוא לא נעשה בחדרי־חדרים וכל אמצעי־התיקשורת היטיבו לדווח עליו.

אם אמנם הדיווח על כך לא הגיע לאורי אבנרי, אני מבין עתה מדוע לא הגיעו אליו גם הדיווחים האחרים, על הנעשה במישרד החינוך והתרבות...

ישראל כהן, דובר מישרד החינוך והתרבות, ירושלים

ההומוסכסואל כליצן עצוב

אתה שב להיות האני של החייל,
האני של הזין של החייל.
הזכרון מלא אניים, שבאו ואינם —
אתה רק התשוקה שהמבט החוא,
שנגע בזין של החייל, הצית בך.
יותם הראובני, „בעד ההזיה"

מדי שנה מוצא לו עיתון מכובד מעט מקום פנוי ומעט חדשות, ומספר מעט על ההומוסכסואליזם.

האמת העיתונאית מחייבת הצגת שני הפנים של הבעיה. כך אנו קוראים ראיון עם הומוסכסואל ו/או עם לסבית, וקוראים חוות־דעת רפואית־פסיכולוגית ו־כדומה. ברוב המיקרים מעט המקום חפנוי, החובבנות של הראיונות ויומרתם המיקצועית של המומחים מזיקה לנושא. ההצגה הקצרצרה והבלתי־מספקת של התופעה, אינה מסלקת בורות אלא מגבירה אותה.

רבים מן ההומוסכסואלים זכו לשמוע את המישפט: „בחיי, לא ידעתי שהומואים הם כל־כך נחמדים. בחיי, גם הוא בנאדם!"

רוח הליברליות והסובלנות חנטחנת בראש חוצות מביאה, אם־כך, לתוצאה הפוכה. במה דברים אמורים?

החברה הישראלית, אשר הליברליות והפתיחות רחוקים ממנה, הנשלטת, ברובה, על־ידי מערכת אמונות ודעות דתיות, ביחסה למציאות על תופעותיה האינסופיות, אינה מסוגלת לקבל (או להבין) תופעות החורגות ממרחב התופעות שאותן כיסתה החלכה, ו/או התייחסה אליהן באורח מסויים, הנובע מן הזמן והמקום שבהם נכתבה. ההומוסכסואליזם הוא מן התופעות הבולטות המצביעות על אטימות מובהקת ועל שמרנות ניצחת.

היות החברה הישראלית אטומה, זכרית, שמרנית ופחדנית (ראה: „עם לבדד ישכון", „כל העולם נגדנו", מערכת דיני האישות, מניעת חוק המתיר הפלות, פתיחת תיאטראות בערבי שבת וכו', הרשימה ארוכה), מונעת מראש היווצרותה של פתיחות, סובלנות ולו גם רגישות אנושית רגילה לזולת.

חברה כזו יוצרת סטריאוטיפים. סטריאוטיפ בחברה הישראלית הינו תווית, המגדירה תופעות מוזרות, מאיימות ולא מובנות, וכך נפתרת בעיית ההתמודדות עם המוזרות עצמה.

מכאן שעלינו, ההומואים, לשמוח. כימעט כל המוזרים באותה קלחת תוויתית. ברם, וכאן אנו חוזרים לעיתונות, התווית מתקשה, מאבדת את גמישותה ואת כוללניותה. היא, התווית, מקבלת קווי־אפיון נוספים, המאפשרים הדבקה מוצלחת יותר של התווית על הנמען. יתר על כן, המאמרים העיתונאיים אינם טורחים לחרוג מגבולות התווית ולחציג דמות אמינה ואמיתית של הומוסכסואל ו/או לסבית.

טיבה של התווית שהיא חיצונית. כך אנו נושאים אות־קין על מצחינו, מנודים, שנואים או משמשים כבידור ואטרקציה בטרקליני החברה ה„מתקדמת". חיים ארוכים תחת תווית מעוותת יוצרים פחד ואימה מחשיפה, אמיתית ונוקבת.

■ ■ ■

מהו אם כן הומוסכסואל? (בוודאי שאין לי יומרות לתיאור מקיף ונרחב של טיפוס אנושי זה). חנחת היסוד של כל אדם הבא לתאר טיפוס אנושי מסויים חייבת להיות שהוא בראש ובראשונה בן־אדם. הספצי־פיקציה היא, שהוא בן־אדם במצב מיני מסויים וספציפי מאד. מצב מיני זה מובילו להתנהגות הנעה, בדרגות שונות של עוצמה והבלטה, בין שני קצוות, גבריית בולטת ושחצנית מחד, ונשיות בולטת ושחצנית מאידך.

מצב זה מחייבו לפתח את רגשויותיו עד קצת גבול היכולת. החסר במיבני חייו (אין אשה) דורש תמורה ופיצוי. לשון אחר, רגישות גבוהה לקיומו הוא ולדרי־שותיו, ורגישות גבוהה יותר לקיומו של הזולת ולדרי־שתיו של הזולת. מערכת רגשויות זו עדינה ושבירה מאד, ומתפקדת תוך ניצול גבוה מאד של אנרגיה. למשל, מערכת זו מסובכת כמו מנוע חשמלי עדין ומורכב הדורש כמויות אדירות של אנרגיה חשמלית כדי לפעול היטב.

כמו כל מערכת מסובכת זקוקה מערכת זו לשיחרור מן הלחץ ומן הבליה והשחיקה המתמידים. כך זכינו בעולם הדובר אנגלית לתואר: GAY — עליז. אמר מי שאמר שהצחוק יפה לבריאות. עליזותנו אינה דחף כפייתי, או דחף „טבעי" להיות עליזים (אגב, רבים מאיתנו מממשים את מודל הליצן העצוב), אלא פועל יוצא של שיחרור מלחצים מעיקים ומכבידים.

■ ■ ■

מן הדימויים היותר בולטים להומוסכסואל הוא חיותו הדוניסט קיצוני. נכון, עת אנו נמצאים יחד אנו נהנים מן המותרות והעינוגים שחברת השפע המודרנית מספקת לצרכניה. אך זהו פיצוי כימעט יחיד על נידוי קבוע. כן, מותר גם לנו לשמוח.

לו בכך היתה מסתכמת הבעייתיות של קיומנו, היה בכך פיצוי לשנות סבל ארוכות ולחרדות תמידיות.

החברה היא מרכיב חשוב בקיום ההומוסכסואלי יומיומי. עלינו לשאת גידופים מבלי להתנגד, פיטורים מהעבודה מבלי אפשרות להילחם על העיוות, איומים בפגיעות גופניות מבלי יכולת להיעזר בחוק, וכמובן, איומים מתמידים על חיינו וחירותנו. „צופה, היה נכון!" היגה סיסמה המתאימה גם להומוסכסואל. כל משב רוח פוליטי, חברתי, כלכלי, חוקי, תרבותי מעמיד את ההומוסכסואל על המישמר. כל מישפט, כל מילה, כל חיוך, וכל מגע גוף הינו אזהרה. „היה נכון!" אל תנוח, אל תאמין, אל תצפה לגדולות — זהו מוטו קיומי שאינו משאיר תיקווה רבה לחיים טובים יותר. האם מישפטים אלו מזכירים את המצב הלאומי שלנו — היהודים — עד לפני כמה דורות?

מעל ומעבר לשירטוט הגס מאד של המודל ההומוסכסואלי נמצאת העובדה שעלינו לחיות את זרותנו. לו חיינו בחברה, שבה לא היו מטביעים במוחנו מגיל אפס את ההנחה ה„טבעית" שגבר חייב לשאת אישה ולהוליד ילדים, ייתכן והזרות לא היתה קיימת כלל. ברם, החברה האנושית, והיהודית ישראלית בפרט, מציגה אותנו כסטייה. ההומוסכסואל אינו יכול לחשתחרר, למרות מאמצי שיכנוע עצמיים אינסופיים, מראיית עצמו כסטייה.

■ ■ ■

אם משתמע מכך שאני רואה קירבה בין גורלו של ההומוסכסואל כאדם לבין גורלו של היהודי כאדם — אין זו טעות. אם משתמע ממילים אלה שהמודל ההומוסכסואלי הוא המודל של הגיבור האכזיסטנציאלי, האמיתי, אליו התכוונו סופרי זרם זה, אין כאן טעות.

אנו לכודים במעגל־קסמים אשר אין חריגה ממנו. אנו לכודים בעצמנו ובמיגבלות של זמן ומקום קונקרטיים. אנו חיים את הטרגדיה של הקיום האנושי המודרני — ללא אל, ללא אב ואם, ללא ידיד אמיתי. לשון אחר: ההומוסכסואל הוא הסיזיפוס המודרני.

ח. י.*, ירושלים

* המחבר ביקש, מטעמים מובנים, ששמו יתפרסם רק בראשי־תיבות.

בגלל אדישותך מתרחק ממך בן זוגך. כבר עתה הוא נמצא בשלב של חיפושים אחרי מי־שהי אחרת. אם לא תשני את יחסך אליו בצורה דרסטית — יב־רח, ואת תצטערי על כך יותר ממה שנדמה לך. הצלחה בעסקים היא דבר חשוב — אך היא לא הכל בחיים, למרות שכך נדמה לך.

* * *

את רואה שזה משתלם לסבול קצת כדי להיות יותר יפה? תמ־שיכי לטפל בעצמך ואל תאבדי את המרץ. הש־תדלי לצאת בחברת גברים המבוגרים ממך בלא יותר מעשר שנים. בן שור — תפסיק לח־שוב כל הזמן על בעיות כספיות. הכל יסתדר על הצד הטוב ביותר — ואתה תרוויח מכך.

* * *

לכם בני התאומים מחכה שבוע נעים ביותר. צאו מתוך ה־קליפה, והפסיקו לש־מור הכל בפנים. ה־שבוע ייפתרו בעיות רבות, בייחוד בשטח הכלכלי. אלת האהבה מחזרת אחריך, סוף־סוף תמצאי את בן־זוגך. אל תהססי. קב־ליהו כמו שהוא. שתפי אותו בכל חוויותיך. אל תרבה ביציאות. החודש אינו מתאים לכך.

האשמה למריבות המשפחתיות האחרונות נעוצה רק בך. נסה לא לשכוח שאינך האדם היחידי בעולם, ולגלות יותר הבנה לזולתך. אל תתייחס ברצינות להת־קפות הזעם של הקרו־בים אליך, אלא הקשב היטב למה שיש להם לומר כשהם נינוחים. בת־סרטן — אל תתחבי את אפך לעסקי חברתך.

* * *

אם אתה יכול, התייחס לשבוע זה כאל תקופה של רגיעה ו־חופשה. בת־אריה: פגישה עם אדם הנראה לך, ממבט ראשון, כ־חשוד במיקצת, תגביר את המתח. בשבוע ה־בא זה יעבור. אל תק־חי ללב ואל תדאגי. אם חשבת לנסוע ביום ה', ייתכן שתתאכזב. נסה לא להיות עיקש.

* * *

חשבונות הנפש בהם אתה שקוע לא יעזרו לך לשפר את מעמדך בחברה ובעבודה. הקדש לידידיך תשומת־לב, ו־התייחס אליהם בחבי־בות, ואז יחזרו לך יחס דומה. אל תיקח את עצמך יותר מדי ברצינות, ותן לזמן לע־שות את שלו. אל תש־מיץ את חבריך הטו־בים מאחורי גבם.

אל תאשים אחרים בצרות שהבאת על עצמך, ותעשה מה ש־צריך כדי לצאת מהן. הגיע הזמן שתתבגרי, בת־מאזניים — היופי זה לא הכל, ובמקום לדאוג להופעתך החי־צונית — כדאי שתק־ראי פעם ספר. ידיד ותיק שייכנס לחייך שוב — יביא עימו שיפור במעמדך החב־רתי. אל תתני להצלחה הצפוייה לסובב לך את הראש. קצת מוסיקה קלאסית תועיל לך. „החוג הנוצץ" שלך הינו מזו־ייף ויגרום לך אכזבה. לבשי צהוב ולבן.

* * *

מחכה לך שבוע מוצלח בצורה בלתי רגילה לפרשיות רומנטיות. נצל את הרגע, והפק מהצלחתך את כל ה־הנאה. אל תגזים בהת־חשבות ברגשות הזולת. תן להם לדאוג לעצמם ועשה חיים. הנח לה לקנא קצת, ולהיזכר אי־זו מציאה אחה. בת־עקרב — ידידות ישנה תתפתח השבוע לאהבה, שתהיה בתחילתה חד־צדדית, אמנם, אך אל ייאוש, בסופו של דבר, את תצליחי.

* * *

שבוע טוב לאהבה. אבל אל תגזימי. הרגי טורקי ונוחי, כדברי הפיתגם. במישור ה־משפחתי: שבוע שיג־רתי. בעבודה: הצלחה כרגיל. התנהגי בטוב לב אל אחד מקרובייך, זה ישתלם לך בעתיד. אל תנסה לכפות על עצמך מאמציי־יתר ואל תעשה שטויות. זה שבוע של רגיעה. הק־פידי היטב על מראך החיצוני, השתדלי לשמור על קור־רוח ושלווה כלפי חוץ.

* * *

סבלנות. אל תיתן ליחסים המתוחים עם אדם קרוב אליך לדכא אותך — אי־שו־טו — הכל יסתדר. היכרות חדשה בשטח הקרוב לעבודתך תסייע לך להתקדם. למרות זאת אל תזלזל בידידים יש־נים, ובמייוחד לא ב־ידידות ישנות. שים לב לאופי ולא להופעה ה־חיצונית. עליך להיזהר מצעדים נחפזים, אשר לא יועילו השבוע.

* * *

עכשיו הזמן בו אתה יכול ליפול בפח, אם לא תשמור על ה־קשרים החברתיים וה־עסקיים שלך ולא תש־קול אלף פעמים כל הצעה הנופלת בידיך. יום ד' הוא יום הת־נגשויות ובעיות כס־פיות. היה זהיר ביום זה. פגישה מיקרית שלך, בת־דלי — הו־פכת לרומן של קבע. אל תכתבי מכתבים חשובים ביום ה' הבא. תסתגרי בביתך למיספר ימים והי־מנעי מכל פגישות עם ידידים, זה יגרום להתעניינות מחודשת מצידם במעשייך. השבוע לבשי בגדים בצבע אדום וייטב לך.

* * *

פזיזות אינה מעלה, אך הססנות־יתר אינה טובה ממנה. אם נגזר עליך להחליט, עשה זאת, אחרת תישאר קרוח משני הצדדים. ברגע שהחלטת, הקדש את כל תשומת־ליבך ואת יכול־תך כדי להוציא את החלטתך לפועל. חוסר ביטחונך יקטן השבוע, בעיקבות יחס חם ולבבי מצדו של מקור בלתי צפוי. אל תעוררי את קינאתו השבוע, כי אינך מסו־גלת לחזות מה הם הצעדים שהוא ינקוט.

תמרורים

נישואים. **שרה ברייטסברג** (35), אוצרת אמנות במוסיאון תל־אביב, ומי שנחשבת כיום כבר־סמכא לאמנות בארץ, והאמרגן **עדי סמו.**

התארסו. כוכב הטניס השוודי **ביורן בורג** וידידתו מזה ארבע שנים **מארינה סימינסקו,** יליד רומניה. השניים הודיעו על נישואיהם הקרובים, שייערכו בצרפת.

נחוג. יום הנישואין ה־79 של **ג'ון והארייאט אורטון,** תושבי העיירה גרייט גידינג באנגליה. ג'ון בן ה־103 והארייאט בת ה־101 נישאו בשנת 1900, אחרי חמש שנות חברות. אביה של האח־ייאט התנגד לנישואיהם וטען כי הם לא יחזיקו מעמד. בני הזוג נחשבים לזוג הנשוי ביותר בעולם. עצותיהם לזוגות צעירים מהם: „אסור לעשן, לשתות ולהמר, ויש לחזר זה אחרי זו במשך כל זמן הנישואין."

נחוג. יובל ה־40 לייסוד קיבוץ נגבה, בנוכחות כל חברי המשק מאז היווסדו, נשיא המדינה, יצחק נבון, ולוחמי חטיבת גבעתי, שהשתתפו בהגנה מפני ההתקפות המצריות במילחמת העצמאות.

נחוג. יובל ה־50 של תנועת הנוער המכבי הצעיר, בטכס שנערך בהיכל התר־בות בתל־אביב בהשתתפותו של שר־האוצר שימחה ארליך. תנועת המכבי הצעיר, המסונפת לתנועת מכבי, היא תנועת הנוער הקטנה ביותר בישראל.

הוענק. פרס הכתב הפרלמנטרי הטוב ביותר, על שמו של מאיר סביסלוצקי, לכתב הפרלמנטרי של דבר, **שלמה גינו־סר,** על־ידי יושב־ראש הכנסת, יצחק שמיר. גינוסר ידוע בכנסת כאחד הכתבים הפרלמנטריים הטובים והמדוייקים ביותר.

הוענק. פרס של הסרט הטוב ביותר בנושאי מדע וטכנולוגיה לסרט הישראלי בחזית הרפואה, בהפקתו ובבימויו של אילן

ממונה דה־שליט
מקאהיר למישרד־החוץ

אלדד. הסרט מתאר את פעילות המכון להנדסה בין־רפואית, בטכניון בחיפה והוא הוצג בפסטיבל הסרטים ה־33 של האגודה הבינלאומית לסרטי מדע וטכנולוגיה שהת־קיים בטוקיו.

הוענק. פרס העיתונות על־שם שלמה מרץ לעיתונאים **יוסף ויזטר** ממעריב ו**חביב כנען** מהארץ. הפרס לווולטר ניתן על כתבותיו, המתארות את ההתנחלויות והמתנחלים בשטחים, ואילו לכנען ניתן הפרס עבור סידרת כתבותיו על הפושע הנאצי פיטר מנטן, שהביאו את מנטן לדין.

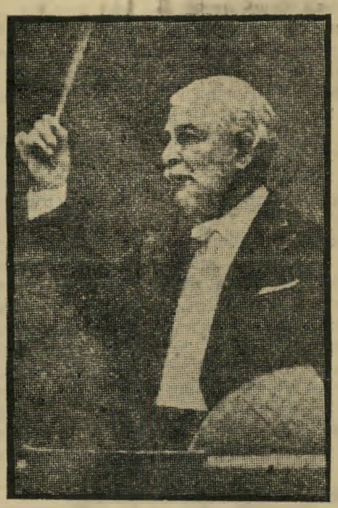
מונה. כאחראי על הסברת חוץ במישרד־החוץ, **מאיר** („ממי") **דה־שליט,** מי שהיה מנכ"ל החברה הממשלתית לתיי־רות, מייצג של משקיעים גרמניים בישראל וגיזבר ד"ש. באחרונה התפרסם דה־שליט אחרי שנלקח על־ידי סגן ראש־הממשלה, הפרופסור ייגאל ידין, לטיול למצריים. דה־שליט בא במקום השגריר הוותיק אהוד אבריאל, אשר לקה לפני שבועות אחדים בהתקף־לב וביקש משרד־החוץ לשחררו מתפקידו.

מונה. כשגריר שוודיה בישראל **טורסטאן אורן,** מי שהיה קודם לכן ציר בשגרירות שוודיה בהודו. הוא יבוא במקום השגריר השוודי היוצא, איוון רולינג.

מונה. כציר הכלכלי של ישראל בקנדה **ברוך ברק.** הצורך במינוי ציר כלכלי בקנדה התברר אחרי שנודעו פרשיות השחיתות במישלחת הכלכלית של ישראל בארצות־הברית. ואז הוחלט להפריד בין שתי המישלחות הכלכליות.

מונה. כמנהל היכל התרבות בתל־אביב **יוסי ארד,** מי שהיה עד כה מנהל המחלקה לאירועים של עיריית תל־אביב. מינויו של ארד נתקל בהתנגדות מאחר שאנשי התיז־מורת הפילהרמונית דרשו כי המנהל יהיה מטעמם, אולם אחרי שערוריית אי־השכרת היכל התרבות לתיזמורת אחרת, נכנעו אנשי התיזמורת הפילהרמונית ותמכו ב־מועמדותו של איש־העיריה.

הוקמה. קרן למילחמה בסרטן על שמותיהם של **ג'ין ווין ויוברט האמ־פרי,** על־ידי מי שהיה נשיא ארצות־הברית, ריצ'ארד ניכסון, ורעייתו פט, אשר תרמו את 109 אלף הדולרים הראשונים לקרן.

נפטר פידלר
מוסיקה קלאסית

אושפז. **דיויד ברקוביץ,** מי שנודע בתואר „בנו של סם", אחרי שהותקף על־ידי אסיר אחר בכלא אטיקה בניו־יורק. ברקוביץ, אשר גרונו שוסע ואשר נדרשו 60 תפרים כדי להציל את חייו, סירב לזהות את תוקפו.

פרשו. מתפקידיהם במישרד־האוצר החשב הכללי **גיורא** („ג'ורי") **גזית** וה־יועץ־המישפטי של מישרד־האוצר, **אבנר קאסיטו,** שניהם מהשרידים האחרונים של המערך במישרד־האוצר.

נפטר. המנצח **ארתור פידלר,** מי שהיה משך 50 שנה המנצח הקבוע של היזמורת הפופ של העיר בוסטון ומי שנחשב כאבי המוסיקה הקלאסית הקלה. פידלר, אשר לקה בהתקפי־לב מאז שהיה בן 44, אושפז לפני שבועות אחדים בבית־חולים בגלל תשישות, ושוחרר ימים אחדים לפני מותו, בגיל 84, מבית־החולים.

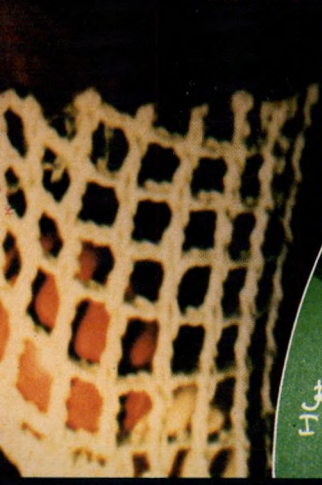
נפטר. פרופסור **הרמן צונדק,** מ־גדולי הרופאים בעולם, שהיה בעל שם עולמי ברפואה פנימית ובחקר הבלוטות, בגיל 91. צונדק, יליד עיירה קטנה בגבול פולין־גרמניה, סיים את לימודיו באוניבר־סיטת ברלין בגיל 25, ובגיל 39 מונה כ־פרופסור באותה אוניברסיטה. עם עליית היטלר לשילטון עלה צונדק לארץ, קיבל את ניהול המחלקה הפנימית בבית־חולים ביקור־חולים, בירושלים, והתמנה כפרו־פסור בבית־הספר לרפואה, שבאוניברסיטה העיברית. גדולתו של צונדק בשטח הרפו־אה היתה המיזוג של המחקר הרפואי עם הרפואה הקלינית היום־יומית. בין חוליו המפורסמים היו דויד בן־גוריון, ש"י עגנון, ופרופסור מרטין בובר. צונדק נודע גם כמי שעסק באמנויות וככותב שירים. בדי־רתו, שבה התגורר עם רעייתו, ד"ר גרדה צונדק נמצאות יצירות אמנות רבות, רהי־טים עתיקים, כלי־כסף פמוטים וספריית ענק.

BOGART

hen the aim is class

eau de toilette, after shave,
Soap, deodorant,
after Sport Cologne
bath & shower gel
Shaving foam
men's accessories

יש גרביים לספורט הלבן.
סברינה.

גרבי טניס במידה אחת,
ללא עקב,
במבחר שילובי צבעים,
לכל גיל.
עשויים 75% כותנה.
גם אם
אתה עוסק בספורט אחר
—גרוב גרביים אלה
—ושחק אותה!

sabrina

שמרו | ניקוי | תיקון | אבזרים

עם **איסמאעיל פאהמי**, שר־החוץ לשעבר של מצריים

„כאשר תתחזק מצריים ומצבה ישתנה, תקום ותאמר: לא! אולצתי לקבל את ההסכם הזה תחת לחץ! יש לשנות אותו!"

כאשר הודיע אנוור אל־סאדאת, נשיא מצריים, על יציאתו ל„שליחות הקדושה" לירושלים, בחודש נובמבר 1977, התפטר איסמאעיל פאהמי מתפקידו כשר־החוץ, אחרי שכיהן בתפקיד זה מאז 1972. כיום עוסק פאהמי בכתיבת זיכרונותיו, בדירתו עמוסת המזכרות, הנשקפת אל הנילוס, שברובע זאמאלק בקאהיר.

במשך חמש שנים שימש פאהמי כיד־ימינו של אל־סאדאת, וסייע לו בכל מהלכיו במוסקווה ובוואשינגטון. רק פאהמי, חוץ מסאדאת, יודע את כל הפרטים הקטנים והנעלמים על מהלכי המעצמות הגדולות במרחב, קודם למילחמת יום־הכיפורים ואחרי שהגיעה מצריים לידי החלטה על הסכם־שלום נפרד עם ישראל הוא נשאר מתנגד חריף להסכם זה.

פאהמי מעניק ראיונות רק לעיתים נדירות. את התפטרותו כימעט שלא הסביר בפומבי. אבל עתה הסכים פאהמי לדון בהתפתחויות במרחב עם מארק ברוז'ונסקי, מומחה למדיניות ארצות־הברית במרחב, המדווח להעולם הזה.

„אינני עוסקים בפרשת אהבים!"

פאהמי
„אינני מאמין שפוליטיקאים יכולים להפוך פסיכיאטרים..."

● האם, לדעתך, כאשר נסע הנשיא אל־סאדאת לראשונה לישראל, הוא העלה בכלל בדעתו שיגיע לידי מה שנראה למרבית העולם כשלום נפרד עם הישראלים? או שמא הבין רק לאחרונה שזהו המירב שיוכל להשיג מהישראלים ומן האמריקאים?

אחת הסיבות העיקריות לכך שסירבתי להצטרף אל הנשיא אל־סאדאת (בביקורו בירושלים), היתה העובדה, שהדבר היחידי שהיה יכול לצמוח מדבר כזה היה הסכם־שלום נפרד, ותו־לא. ומשום כך התפטרתי.

● האם באוקטובר 1977 לא ראית כך תיקי־זוה לפריצת־דרך פסיכולוגית? האם לא האמנת שהישראלים והאמריקאים ייזכו באמת לקראת הסכם כולל? האם צפית מראש את ההסכם הנפרד הזה?

בהחלט. כיוון שלא היתה שום אפשרות אחרת. לא היו כל הכנות־מראש לקראת צעד כה יוצא־דופן.

חוששני שאנשים מנסים, מסיבה זו או אחרת, להצדיק צעדים פוליטיים חשובים על בסיס פסיכולוגי. אבל אני אינני מאמין שהפוליטיקאים מסוגלים להפוך פסיכיאטרים בקלות שכזו.

כפוליטיקאי, אני עוסק בדברים על בסיס פרגמאטי, ובמייוחד כשהדברים משפיעים על חיי־אדם, על עתידה של אוכלוסיה שלמה, על ביטחונן הלאומי של אומות, על הצדק, על החוק הבינלאומי, על אמנות הדדיות. איננו יכולים לשחק בכל אלה ולומר שאפשר לטפל בהן באופן פסיכולוגי.

אפילו הישראלים — אם רוצים לפרוט לרגע על מיתרי הגיטארה הפסיכולוגית הזאת — התייחסו לעניין באופן חד־צדדי. היה ברור בהחלט, שהם אינם יכולים לסכן את הביטחון הלאומי שלהם ואת הפילוסופיה שלהם, רק למען ההשפעה הפסיכולוגית או המחסומים הפסיכולוגיים. כל אלה הם המצאות שתכליתן להצדיק פעולה כזו או אחרת. כשאני מטפל בדברים מסויימים, אני מטפל בהם כפי שהם. אינני חולם.

לעסוק בעתידם של עמים או בעתידו של עמו־שלו כאילו הם היו חלומות — זהו דבר חדש, ככל הנוגע לי, ולא אקח בו חלק.

איננו עוסקים כאן בפרשת־אהבים!

● אתה נוהג משא־ומתן עם הממשלה החדשה של קארטר במשך כימעט שנה, לפני שעזבת את ממשלת מצריים. מדוע, לדעתך, הסכים קארטר לרעיון ההסכם הנפרד — אחרי שעמד בתוקף ובקוד רם על הסכם כולל ועל מודרת לפלסטינים?

מצריים היא חלשה וישראל היא חזקה — לכן תכתיב ישראל רצונה בעניין הפלסטינים

ראשית, עד לביקורו של הנשיא אל־סאדאת בישראל עמלו הנשיא קארטר וסיירוס ואנס ועמיתיהם ככל יכולתם, כדי לכנס את ועידת ז'נווה. והם עמדו להצליח. אין ספק בכך!

● אתה מתכוון: להצדיק יכנס את הוועידה, אבל לא בהכרח להשיג הסכם כתוצאה ממנה?

כמובן. תחילה עמדו להביא את כל הצדדים לז'נווה, כדי שיישבו שם ויישאו ויתנו. והוועידה היתה עתידה להתכנס, כימעט ללא־ספק, בשלב כלשהו בשבוע האחרון של דצמבר 1977. והרוסים עמדו להשתתף בה.

לשם מה, לעזאזל, אני צריך את האף־5? אבד עליהם הכלח! זהו לעג לרש!

הנשיא קארטר עצמו תיכנן את כל העניין — את הבסיס וההליכים וכו'. אתה זוכר בוודאי את נוסח קארטר לז'נווה — איך תתכנס הוועידה, מי ישתתף בה, אילו שאלות יידונו... וגם ההליכים, כל מה שנוגע לוועידה חשובה כמו ז'נווה.

יחד עם זאת, אתה זוכר בוודאי גם שהנשיא קארטר וסיירוס ואנס נשאו ונתנו עם הרוסים במשך תקופה ארוכה, על יצירת מיסגרת לפיתרון בעיית המיזרח־התיכון אחת ולתמיד. ב־1 באוקטובר 1977 פורסמה ההצהרה המשותפת.

בבוא היום יגידו המצרים: „ההסכם הושג תחת לחץ. יש לשנותו!" והעניין יתחיל מחדש

ובכן, עבודה חשובה ורצינית מאד כבר נעשתה. כתוצאה מכך פורסמה ההצהרה המשותפת המפורסמת ב־1 באוקטובר. מה היתה ההצהרה הזאת?

למעשה היתה זו המיסגרת הממשית להסכם כולל, כשכל הצדדים הנוגעים בדבר משתתפים ושני יושבי־הראש הם שתי מעצמות־העל.

זאת הסיבה שעוד בהתחלה, כשהנשיא אל־סאדאת נסע לירושלים, נרתעו הנשיא קארטר ועמיתיו מלתמוך ביוזמה זו. כעבור זמן־מה לא נותרה להם עוד ברירה אלא לתמוך בנשיא אל־סאדאת. אבל בהתחלה לא תמכו הנשיא קארטר והממשלה שלו בעניין כולו בלב שלם. הם המתינו מעט, לראות איך יפול דבר. אבל אחרי שבחנו את כל הבעד והנגד, לא היתה להם ברירה אלא לתמוך בכך. ומדוע?

מפני שכאן מדובר במדינה הערבית הגדולה ביותר במרחב, המציעה לחתום שלום נפרד עם ישראל. אם כך, למה שהאמריקאים לא ייצאו נשכרים מזה, אם להביא בחשבון את בעיות־הפנים שלהם עם הקהילה היהודית והלובי היהודי?

● אם ידע אל־סאדאת שוועידת־ז'נווה עתידה להתכנס כעבור חודשים ספורים, ושהאמריקאים והרוסים רציניים בכוונתם לדחוף לקראת הסכם כולל, נובע מזה שהוא התכוון לחבל בתהליך זה.

אינני יודע. מה שאני יודע בבירור הוא, שאיני מסוגל להאמין שהנשיא קארטר, אחרי שהגיע לשלב זה בהכנות לוועידת ז'נווה ולהסכמה עם הרוסים בדבר ההצהרה, התכוון „לשחק משחקים" — לא הוא, ולא הרוסים.

● הנשיא אל־סאדאת ידע בוודאי, שבנסיעתו לישראל יפתח במשא־ומתן נפרד, ושתהליך ההכנה לוועידת ז'נווה לא יימשך. הוא היה חייב להבין זאת.

לא, אינני שותף לדעתך שהנשיא אל־סאדאת עשה זאת בכוונה תחילה, כדי לחבל בוועידת־ז'נווה. אינני סבור כך. זאת, משום שמצריים עצמה שיתפה פעולה עם הנשיא קארטר באופן רישמי, בעניין כינוס הוועידה. לא התנגדנו

כרטיס האשראי היחידי המעניק הנחות

כשאת רוצה לקבל הנחה גם כשאין מכירת סוף העונה, שלפי ישראכרט.

במקרה ראית שמלה שכאילו נתפרה במיוחד בשבילך. השמלה יקרה ואת רוצה לקבל הנחה. אבל למי יש סבלנות לחכות למכירת סוף העונה. כשיש לך ישראכרט אינך צריכה לחכות. ישראכרט הוא כרטיס האשראי היחידי בארץ המעניק לך הנחות. יתר על כך, עם ישראכרט את יכולה להסתובב ברחבי הארץ, ללא מזומנים, לרכוש בנוחיות ולשלם אחת לחודש. כך את נהנית מאשראי ללא ריבית בתוספת הנחה. בקיצור, אשראי וטוב לך.

ישראכרט. יורוקרד.
אשראי וטוב לי בארץ ובעולם.

ערב יוזמת סאדאת רצתה הצמרת האמריקאית לשבת עם אש"ף ✶

יוזמת סאדאת טירפדה את ועידת ז'נבה, שעמדה להתכנס

(המשך מעמוד 17)

לה. הסכמנו אפילו לעניין המישלחת הערבית הכוללת ולנוסחתו של קארטר.

■ ■ ■

● האם כך התכוונתם לפתור את בעיית אש"ף, כשאנשי אש"ף באים לוועידה כחלק מן המישלחת הערבית הכוללת?

בדיוק. ואולי אתה זוכר גם שהנשיא קארטר עשה, באוגוסט 1977, צעד יוצא־דופן, בהציעו שמנהיגי אש"ף יקבלו את הנוסחה שלו, כדי שהוא ואנשי ממשלתו יוכלו לשבת עם אנשי אש"ף. מטרתה של הצעה זו היתה להתגבר על הקושי המפורסם, שבו מצאה עצמה ממשלת קארטר, כתוצאה מן ההסכם שעשה קיסינג'ר עם הישראלים בעת הסכם־הפרדת־הכוחות הישראלי־מצרי השני — היינו ש־האמריקאים לא יישבו עם אש"ף לפני שייערכו התייעצויות מוקדמות עם הישראלים.

הנשיא קארטר היה צריך להתגבר על כך. וכך, בחודש אוגוסט, בד־בבד עם מהלכיו לדחוף הכל לקראת הסכם כולל, הוא הציע נוסחה כזאת — כדי שיוכל לעקוף את התחייבותו של קיסינג'ר לישראלים ולשבת עם אנשי אש"ף בוואשינגטון באופן רישמי.

זה היה יכול להיות באמת צעד היסטורי. לא רק מבחינה פוליטית, אלא גם מבחינה מישפטית ופסיכולוגית — אם מותר לי להשתמש במילה זו שאתה אוהב כל־כך.

● אני סבור שהנשיא שקד אוהב אותה מאד.

זה היה יכול להיות הצעד האמיתי, פריצת־הדרך אל מעבר למחסום שבין צמרת הממשלה האמריקאית ואש"ף. ארצות־הברית היא מעצמת־על, ומעצמת־על צריכה לשבת עם כל אחד, מי שלא יהיה, בייחוד כשהבעיות זאת. הוא ידע בדיוק מה הוא עושה. והוא אפילו חזר על כך, לפני חודשיים.

● אבל הוא גם יזם את ההצהרה המשותפת האמריקאית־רוסית, ב־1977, ומעבר יומיים ביקבד נאלץ להכחיר הצהרה חדשה, שכיטלה את חלקה הגדול של ההצהרה המשותפת. רבים מהדברים שנאמרו ב„מיסמך העבודה"

> **המדינה הפלסטינית תוכל לקיים יחסים עם ישראל – פדרציה, קונפדרציה, מדינה חילונית**

האמריקאי־ישראלי היו שונים מאלה שנאמרו בהצהרה המשותפת האמריקאית־סובייטית.

מה שהוא אמר יחד עם דיין (ב„מיסמך העבודה" ה־אמריקאי־ישראלי) היה עניין דו־צדדי. אבל ההצהרה המשותפת האמריקאית־רוסית עמדה להיות מכובדת על־ידי האמריקאים והרוסים גם־יחד.

● גם אחרי שיחדות אמריקה והישראלים מחו באופן כה תקיף?

שרי בצפון־אפריקה ואולי גם באיזורים אחרים של המיזרח־התיכון.

● עליידי הצי החמישי, כתוספת הקמתם של כוחות־התערבות אמריקאיים. האם אתה סבור שקיים מרכיב צבאי חשוב בהסכם מצריי־ישראלי זה?

(אחרי הפסקה ממושכת יוצאת־דופן) ככל הנוגע ליש־ראל„ אני סבור שהאמריקאים שילמו מחיר גבוה מאד. (הפסקה). וזה עוד יוכח בעתיד, כיוון שזה יתנקם בהם.

● כיצד? מדוע?

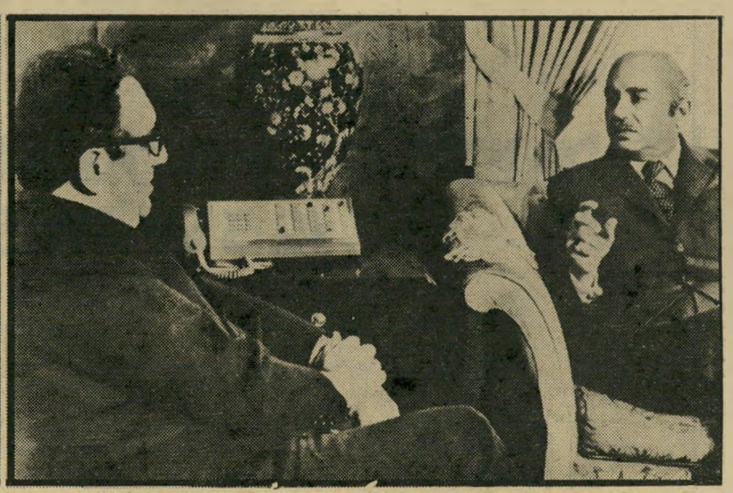
הדבר היחידי שיכול באמת להביא שלום הוא השגת איזון מסויים בין המדינות העיקריות באיזור.

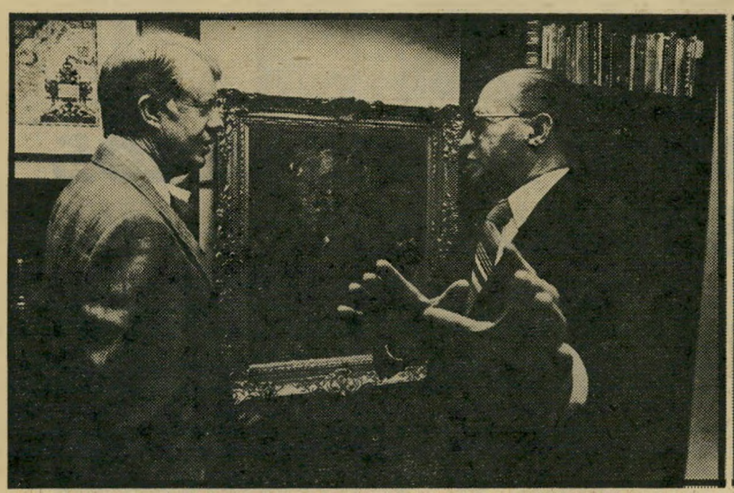
מהו הדטאנט, אפילו ברמת מעצמות־העל? הדטאנט הוא תולדה של מה שידוע היטב כ„יתר־הרג" — יכולתן של שתי מעצמות־העל להשמיד זו את זו כמה וכמה פעמים.

אם נתאר לעצמנו, לרגע, שאחת ממעצמות־העל חלשה מאד והאחרת חזקה הרבה יותר, התוצאה תהיה חוסר־איזון בכל התחומים. מעצמת־העל החזקה־יותר תעמוד לפני פיתוי גדול לעשות כל מה שברצונה לעשות, עד כדי תקיפה או עריכת פעולות תוקפניות נגד מעצמת־העל האחרת, החלשה־יותר.

אותו הדבר יכול להיאמר גם במישור האיזורי. כיצד? אם ישראל תבין שמצריים לבדה — מבחינה צבאית — אינה חלשה, ושבכל סיכסוך מזויין בין ישראל למצריים ייגרם נזק גדול לישראל, היא „תנהג יפה" באופן אוטו־מטי. והיא גם תחשוב מאה פעמים לפני שתכריז על מילחמה, או לפני שתבצע צעד פרובוקאטיווי כלשהו, או אפילו תאיים בשימוש בכוח.

התוצאה הישירה מכל זה היא שישראל תסיט את

פאהמי עם קיסינג'ר, 1975 **בגין וקארטר לייד תמונת ז'בוטינסקי**

„האוטונומיה מבוססת על התוכנית של בגין. התהליך כולו הוא התחלה מוטעית..."

העומדות על הפרק הן שאלות של מילחמה ושלום, זכויות־אנוש וצדק.

ואני שמח מאד שהנשיא קארטר עצמו התייחס באחרונה ליוזמתו זו מאוגוסט 1977. אני־עצמי הייתי המתווך בין האמריקאים לבין ראשי אש"ף.

■ ■ ■

מה שקרה למעשה היה התחלה של תהליך. אש"ף הציע נוסחה אחרת, והאמריקאים הציעו נוסחה אחרת,

> **אני מציע שהמדינה הפלסטינית החדשה תהיה מעין שוויץ**

שנייה. וכך, תהליך המשא־ומתן התחיל באמצעותי, על־פי נוסחות שונות. זה היה צעד מכריע.

האם אתה מבין מה פירוש הדבר? ואילו היינו מצליחים? ואנחנו באמת עמדנו להצליח, עם נוסחה כלשהי! האם אתה מבין את המשמעות הפוליטית והמישפטית — אפילו הפסיכולוגית — של ישיבה בצוותא של האמריקאים עם אש"ף?

● אתה באמת סבור שקארטר היה יכול להצליח ככך, לאור עובדות־החיים של מדיניות־הפנים האמריקאית?

היוזמה באה מ צ י ד ו! לא אני ביקשתי ממנו שיעשה

הייתי בטוח בכך לחלוטין. מפני שאני־עצמי ראיתי את הנשיא קארטר לאחר־מכן. ולא רק זה. עד לרגע זה ממש לא שמעתי כל הצהרה מוחשית האומרת, בצורה זו או אחרת — אפילו אחרי ביקורו של הנשיא אל־סאדאת בירושלים — שהאמריקאים חזרו בהם ממה שהסכימו עם הרוסים.

● וכבר־זאת, הצהרות הן רק צורה של מדיניות — פעולות הן צורה אחרת. ופעולותיה של ממשלת ארצות־הברית אינן תואמות — לפי הנראה לעין — את תוכניותיה המוצהרות של ממשלת ארצות־הברית ב־1977.

אבל, לדעתי, זה מה שיקום בסופו של דבר. אם יגיעו אי־פעם לידי הסכם כולל, הוא יהיה במיסגרת הצהרה זו ועל פיה. וזה מדהים בהחלט. חמש שנים, עשר שנים, מי יודע.

● ואתה רואה בהצהרה זו הישג היסטורי בין האמריקאים לבין הרוסים?

מבחינה כלל־עולמית, כן. אולי אינני מסכים עם חלקים מסויימים בה, אבל אני איני מעצמת־על. אני רק צד מעוניין. אינני מדברים אותה השפה. חזונגו־שלנו שונה לחלוטין מזה של מעצמת־על. האינטרסים שלנו שונים. המחוייבויות שלנו שונות. דבקותנו בעקרונות שונה. המדינה הקטנות שונות לחלוטין ממעצמות־על.

● הכה נחזור מן ההיסטוריה אל ההסכם שנחתם בין מצריים וישראל. אשאל אותך על אודות האינטרסים של מעצמות־העל.

יש בהסכם מרכיב צבאי גדול הן לגבי מצ־ריים הן לגבי ישראל. נאמר גם שהאמריקאים מתכננים לחזק את הפוטנציאל הצבאי שלהם במיזרח־התיכון בשלושה אופנים:

● עליידי חיזוקה של ישראל, כזרוע אפ־שרית של העוצמה הצבאית המערבית.

● עליידי חיזוקה של מצריים, כשוטר אפ־

מאמציה מן השימוש המוטעה בכוח, אל דרכים ואמצעים של שלום — כדי להשיג שלום.

■ ■ ■

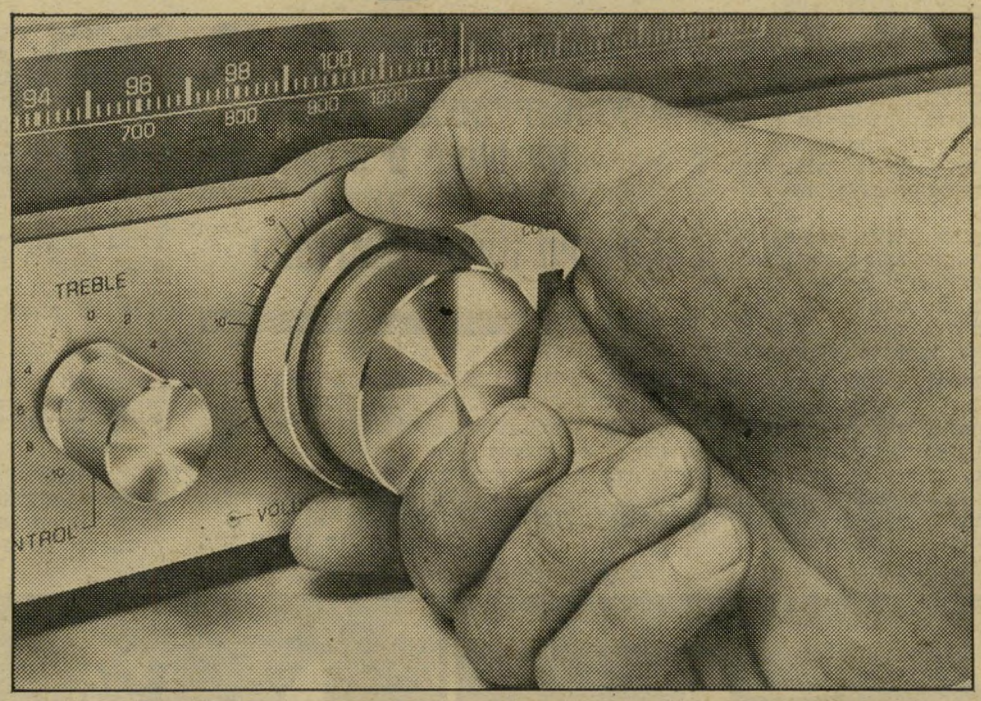
אותו הדבר מתייחס גם למצריים. אם מצריים תהיה בעמדה של חולשה, מבחינה צבאית, היא תימצא במצב קשה, גם כשתנהל משא־ומתן על תנאי־השלום. כל תוצאה של משא־ומתן בין ישראל למצריים, המתנהל במצב שבו התנאים הם לטובת ישראל, תשקף את החולשה הזאת.

> **אני עצמי היית המתווך בין האמריקאים ובין ראשי אש"ף**

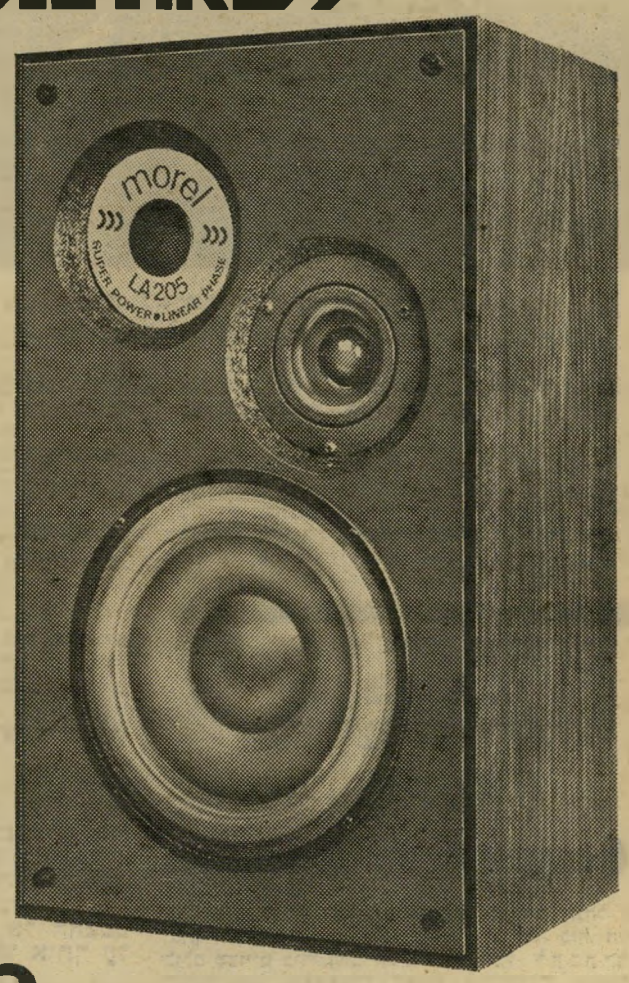
את הפער הגדול. במילים אחרות, מצריים תנהל משא־ומתן תחת לחץ, לא באופן חופשי. במיקרה כזה, הקלפים כולם מצויים בידי הישראלים. היא תוכל ל ה כ ת י ב את רצונה בכל משא־ומתן בעניין הפלסטינים. משום כך זה יהיה מצב יוצא־דופן, שכתוצאה ממנו יתקבל מיסמך שיהיה באופן מוחלט לטובת אחד הצדים — ישראל — וכימעט מוחלט לרעת הצד האחר.

פירושו של דבר, שהשלום שיושג לא יוכל להיות שלום בר־קיימא. מצריים עצמה, כאשר תתחזק וכשהמצב ישתנה, תקום ותאמר „לא, אני אולצתי לקבל זאת תחת לחץ. יש לשנות זאת!"

קח את העוצמה לידך!

LA 205 הרמקול החדש של מוראל מסוגל לשאת בנקל 125W RMS.

לפניך רמקול חדש של מוראל המהווה חגיגה לאוזני כל חובב מוסיקה — מוראל LA 205.
בין אם יש לך מערכת ביתית צנועה או מערכת סטריאו "כבדה" המסוגלת להפיק עד 150W RMS לערוץ — מוראל LA 205 הוא הרמקול עבורה.
מוראל LA 205 — הוא הרמקול היחיד במחיר הסביר המסוגל לשאת כל עוצמה עד ל־150W RMS ובזה הוא מבטל את הפחד התמידי שלך לפתוח את הכפתור "עד הסוף".
מוראל LA 205 משלים את סידרת הרמקולים המקצועיים של מוראל שקנו לעצמם מוניטין בהרבה מדינות בעולם:
MLP 301/303/309/311 ו־אוקטב־3.
הגימור הקפדני, המחיר הסביר ו־3 שנות אחריות לכל רמקול נותנים בידך כלי רב עצמה להשמעת מוסיקת דיסקו או מוסיקה קלאסית. היכנס לשמוע אותו עוד היום, יתכן מאוד שאתה מפסיד משהו.
תכונות: ★ דיוק מירבי בהעברת הצליל ★ היענות צליל מהירה.

Specifications: מפרט טכני

Woofer unit:	220 MM free edge cone with 75 mm Hexagonal aluminium voice coil.
Tweeter unit:	28 MM soft dome type with Hexagonal voice coil + cooling liquid.
Cabinet system:	Bass reflex
Frequency range:	38—25000 Hz. ± 3 db.
Ipedance:	4—8 ohms.
Sensitivity:	92 db. / 1W / 1M.
Amplifier Requirement:	Min. 12W-R.M.S. per ch. max. 150 W-R.M.S. per ch.
Transient power:	1000 watts (10 MS).

מוראל® morel

morel sounds more natural.

מרכז שווק ותצוגה — ככר המדינה 44, טל. 03־266120, ת"א ; תל־אביב : אורית סטריאו — אחד־העם 14 ; דקרה — שד' בן־ציון 8 ; מרכז הסטריאו — אלקלעי 1 ; סטריאו סקאן — ח' באייר 1 ; סטריאו קלאב — אילוזיונים 15 ; סוני ספסנטר — בן־יהודה 8 ; אליאס אלקטרוניקה — העליה 20 ; מרכז הקיט והסטריאו — רח' דיזנגוף ; רמת־גן : אינטרפון — ירושלים 46 ; בית הסטריאו — ארלוזורוב 1 ; סנספוק — רח' ביאליק ; חולון : סחר — סוקולוב ; קרית־שרת : סלמר — מרכז מסחרי ; כפר־סבא : סטריאו קל אב הרצל 94 ; רדיו רון — ויצמן 32 ; הרצליה : כל קום — סוקולוב 62 ; פתח־תקוה : רדיו אלי — הגנה 12 ; ראשל"צ : שראל אלקטרוניקה — פינסקר 4 ; מרכז הסטריאו — נורדאו 10 ; נס־ציונה : א. ק. אלקטרוניקה — רח' וויצמן 14 ; רחובות : סלון אלקטרוק — הרצל 187 ; סטריאו סקאן — הרצל 175 ; לוד : גם אין — הנשיא 2 ; אשדוד : אשקור, מרכז מסחרי א' ; אשקלון : צלילי הדר — העבודה 77 ; ירוחם : כל בו פוריה ; ערד : מיקי מריו — מרכז מסחרי ; באר־שבע : מרכז המוסיקה — קמיל 197 ; איתני — רח' הרצל ; יטית : אלקטרו יטית — מרכז מסחרי 22 ; ירושלים : א.ס. — אכן יש ראל 5 ; גיורא שור — רח' חניתה 6 ; רדיו לוי — שבאי 17, גד אלקטרוניקה — רח' פינץ 9 ; קרית־מוצקין : פלרמן עיבריה — השופטים 7 ; חיפה : סטריאו של שמחה — אחד־העם 11 ; קרית־אתא : רדיו שפרן — מרכז מסחרי א' ; סלון קומל — מרכז מסחרי ב' ; טירת־הכרמל : סופו דוד — מרכז מסחרי ; נהריה : שיני יורם — הגעתון 12 ; חדרה : דונתי — חלל יפה 43 ; קרית־שמונה : כל בו אלקטריק — מרכז מסחרי ; נתניה : תל־אור — שמואל הנציב 15 ; עפולה : חשמל שושני — ברינר 3.

בגין רוצה בפלסטיניזציה של הגדה המיזרחית. כדי לקבל הכשר לי׳שראליזציה של הגדה המערבית. אך זה לא הפיתרון לבעייה

(המשך מעמוד 18)

הישראלים יאמרו אז „לא", וכל העניין יתחיל מחדש. אז, או שיפרוץ סיכסוך מזויין נוסף, או שלחץ מאסיווי כלשהו ישכנע את ישראל להסכים לתביעות המצריות החדשות, כדי לתקן את המחדלים שנעשו כתוצאה מחוסר־האיזון בעוצמה.

למעשה, הסיוע הצבאי שהאמריקאים נותנים למצריים פחות בהרבה מזה שהם מעניקים לישראל.

קח, למשל, את עיסקת האף־5. לשם מה, לעזאזל, אני

> **אין שום הבדל בין העבודה, מפ״ם והליכוד – זה עניין סמנטי בילבד**

צריך את האף־5? אבד עליו הכלח! עכשיו האמריקאים נותנים אותם לתימן או לאתיופיה או לסודאן. אבל מצריים אינה תימן או סודאן או אתיופיה! להיילה סלאסי היו אף־5! לישראלים היו אף־5 לפני 10 שנים! ועכשיו הם נותנים לי, למצריים, המדינה הגדולה והחזקה ביותר בעולם הערבי, מטוסי אף־5! ולישראלים הם נותנים את המטוסים המתוחכמים ביותר באוצר־הנשק האמריקאי. הרי זה ממש לעג־לרש! זה לא סיוע אמריקאי! זהו תכתיב למצריים, כדי לשמור על כוחה הצבאי כפי שהוא או להחזיר אותה 10 שנים לאחור!

● אם יהיה למצריים נשיא חדש, האם תהיה ביכה האופציה לחזור למדיניות שאיפשרה לה לקבל נשק ופיוע פוליטי מברית־המועצות?

אם הנשיא אל־סאדאת, או נשיא חדש של מצריים שיילך — אם יילך — בעיקבות מדיניותו של אל־סאדאת, יישם במעשה מדיניות של גיוון, אין ספק שיהיה עליו להשיג נשק מברית־המועצות, אם רק יוכל. ברית־המועצות היא אחד המקורות הגדולים לנשק. גיוון, בהקשר זה, אין פירושו שאתה משיג כל מה שאתה צריך — באיכות המשובחת ביותר, בזמן המתאים ובמחיר הנוח ביותר — בכל מקום אפשרי בעולם. אתה יוצא לקנות את המטוסים הטובים ביותר ההולמים את מטרותיך — אלה שאינם ברשות אוייבך — שאותם יספקו לך במהירות הגדולה ביותר, ודואג לכך שתנאי העיסקה והמחירים יהיו הנוחים ביותר מבחינתך.

● הרוסים לעולם לא ישובו לספק נשק ל־אל־סאדאת. ומי ישלם עבורן?

לא שאלת אם הרוסים יתנו נשק לאל־סאדאת או למישהו מוגדר אחר. איננו מדברים על אישים. שאלת אותי שאלה פשוטה — ,האם, לדעתך, אחרי אל־סאדאת תקבל מצריים נשק מברית־המועצות׳. ותשובתי היתה ברורה בהחלט. אמרתי שמדיניות הגיוון — שעליה הכריז הנשיא אל־סאדאת עצמו — פירושה, אם הבנתי זאת נכון, שמצריים מחפשת את הנשק הטוב ביותר הנחוץ לה, בכל מקום בעולם. הוא לא אמר שהוא מכריז על גיוון רק כדי לקנות מצרפת או מאמריקה. הוא לא אמר „אקנה מכל אחד, רק לא מהרוסים."

■ ■ ■

● תשובתך לשאלה שאשאל מייד משי־תמעת אויבי מן הדברים שאמרת זה־עתה, אבל בכל־זאת אשאל אותה, כנוסח נייטרלי. האם אתה רואה אפשרות כלשהי, תיקווה סבירה כלשהי, שהמשא־ומתן עי האוטונומיה יוכל להוביל לצורה כלשהי של פיתרון לבעייה ה־פלסטינית?

תלוי למה כוונתך, כשאתה אומר „פיתרון לבעייה הפלסטינית".

● פיתרון שייחשב עי־ידי כך כ...

עכשיו אתה הולך סחור־סחור ומשתמש במילים חמקניות. דבר לעניין! רצונך לשאול אם אני סבור שהאוטונומיה תוביל למדינה פלסטינית, לא כן?

● אם זהו הפיתרון היחידי שאתה רואה.

כן. איני רואה כל שלום בר־קיימא במיזרח־התיכון, אלא־אם־כן תיפתר הבעייה הפלסטינית על בסיס החזרת־זכויות שלמה לעם הפלסטיני, בצורת מולדת בעלת גבולות מוגדרים.

במילים אחרות: יש להחזיר לפלסטינים את מדינתם. ללא הקמת מדינה פלסטינית, לא יהיה שלום במרחב.

אחרי שתוקם מדינת פלסטין, לא אתנגד כלל לכך שמדינה פלסטינית חדשה זו תחליט לקיים יחסים כלשהם עם ישראל. זה יהיה תלוי בהם — פדרציה, קונפדרציה, ואפילו אם יחליטו להתאחד במיסגרת מדינה חילונית — זה תלוי בהם. אין לי התנגדות. אם הם יחליטו לקיים קשר פוליטי עם ירדן — גם זה תלוי בהם.

אבל — הבה נבין זה את זה בבהירות — לא יהיה שלום, אלא־אם־כן תיפתר הבעייה הפלסטינית על בסיס של מדינה פלסטינית. זאת דעתי. ייתכן שאני טועה.

● אבל הישראלים רומזים לפיתרון שונה במיקצת, ומצרים רבים שאיתם שוחחתי אינם מתנגדים לו ביותר.

> **ללא הקמת מדינה פלסטינית לא יהיה שלום במרחב**

קל לומר, למשל: למה, לכל הרוחות, מקימים רעש שכזה? הרי קיימת מדינת ירדן. מרבית תושביה פלסטינים. שיקימו את המדינה הפלסטינית בירדן.

● רבים אכן טוענים כך. כמיוחד בישראל.

כן, בישראל. ומדוע? ראשית, מפני שפירושו של דבר, אוטומטית, מיתקפה על מדינת ירדן. ושנית, מפני שמבחינת ישראל — הערבים והפלסטינים יוותרו כך על זכויותיהם בפלסטין עצמה.

ומה שחשוב עוד יותר: תוצאת הפלסטיניזציה של ירדן תהיה יישראליזציה של הגדה המערבית ועזה. משום כך מעודדים הישראלים את הרעיון הזה, אבל הוא אינו הפיתרון.

חשוב־נא, ברצינות גמורה, על מה שאמרתי לך בדבר הפלסטיניזציה של ירדן והישראליזציה של הגדה המערבית ועזה. זה בדיוק מה שבגין מנסה לעשות, ומה שאחדים מהאיסטרטגים האמריקאיים מנסים לעשות.

● מדוע?

בגין ליד הפיראמידות של גיזה **מורג וחיוך במשא־ומתן עי האוטונומיה**

„אינני מאמין שיש הבדל בין הישראלים. יש להם התנ״ך שלהם. הם מנסים ליישם אותו בכוח..."

אילוא שלט המיק חופשין ברכת־עמון, אילו היתה ירדן נשלטת למעשה — מבחינה פוליטית — בידי הפלסטינים, כי־אז היו הישראלים יכולים לטעון שחלוקתה של פלסטין ב־1922 עי־ידי הבריטים שרירה וקיימת, ושבידי הפלסטינים מצויים עתה שלושי־רבעים של פלסטין — הגדה המיזרחית של הירדן — ושבידי היהודים מצוי רבע אחד — כל מה שהוא ממערב לירדן.

> **אינני סבור שהמצדים מקדמים בברכה את החדירה הישראלית. והעתיד יוכיח.**

בקיצור, שקיימת מדינה פלסטינית. האם אין זה פיתרון אפשרי?

אתה רואה? שנינו — אתה ואני — יכולים לכתוב ספר על אודות הפיתרונות השונים, על הכישלונות השונים והפרשנויות השונות. ואז ניכנס באופן אוטומטי לאנציקלופדיה העצומה, המוזרה מאד, של המרחב.

לכל בעייה כאן, במיזרח־התיכון — לכל בעייה — יש מילון ענקי משלה. אם נמשיך כך, לעולם לא נצליח למצוא פיתרון.

מפני שזהו ניסיון לפתור את הבעייה — שהיא זכויותיו של עם — על חשבון עם אחר. רק כדי לרצות את הישראלים.

● ההיסטוריה מלאה דוגמות של דברים כאלה שקרו. אולי זה לא יהיה „צודק", אבל זה בכל־זאת יהיה פיתרון.

אם זהו תרגיל מחשבתי, אוכל להמשיך בו ואיתך ולהרחיבו על דברים רבים נוספים. יחד מהם: שמר בגין עצמו, ועמיתיו, יכולים לחזור לפולין ולגרמניה ולצרפת ולאנגליה. או שהם יכולים להתחיל מההתחלה לחפש להם מדינה חדשה, וללכת למדגסקאר או אפילו ללוב או לאוגנדה. אם אתה רוצה בתרגיל מחשבתי — תרגיל נחמד מאד — תוכל להתחיל מההתחלה, ולגסות לפרק את הרעיון הציוני.

■ ■ ■

● הרשה לי לשאול אותך על הרעיון הציוני והפוליטיקה הציונית. האם אתה סבור שהסכם־השלום חיזק במידה רבה את כוחם הפוליטי של הליכוד־בגין בתוך הציונות? האם האגף הימני של הציונות...

אינני מאמין שקיים הבדל כלשהו בין כל האנשים האלה. יש להם התנ״ך שלהם, הברית הישנה. הם מנסים ליישם אותה בשלבים, בכוח או בהשפעה, ברחבי העולם. הם הצליחו, לראשונה בחייהם, להביא לכך שמצריים, ארצות־הברית ומדינות אירופה מסכימות — ובמיוחד מצריים — שתתקיים מדינה ישראלית במרחב שלנו.

● אבל אינך רואה הבדל בין העבודה, מפ״ם, הליכוד...

אין שום הבדל. זה עניין סמנטי בלבד, האמן לי.

● אם כך, לא היה איכפת לך שהנשיא קארטר עזה על קיברו של ז׳בוטינסקי?

(המשך בעמוד 56)

אנשים בעולם

הנסיך צ׳ארלס:

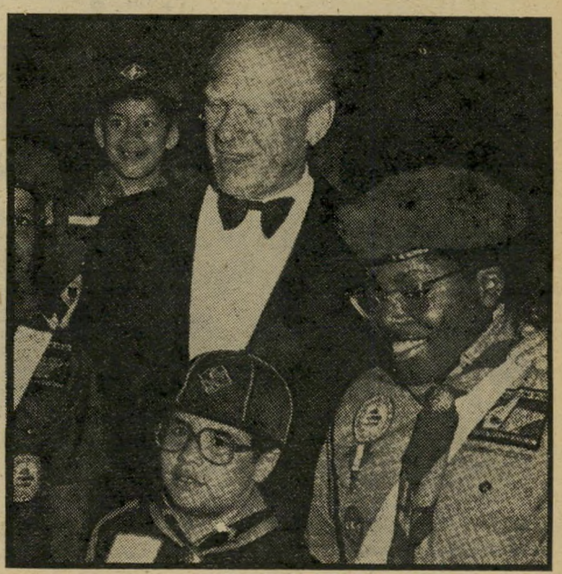
מגלה את

השאמפניה בפר׳ס

הרווק המבוקש ביותר ב־אצולה האירופית הפך את מסעו האחרון בצרפת למסע של טעימות. שאמפניה ונערות — צירוף מלכותי לחלוטין. בתמונה הנה העליונה הוא ניראה בארוחת־ערב, כשהוא מזיע נואשות לצידה של שגרירת בריטניה בצרפת (בתמונה, משמאל) ו־מנסה למחות את מצחו במפית. מה גרם לו לחום הרב — קשה לדעת. האם היתה זו החברה או שמא השאמפניה שניבחרה למענו מיבול 1948, השנה ש־בה נולד? כך או כך, הרגשתו השתפרה כשבילה בחברתה של מרי־הלן ז׳סקאר דאסטין, גיסתו הצעירה והיפה של נשיא צר־פת (בתמונה מימין). מרי־הלן היא נ״עייתו של אוליבייה, אחיו של הנשיא, העומד בראש איגוד עולמי של בתי־ספר, ה־נקרא הקולג׳ים של העולם ה־מאוחד. צ׳ארלס הצליח לכבוש את ליבם של 300 מוזמנים צר־פתיים, ששילמו 500 פרנק כל אחד, כדי להסב לארוחת־ערב חגיגית במרתפי לורן־פרייה, יצרני השאמפניה המפורסמת ביותר בעולם. השאמפניה זר־מה כמים וההכנסות זרמו ל־איגוד בתי־הספר הנ״ל, כש־הנסיך, הידוע כטיפוס חברתי, ניפגש עם תלמידיו ומקדיש תשומת־לב רבה לתלמידותיו (בתמונה התחתונה, משמאל).

ג׳רלד פורד: הצופים יהיו לטובתי

גם תמונה זו שייכת לאלבום התמונות שכל מועמד אמריקאי הרץ לנשיאות מנסה ליצור לעצמו באמצעות העיתונות. כאן ניראה ג׳רלד פורד כשהוא קורן מנחת בחברת צופים צעירים. „גם אני הייתי צופה כל חיי וכזה אשאר תמיד,״ הצהיר מול המצלמה.

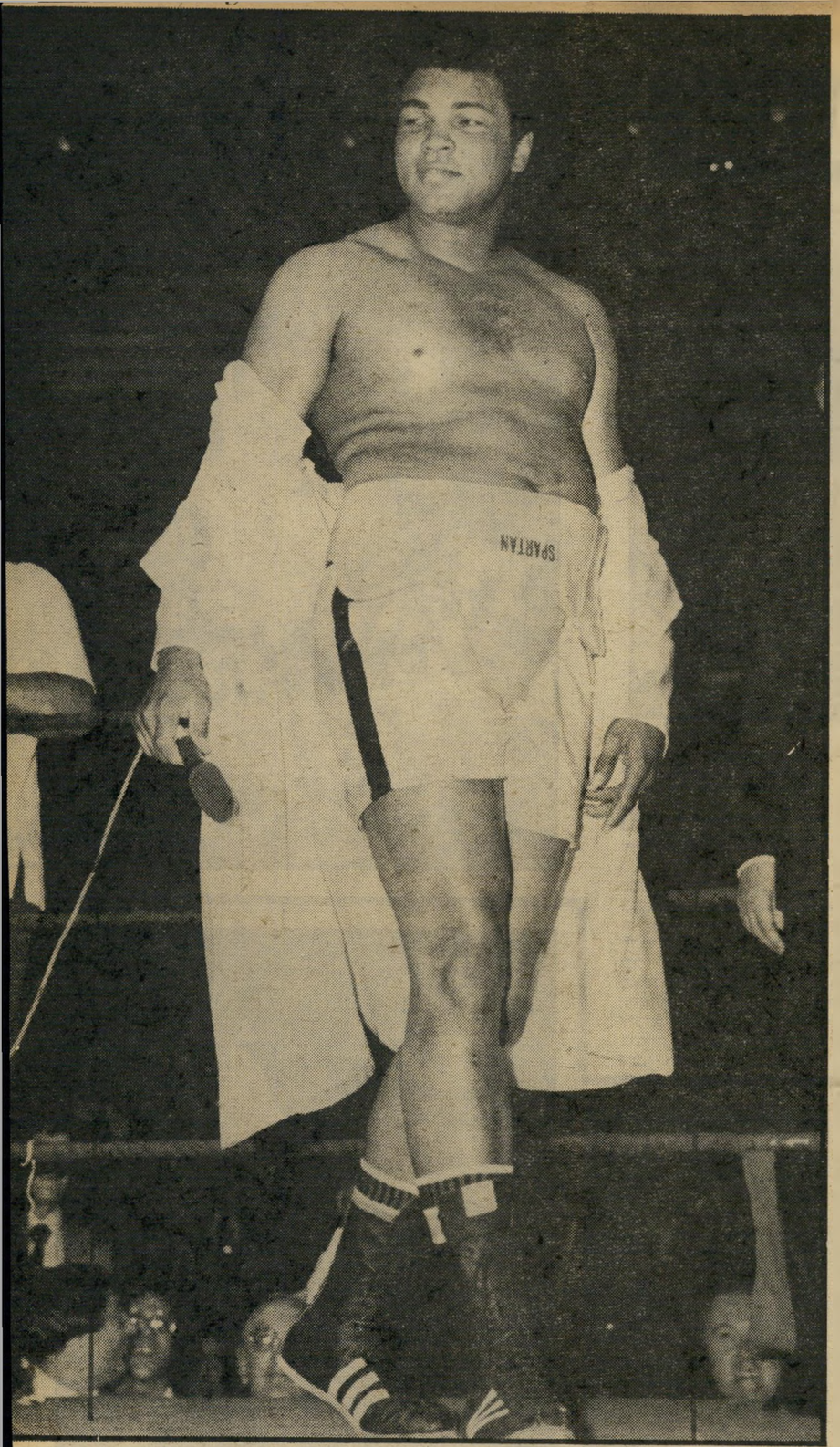
אדוארד קנדי: בחזרה למירוץ, בחזרה לאשה

לא נעים להתבטא בציניות, אבל עבודת הצלמים לקראת מערכת הבחירות לנשיאות בארצות־הברית חשובה יותר מעבודתם של המועמדים עצמם. לראייה: אחד הסימנים הראשונים לשובו של אדוארד (טד) קנדי למערכה על הנשיאות מתגלה בשפע הצילומים המציפים את העיתונות בעולם כולו. הצילומים מצטיינים בעובדה אחת בולטת: כמו הצילום הזה, הם מאחדים שוב את אדוארד עם אשתו, ג׳ואן, אף ששניים אלה עדיין לא חזרו לחיות יחד. ג׳ואן, הלומדת מוסיקה, אחרי שעברה טיפול גמילה מאלכוהול, טוענת: „אינני מרבים להתראות, אבל כשאנחנו ניפגשים יחסינו נהדרים.״ אם מותר להתנבא, לא רחוק היום והשניים יחזרו „לחיות יחד״. לפחות למען הדימוי הציבורי. לפי שעה עדיין שומרת ג׳ואן, בת ה־42, הנשואה לטד זה 20 שנה, והיא אם שני בניו, על פרופיל נמוך: „עדיין איני בטוחה אם ארוץ איתו לבחירות. אולי.״

ליידי צ׳אפלין: לחיי הקרן החדשה!

הבארונית נאדין דה־רוטשילד, רעייתו של הבארון אדמונד, הקימה קרן מיוחדת בג׳נבה לחלוקת חמישה פרסים, כל אחד בסך 10.000 פרנק, על שם צ׳ארלי צ׳אפלין. הבארונית (קיצונית מימין) הזמינה את ליידי אונה צ׳אפלין (קיצונית משמאל), את מרסל בלאר־שטיין, המכהן כנשיא הקרן בצרפת, ואת פרופסור אנדרה לאוף, בעל פרס־נובל לרפואה (יחד בתמונה), כדי לחגוג את המאורע.

מוחמד עלי: „אני עדיין היפה והיקר ביותר בעולם!"

אפילו אם השמין קצת, וגם אם אינו נעשה צעיר יותר, מצליח מוחמד עלי לשמור על פרופיל גבוה, בעיקר כשמדובר בפיו הגדול. „אני עדיין היפה ביותר והיקר ביותר בעולם," הכריז בביקורו האחרון בברלין, במיסגרת מסע הופעות של שבועיים באירופה. „האם ראיתם עוד מישהו המרוויח בשבועיים שני מיליון דולר?" התגאה הסופר־כוכב המוסלמי המאמין. ועל מנת שלא תהיה טעות הוסיף: „במשך 15 השנים שאני מופיע הרווחתי 60 מיליון דולר. מתוכם שילמתי 60 אחוז מס־הכנסה."

פרידה נוריייב: „תנו לי לראות את בני!"

כבר 28 שנים שפרידה נורייב נילחמת בשילטונות הסובייטיים, בתחינה שיתירו לה לצאת למערב ולהיפגש עם בנה הרקרן רודולף נורייב. בתמונה נראית האם הישישה בת ה־74 עם נכדתה גיזל, בת ה־18, בתה של רוזה, אחת משלוש האחיות של רודולף, כשהיא מחזיקה בתוכניה, שעליה דיוקן בנה הרקדן. כזכור, ערק נורייב למערב ב־1961. עתה, כשסכמת עיוורון מרחפת על ראשה של האם, לאחר שעברה ניתוח קשה בעיניה, היא מצפה להזדמנות נוספת.

ג'ודי בראון: לשיר כן, להתחתן לא!

אחד הפוליטיקאים האמריקאים המעדיף לשמור על רווקותו, לפי שעה, הוא מושל קליפורניה ג'רי בראון. אלא שהקרקע כבר מתחילה לבעור מתחת לרגליו, כאשר מערכת הבחירות מתקרבת. מה שמחבב אותו על הדור הצעיר ועשוי לעלות לו במחיר קולות בני הדור המבוגר, הם קשריו ההדוקים עם הזמרת לינדה רונדסטאדט. מעניין איך ישתנה לוח הזמנים של השניים בשנת הבחירות.

מל ברוקס ואן באנקרופט: יום הילד

הבמאי מל ברוקס ואשתו השחקנית אן באנקרופט אינם מרבים להצטלם עם בנם בן ה־8, מכס, אולי משום שמספיק למישפחה אחת שיהיו בה שניים מפורסמים כל כך. תמונה זו צולמה כאשר הזוג העליז לקח את הבן לפתיחת מוסיאון הילדים בלוס־אנג'לס. בהזדמנות חגיגית זו הצטרף אל המישפחה מעריץ צעיר מן הקהל (הילד שמשמאל למל), שבא לבקש אוטוגרף.

יבגני יבטושנקו: חיים בראציה

דוגמה טובה לחיים מתוקים בנוסח אמא־רוסיה משמשים הזוג יבגניי יבטושנקו ורעייתו (בתמונה משמאל, עם בנם הקטן, סאשה). אחרי שהמורלדת סלחה למשורר את חטאי נעוריו הפזיזים, ומשחדל להשמיע הערות מיותרות, זכה ב־אחוזה מפוארת — דאצ'ה — הממוקמת 20 קילומטרים מ־מוסקבה. שם הוא חי עם אשתו הבריטית יאן, שהיא המתרגמת לאנגלית את יצירותיו.

אנשים בעולם

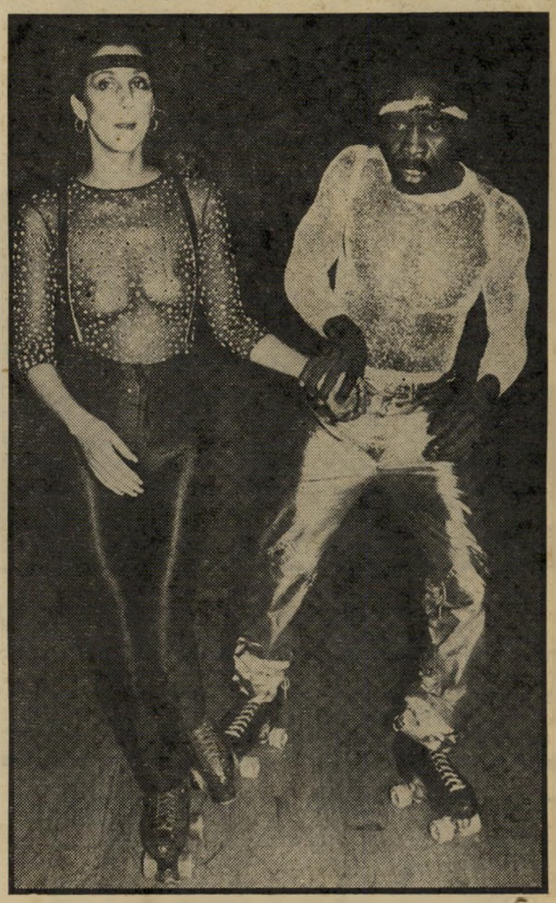

ג'ורג' האריסון:
טוב להיות אבא!

„ביטל" לשעבר, ג'ורג' האריסון, מנסה להעניק חינוך מוסיקלי לבנו הפעוט מאשתו השנייה, אוליבייה (עמו בתמונה משמאל). לדבריו מעולם לא היה כה מאושר כמו היום. „אחרי שנפרדתי מאשתי הראשונה, פטי (בתמונה התחתונה משמאל) הייתי הרוס ואיבדתי כיוון. משפגשתי את אוליבייה עליתי על הפסים הנכונים," הוא אומר.

השיגעון האמריקאי: סקטים ופנטסיה

האמריקאים הם אומה מאוחדת מאד: כששיגעון מסויים אוחז בה הוא כובש את כולם. המילה האחרונה: סקטים. הזמרת האקס־טראוואנגארדית שר, הרוקדת (למעלה) עם כוכב הדיסקו ביל באטלר, אימצה לרגליה סקטים מותאמות ללבוש מיוחד. השחקנית מרשה מייסון, רעייתו של המחזאי ניל סיימון, מתאהבת, בסרטה החדש הבטחות באפלה, תוך כדי החלקה. ג'ון קנדי הבן ידוע בדיסקוטק המפורסם בברוקלין, שבו רוקדים על סקטים, כבעל טכניקת החלקה משוכללת ואילו האמן המפורסם, אנדי וורהול, הפך גם את טכניקת הסקטים לטכניקת ציור: „מורחים צבע על הסקטים ומחליקים על הבד. זה פנתסטי!"

ג'ון קנדי הבן

מרשה מייסון

הבמאי הצייר אנדי וורהול

אנשים

איפה מוזכר מנחם בגין בתנ"ך, ואיך כבש שימעון פרס בסערה את לנינגראד

■ את הלצת השבוע הביא **דודי מנוסי**. שאלה: „היכן מוזכר מנחם בגין בתנ"ך?" התשובה: „במהדורה הבאה!"

■ כמה דקות של חרדה היו ל**פולה מגוס**, אשתו של שבויים, שהוא חבר בתו של האלוף **דני מט**: „רפול נתן מט לדמוקרטיה."

■ למנחה **יעקוב אגמון** יש הצעה לשר־השיכון **דויד לוי**, איך לפתור את בעיית השיכון של המישפחות מרובות־הילדים: „לרכוש למישפחות מרובות־הילדים בקבוק טמפו מישפחתי."

■ יושב־ראש המערך, ח"כ **שימעון פרס**, נכשל בצורה חמורה ביותר בנאומו בדיון על ביקורו של **יאסר ערפאת** באוסטריה. פרס, שניסה לחקות את ראש־הממשלה מנחם בגין, הקושר כימעט לכל נושא את עניין השואה, אמר: „היטלר כבש את פאריס ואת ורשה ואת לנינגראד." כידוע לכל תלמיד כבית־ספר תיכון, לא הצליחו הגרמנים מעולם לכבוש את לנינגראד. ח"כ **חיקה גרוס־מן**, מסיעתו של פרס, מי ש־היתה לוחמת בשורות הפרטי־זנים, אמרה אחר־כך על נאומו של יו"ר המערך: „לא ידעתי היכן לקבור את ראשי מרוב בושה."

■ חבר אחר, שהגיב על פרשת־לנינגראד של פרס, היה ח"כ **יצחק רבין**, שאמר: „פרס רוצה שיחשבו כי הוא מומחה גדול לענייני צבא, מאז היה שר־הביטחון. את קרב לנינגראד לומדים בכל בית־ספר צבאי."

■ בעת ההצבעה באותו דיון ביקש ח"כ **יהודה בן־מאיר** למנות את הקולות. אחרי שהיו"ר, **יצחק שמיר**, נעתר לבקשתו, ביקש ח"כ **מאיר פעיל**: „אני מבקש גם לצלם בצבעים."

■ יומיים אחר־כך, כאשר שר־הפנים, הד"ר **יוסף בורג**, הציע להעביר לוועדה הצעה לסדר־היום של ח"כ **חנא מואים** מחד"ש, לדון במצב הכפר עכרבה, הופתעו הכל מכך שבורג לא הציע להוריד את ההצעה מסדר־היום. פעיל קרא לעבר בורג: „הגיעו ימות המשיח!" ענה לו שר־הפנים: „את החמור אני כבר רואה." פעיל: „השאלה היא מיהו."

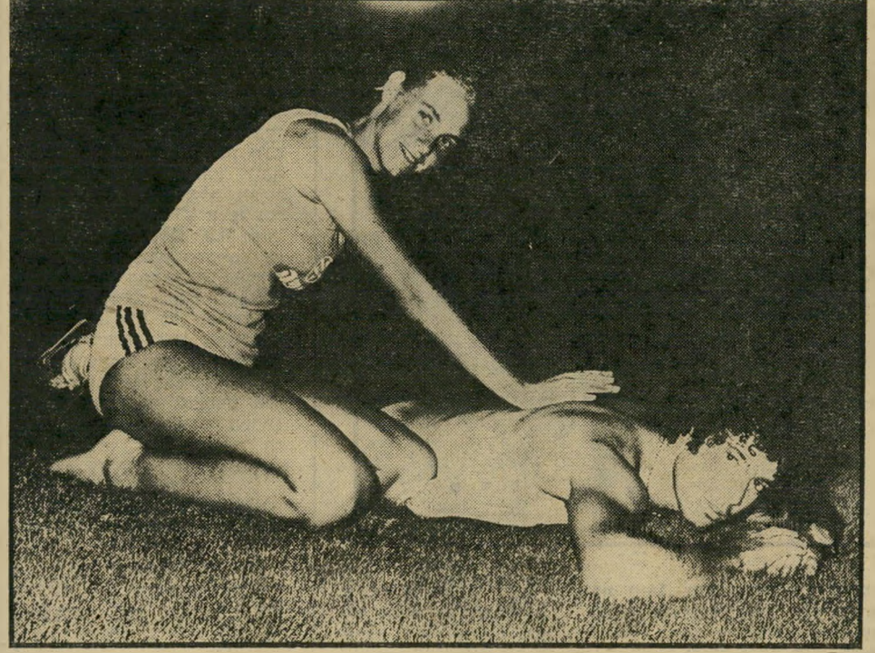
■ כאשר דנה הכנסת ב־חוק הרבנות, הבטיח שר־הדתות אהרון אבו־חצירא, שהבחירות תערכנה תוך שישה חודשים מיום תחילתו של החוק. לאור הבטחות חוזרות ונשנות בעניין זה בעבר, שלא קויימו, שאל אותו ח"כ **שמואל טוביאנו**: „הפעם זה על־אמת?" השיב תחת השר ח"כ **מרדכי וירשובסקי**: „בלי נדר," ו־אילו השר עצמו הצטרף להס־תייגות של טוליאנו ואמר: „הרי אמרתי בדברי — אם ירצה השם."

גד יעקבי ח"כ של מיפלגת־העבודה, ומי שהיתה עד לפני שבועות אחדים דיילת „אל־על", נלה פרלמוטר, ערכו את הופעת־הבכורה שלהם כזוג נשוי במסיבה שנערכה בשבוע שעבר. נלה היתה יפה כתמיד, ואילו גד נראה כשהוא רגוע ושופע חיוכים, שלא כדרכו. בעיקבות נישואיה ביקשה נלה מ„אל־על" חופשה־ללא־תשלום והחלה עובדת כאשת־יחסי־הציבור של מכון־הייצוא הישראלי. נלה, שהיתה נשואה בעבר, החליטה כי העבודה ב„אל־על" אינה מוסיפה לחיי נישואין מאושרים.

ריבקה בורג אשתו של שר־הפנים, הד"ר יוסף בורג, נראתה במסיבה שנערכה השבוע, יחד עם ראומה, רעיית שר־הביטחון עזר וייצמן. בעוד שראומה וייצמן נראתה מאוששת, נראתה ריבקה בורג מתוחה ועייפה. נראה כי מצב הבעלים השפיע על הנשים. מאז התפטר עזר וייצמן מוועדת־השישה, שבראשה עומד בורג, הוא סיפר למקורביו כי רווח לו. נראה כי גם לראומה וייצמן רווח, אבל לא לאשת היושב־ראש.

גילת שנר צעירה בת 17 ממכבי חיפה, אחת מבכירות הקופצות לגובה, נראתה בשבוע שעבר באחד ממיגרשי־האימונים של האתלטיקה הקלה, בחברתו של אלוף־הארץ באותו מיקצוע, אבל לגברים, גידעון הרמט. גילת, אחת היפות מבין הספורטאיות הצעירות בארץ, הוכיחה כי היא ספורטאית גם כשהיא לא על המסלול. היא התחילה לעסות את גבו של האלוף.

בעל ידיעות אחרונות, **נוח מוזס** היה בפמליית העיתונאים שנלוותה ל**מנחם בגין** בביקורו באלכסנדריה. בערב בילו העתונאים במועדון־לילה קריי־זי הורס. השימחה היתה רבה. בשיא החגיגה, ירדה רקדנית־הבטן מן הבמה והתיישבה על ברכיו של אחד היושבים בשורה הראשונה. במיקרה היה זה נוח מוזס. בבוקר נחרדו העיתונאים לשמוע כי מוזס לקה בלילה בהתקף־לב. הכתב של שידורי־ישראל בערבית מיהר להודיע זאת ארצה. מן השידור הערבי זה הגיע לשידור העברי, וה־ידיעה שודרה. פולה שמעה את המהדורה, נזעקה וטילפנה מייד לאלכסנדריה. שם נאמר לה שבעלה לקה בקילקול־קיבה בילבד. היא נרגעה רק כאשר גם קול ישראל תיקן את ה־ידיעה במהדורה הבאה.

■ בינתיים, באלכסנדריה, נודע גם למנחם בגין כי מוזס לקה, כביכול, בהתקף־לב, והוא מיהר לשגר אליו למלון את רופאו הפרטי, הפרופסור **מאיר גוטסמן**. זה גילה, כמובן, מייד כי מצב ליבו של מוזס בסדר.

■ לאחר מכן הסריח בגין את עצמו אל מוזס, לביקור־חולים. בתום הביקור ירד ל־אכסדרת המלון, נתקל בכתב ידיעות אחרונות, **ישעיהו** („שייקה") **בן־פורת**, ושאל אותו, באוזני שאר העיתונאים: „נו, מה אתה אומר על הצלחת הביקור שלי?"

■ לשר־הדתות **אהרון אבו־חצירא** יש הגדרה מיו־חדת במינה למעשהו של ה־רמטכ"ל, רב־אלוף **רפאל** („רפול") **איתן**, בעניין המ־תקת גזר־דינו של הסגן שרצח

מרשימותיו של מבקר מסעדות

הפעם היה בחברתי אורח מצרפת, ידיד ותיק ומבין גדול בארוחות וביין. המסעדה זכתה למחמאותיו, ובמיוחד הביע פרנסוא את התפעלותו מיין "פטיט סירה". והו יין אדום חדש ומעולה של כרמל-מזרחי, והוא התאים נפלא למנה העיקרית, צלי בקר ברוטב.

לא מכבר טעמתי עוד יין חדש של כרמל, "טינטה אמרלה", גם הוא יין שולחני אדום משובח. אני ממליץ על היינות האלה בפני כל אוהבי היין הטוב. כדאי לכם לזכור את השמות החדשים האלה.

פטיט סירה וטינטה אמרלה מיטיבים את הארוחות

אייזנהואר ורוזוולט נפגשו ברמת־השרון

והכלב של נחום ברנע ברח מהבייבי־סיטר שלו

■ בדיון על מישרד־התחבורה סיפר ח"כ **זאב כין** על חווייה שעבר בעת נסיעה באוטובוס מקריית־שמונה לתל־אביב. „אני נסעתי עם אגד, ותיבת־ההילוכים נפלה בוואדי ערה. אפשר לכתוב שיר: בואדי עירון נפלה תיבת ההילוכים."

■ הגילוי המצחיק ביותר של השבוע הוא של ח"כ **מנחם סבידור**. באולם־הקבלה של נשיאי במקום עד שעה שלוש וחצי. אגב, דברי רבין התאימו להפליא לתיאור שנתן לא מכבר, בראיון מיוחד, שר־החוץ המצרי לשעבר, **איסמאעיל פאהמי** (ראה עמודים 17—21).

■ באותו ערב, במקום אחר בתל־אביב, רואיין **אבא אבן** על אותו הנושא. בתשובה לשאלות המראיין יעקוב אגמון, בתוכנית שתשודר בקול השלום, ושבאה במקום בירה ומצ־רוח, טען אבן כי אחת הסיבות ליוזמת אל־סאדאת היתה המצוקה הכלכלית הגוברת במצריים. כאשר טען איש בקרב הקהל שהיוזמה באה תודות למנחם בגין, השיב אבן: „אין לטעון כי מר בגין אחראי למצוקה הכלכלית במצריים — אם כי הוא עושה את הכל כדי ליצור מצב דומה בישראל."

■ מנהל מחלקת־החדשות של הטלוויזיה חיים יבין, טוען כי הפופולריות שלו נפגמה כתוצאה מהצלחת הכתב **רפיק חלבי**. סיפר השבוע יבין: „פעם לא יכולתי לעבור ברחוב. היום, כשאני הולך עם רפיק, שואלים מי זה האיש שהולך ליד חלבי."

■ מסתבר כי מילבד היותה רעיית שר־החקלאות, עוסקת **לילי שרון** גם בקליטת עליה. היא פגשה לפני כמה שנים עולה חדש מאנגליה, רוקח בשם **הווארד ריים**, שהיה בעלה של צעירה ישראלית בשם **רוני**. הווארד חיפש את דרכו בארץ. כשגילה ללילי כי הוא עוסק בניסויים קוסמטיים, הציעה לו לפתוח מיפעל לקוסמטיקה. הווארד שוכנע, ותחת לחזור למולדתו הקים מיפעל והחליט לקרוא לו לילי, על שמה של אשת השר. אך זו התנגדה ולמיפעל ניתן שם אחר.

■ מנחם בגין קיבל בלישכתו בירושלים את המפיק האמריקאי **דיק ארווין**, העומד להתחיל בקרוב בצילומי סידרת־הטלוויזיה מצדה, בכיכובם של **פיטר אוטול** ו־**פיטר שטראוס**. בגין גילה בקיאות בקולנוע, והציע לארווין כיצד לצלם את הסידרה. בין השאר הציע לפתוח את צילומי הסרט בסצנה שבה נראים צוערים של צה"ל מושבעים על המצדה.

■ היכן נפגשו **דוויט אייזנהואר** ו**פרנקלין רוזוולט** לפני כמה שבועות? ברמת־השרון. פגישת־צמרת זו נערכה כאשר ביתו של במאי הטלוויזיה הלימודית **דני וולין** ניזוק בעת הפיצוץ ברמת־השרון. הוא הזמין אליו נגר בשם **אורי לוי**, שבא לערוך תיקונים הכרחיים. בשיחה שהתפתחה בין השניים הסתבר, להפתעתם, ששמותיהם המלאים, כפי שהם מופיעים בתעודות־הזהות שלהם, זהים לשמותיהם של שני נשיאי ארצות־הברית לשעבר. אורי הנגר נולד באותו שבוע שאייזנהואר ניבחר כנשיא ארצות־הברית, ואביו, יליד עיראק, נתן לו את שם הנשיא האמריקאי. ידידיו כינוהו אייזן. הוא התבייש כל חייו בשם זה, עד ששינה אותו לאורי. דני, לעומת זאת, נולד באותו שבוע שרוזוולט נבחר בפעם הרביעית כנשיא ארצות־הברית, ואביו, האמרגן הותיק **משה ואלין**, הוסיף את השם פרנקלין רוזוולט לתעודת־הזהות של בנו.

■ בתוכנית גלי צה"ל, שעתיים משחיים, אירח **מיכאל הנדלזלץ** את כתב דבר **שלמה גינוסר**, שסיפר על הדיונים שנערכו באותו יום בכנסת, על פגישת קרייסקי־עראפאת. „במה שלא דנו," הוסיף העיתונאי, „היה נפילת הסקיילאב." העיר על כך הנדלזלץ: „אני סבור שוועדת־הקליטה של הכנסת לא היתה מתנגדת שסקיילאב יירד על וינה באותו היום."

■ הפרקליט **אברהם לנדשטיין**, מפרקליטות מחוז תל־אביב, מספר שכאשר רוצים להרגיז את האסיר **אשר יד־לין** בבית־הסוהר, אומרים לו: „אשר, תגיד נגיד!"

■ הפתעה נעימה נגרמה **לדובי שיף**, מבעלי מלון דיפלומט ובנו של **חיים שיף**, בעת רשת־המלונות. בפתיחת תערוכה בשם בניינים חדשים בסביבות ישנות במוסיאון ישראל בירושלים, שעבורה הכין דובי את התיקרובת, השתתף ראש עיריית ירושלים **טדי קולק**. בדיברי בירכתו הזכיר את העובדה שדובי חוגג באותו היום את יום־הולדתו ה־32. הוא אורחים שרו לו יום־הולדת שמח, ושדי הגיש לו שי צנוע — צילום העיר עם הקדשה מיוחדת.

■ קריין־הטלוויזיה **דן כנר**, התגלה כאב מסור. למרות עיסוקיו הרבים, הן ברדיו והן בטלוויזיה, שימש דן כבייבי־סיטר לבתו בת עשרת החודשים, **עינבי**, במשך שלושת השבועות שבהן שהתה אשתו, דיילת אל־על, **דפנה ווב**, בארצות־הברית. דפנה נסעה לחופשה. דן טיפל בילדה, וכשהיה עסוק בעבודתו ברדיו ובטלוויזיה, שמרה על התינוקת הסבתא שלה, אמה של דפנה.

■ החווייה המרתקת ביותר שעברה על המנחה **מוני פאר** ואשתו **קרני**, בעת הופשה שבילו בארצות־הברית, תפסה איתם דווקא בביתה של נמל־התעופה בן־גוריון יש, לדבריו, שלט עצום של מגן דויד אדום, האומר "visit us" (בקר אצלנו).

■ סבידור, שהיה בעבר מנהלה של רכבת ישראל, אמר בדיון על מישרד התחבורה: „צר לי לאמר, שמאז עזבתי את הרכבת ועד היום, קטן מיספר הנוסעים בחצי." קרא לעברו ח"כ **תאופיק זיאד**: „אולי תחזור לשם?"

■ הציירת **אילנה גור**, הנמצאת בארץ בחופשת־מולדת, עשתה זאת שוב. בארוחת־ערב שערכה בביתה, ביפו העתיקה, נכחו גם ראש־ממשלה־לשעבר, יצחק רבין, וגם ראש־עיר, שלמה להט, נוסף על אחיה, מנתח־הלב הפרופסור **דניאל גור**, אנשי־עסקים, השדרן **חיים יבין** ועוד. מכיוון שהמסיבה התקיימה בליל־שבת, התקשו כל הבאים להגיע אליה, מפאת הצפיפות ברחובות, ולא כל שכן למצוא מקומות־חניה. אבל צ'יצ' הקדים תרופה למכת התלונות. הוא ישב ליד הכניסה לדירתה של גור, ולפני שהבאים הספיקו להתלונן באוזניו, התלונן צ'יצ' עצמו באוזניהם על הקושי שהיה לו להגיע למקום.

■ בשעה שתיים בלילה התפתח במקום ויכוח היסטורי על הגורמים שהביאו ליוזמתו של הנשיא **אנוור א־סאדאת**, ואז נתן יצחק רבין, באנגלית (מפני שאחד הנוכחים היה המפקח על הבנקים בוושינגטון), הרצאה היסטורית על ההתרחשויות הסודיות בייחסי ישראל־אמריקה־מצריים־אש"ף, בשנה שלפני ביקור אל־סאדאת. ההרצאה היתה כל־כך מרתקת. עד כי כל הנוכחים

דובי גל השחקן והבדרן, אירח את אחותו, אורה אחרוני, באחד האירועים השבוע. אחותו של דובי, שהוא קרוב מישפחתו של הרמטכ"ל, רב אלוף רפאל („רפול") איתן, סיפרה כי הרמטכ"ל הוא שקבע את עתידו של דובי. כשהתגייס לצבא, שירת דובי בחיל־המודיעין, אולם שאף להגיע ללהקה־צבאית. המודיעין לא היה מוכן לוותר. דובי הפעיל את קשריו המישפחה. רפול לחץ, ודובי הועבר ללהקת פיקוד־צפון. כיום ידוע רפול כמי שסוגר את חלהקות.

סיגל אבינרי בת ח־16, היא חברת לתקת־המחול של הפועל רמת־השרון. הלהקת חזרה ארצה אחרי שזכתה במקום הראשון בתחרות־ריקודים שהתקיימה בגרמניה והנקראת גימנסטרדה. בהפעה גדולה זכתה סיגל, כשהסתבר לה כי קפטיין המטוס, אשר יטיס אותה ואת חברותיה בחזרה לישראל, אינו אלא אביה, קברניט „אל על" דרור אבינרי. את מרבית זמן הטיסה בילתה סיגל בתא־הטייס, יחד עם אביה. חברת אחרת בלהקה היא ליאת עייני, בתו של אלוף־משנה (מיל.) מנחם עייני, שחית טייס חיל־האוויר ושחית ארבע שנים בשבי המצרי.

אנשים

הזמרת **חדווה עמרני**, הנשואה לרופא, והמתגוררת בברלי־הילס שבלוס־אנג'לס, חדווה הזמינה את מני וקרני לביתה המפואר והעשיר. מני התפעל מהגינה הנשקפת מהחלון הצרפתי של חדר־השינה, פתח את הדלת והדליק את מערכת ההזאעקה, שהביאה למקום תוך חמש דקות חמישה שוטרים מלוס־אנג'לס. מני הגבוך היה המום מכדי להתנצל, וחדווה צחקה ואמרה שבכל יום פותח אורח ישראלי דלת או חלון, המפעילים את האזעקה, וכי מישטרת בברלי־הילס מורגלת בביקורים יומיים בביתה. מני מספר כי על קירות חדר־האורחים של חדווה עמרני יש יצירות־אמנות מקוריות משל רמבראנדט, מאטיס ופיקאסו. ואילו באקווריום־הענק שבחדר־השינה יש דגי־זהב, שמחיר כל אחד מהם הוא 500 דולאר.

■ **שני חברי להקת הגשש** צילצלו גם לקריינית **עדנה פאר**, שסיפרה כי עד כמה שידוע לה הבייבי־סיטר של הכלב היא **דבורה גנני**, דוברת מישרד־הבריאות, והיועצת לענייני עיתונות של רעיית נשיא־המדינה **אופירה נבון**. אנשי־הביטחון התקשרו אל גנני, ידידתו של ברנע, וסיפרו לה על האבידה. דבורה, שאיבדה את הכלב, שמחה לקבל אותו חזרה.

■ המצחיקן **דורי בן־זאב** נשא השבוע לאשה את חברתו **אידית בן־צור**. קשה היה לו להיות רציני, ועל כל מישפט שאמר הרב הגיב בהצחקה. כאשר ביקש הרב שני עדים לכתיבת הכתובה, הגיב דורי: „בהחלט, הד החינוך והד ארצי." את הסכום בכתובה רשם דורי בזוזים.

■ לאחת ההצגות של להקת עינבל, **שנערכה השבוע בתל־אביב**, הגיע **יוסף מילוא**, החיזור חגגו השבוע את ימי הולדתם. הראשון היה **ישראל** („פולי") **פוליאקוב**, שהגיע בשעה טובה לגיל 41. ויומיים אחריו חגג **גברי בנאי** את יום הולדתו ה־39. שדרן גלי צה"ל, **איי ישראלי**, רצה להפתיע את גברי בשידור חי, וטילפן לביתו השכם בבוקר, כדי לברך אותו. גברי אמנם היה מופתע מאד, אך בעיקר מהעובדה שאלי התבלבל בתאריכים, והעיר אותו יום אחד לפני התאריך הנכון.

■ באחד מימי השבוע קיבלו אנשי־הביטחון של קול ישראל קריאה נרגשת בטלפון מאשה, שסיפרה כי כלב־הקולי של הקריין **נחום ברנע** נמצא בידה. ברנע נמצא בשירות־מילואים. האשה טענה שאין לה כל אפשרות להחזיק בכלב, שאותו זיהתה, כאשר מצאה אותו ברחוב, על פי הקולר שעל צווארו, ושבו רשום שמו. אנשי הביטחון התחילו להתקשר לכל ידידיו של ברנע, כדי למצוא בית לכלב, עד שיחזור בעליו משירות־המילואים. הם במאי המופע, עם הספרית האישית שלו **יונה חזן**. הוא סיפר לידידים שאת יונה הכיר לפני שנים רבות, כאשר היתה מטפלת של בתו **אורנה**. כאשר הבת גדלה, עזר ליונה ללמוד ספרות וכיום, כאשר היא ספרית עצמאית — הוא מסתפר רק אצלה.

■ הפירסומאי **יורם ברנע** למד מהר מאד, שאחרי חתול פרסי לא כדאי לרדוף. השבוע, כאשר ברח חתולו מהבית רץ יורם אחריו, ושבר את רגלו. שכנו בנווה־מונוסון, **משה עמיר**, מנהל התאחדות בעלי בתי־המלון, **הביא** לו כשי זוג קביים, כדי להקל עליו את ההליכה. לעמיר היו קביים בביתו, מאז נשברו לו עצמו שתי רגליו.

■ את יום־הולדתו ה־50 החליט **אבנר הזוי**, סגן דובר עיריית תל־אביב, לחגוג במסיבה רבת משתתפים, שערך בחדר קבלות־הפנים של העיריה. הוא הזמין ניכבדים רבים לאירוע, וכאשר עלה על הבמה, סיפר את קורות חייו. נאומו התארך יתר על המידה ואורחים רבים עזבו באמצע. את ההפתעה לסיומה, כאשר הסיר את פיאתו מעל ראשו. הוא אמר: „בהגיעי לגיל 50 למדתי שלכל זמן ולכל עת חפץ, ועכשיו העת להוציא את החפץ מהראש." אבנר, ההולך עם פיאתו בעשרים השנים האחרונות, ויתר עליה ומסתובב מאז המסיבה עם קרחת מרשימה.

■ בכנס של מרכז השילטון המקומי, שנערך לא מכבר בתל־אביב, נכח גם **אלי דיין** בן ה־26, ראש עיריית אשקלון. כאשר המנחה, **מרדכי סורקיס**, לשעבר ראש עיריית כפר־סבא גער בדיין, שהתפרץ בקריאות־ביניים כל הזמן, ואמר לו: „תשב בשקט ותתנהג יפה," ענה לו דיין: „אני מבקש ממך קצת דרך־ארץ לפני ראש־עיריה." השיב לו על כך סורקיס: „אני לא רגיל לראש־עיריה כל־כך צעיר."

■ באמפיתיאטרון העתיק ש' קיסריה הציגה להקת הבלט הגרמנית את סינדרלה לפי מוסיקה של **פרוקופייב**. הכוריאוגראף של סינדרלה היה הרקדן **ואלרי פאנוב** ובתפקידים הראשיים הופיעו הוא ואשתו **גאלינה פאנוב**. ריצת הלינוליאום שעליה רקדה להלקה נרטבה מהטל הכבד שירד על האמפיתיאטרון השוכן ליד הים ובמערכה הראשונה, באחת מקפיצותיה, החליקה גאלינה פאנוב ונפלה. היא קמה מייד, אותתה לתיזמורת שתפסיק לנגן, והוכרזה הפסקה במופע. במהירות הוסר הלינוליאום והחצה חודשה. אולם גם ריצפת העץ נרטבה מהטל ואחד הרקדנים של הלהקה החליק ומעד, אך במיקרה שלו לא הופסק המופע.

■ לא תמיד משתלמת ידידות עם שחקן, בזאת נוכחה העיתונאית **עדה הוז**. היא נכחה בהצגת תעלולי נישואין בתיאטרון הבימה וישבה בשורה הראשונה. השחקן **יהודה אפרוני**, המגלם תפקיד של עבד, אמור לרדת מהבמה תוך כדי התפרצות ולהכות מישהו מהקהל. אפרוני זיהה את ידידתו הוז וכיוון את תוקפנותו כלפיה.

■ השחקן **שייקה אופיר** סיפר בשבוע שעבר כי **ג'רי לואיס** בא לבקר אותו. למי שלא האמין, הציג שייקה את בעלה של בתו **עתידה**, בתו מנישואיו הראשונים עם הזמרת **אוהלה חלוי**. מתברר כי עתליה, המתגוררת כמו אמה בארצות־הברית, נשואה לצעיר אנגלי הנושא את שם הקומיקאי המפורסם, והיא יחד עם בעלה ואמה הגיעו לביקור מולדת קצר.

■ באותו היום שבו עמדה ליפול החלטית סקאיילב החליט עורך הטלפון האדום של גלי צה"ל, **צבי רימון**, לפנות לאסטרולוג **הרצל ליפשיץ** ולשאול אותו היכן תיפול החלטית. ליפשיץ טען כי אינו יכול לחזות זאת מפני שאינו יודע את התאריך המדוייק של לידת החלטית. רימון לא התעצל, פנה לפרופסור **דויד אביר**, יושב־ראש הוועדה הישראלית לחקר החלל, וקיבל ממנו את היום והשעה המדוייקים של שיגור הסקאיילב. עם פרטים אלה הוא חזר לאסטרולוג שהודיע לו כי „החלטית נולדה במזל טוב ונפילתה לא תגרום כל נזק." ליפשיץ גם טען כי היא תיפול באיזור שבעבר היה חלק מהקיסרות הבריטית.

חלי גולדנברג

הדוגמנית המצליחה באחרונה גם כשחקנית קולנוע, אינה קופאת על כמנחת תצוגות־אופנה. חלי חינחתה תצוגת־אופנה של מישקפיים, שהתקיימה על סיפון „קאטמרין", המשייטת בחופי תל־אביב. לתצוגה הגיעה בבגדים, ובין הנחייה להנחייה תפסה שיזוף על סיפונה.

אסי דיין

החליט לשחק כדורגל, כדי לשמור על כושר. הוא הצטרף לקבוצת הכדורגל של שחקני התיאטרון העממי, בהנהלת המפיק אברהם („פשנל") דשא, והתגלה במהלך המישחק כרוך מצויין. אחרי המישחק אמר לו פשנל, הנראה מאחוריו בתמונה: „תיזהר שלא יראו אותך האנגלים. הם יקחו אותך מייד לשחק בליברפול, רק בגלל שהשם שלך דיין." השיב לו אסי: „כבר לקחו אותי לשחק בסרטים רבים ביגלל שם־המישפחה שלי, וראית מה זה עשה להם — הסרטים היו גרועים."

שימעון ישראלי

במאי התצגה „המזל הקיטע ועין הרע", פגש במסיבה את פיטר פריי. פריי סיפר לו כי הוא מאמין בעין הרע, ולכן אף פעם אינו מבלה במסיבות לכבוד התצגות שהוא מביים. ישראלי נבהל ומייד עזב את המסיבה, כשהוא מסביר שהוא מאמין בעין הרע.

כולם נותנים לך עד 14% מענק.

בתכנית החסכון "טפחות עד 120" אתה יכול לקבל יותר: עד 18% מענק

מיידי
וצמוד
נושא ריבית
ופטור ממס

אל תסתפק בפחות - חסוך בבנק

טפחות

בנק משכנתאות לישראל בע"מ

הנדון:

אז מי, לכל הרוחות, הוא טרוריסט?

טרוריסטים

ה נה חידון קטן, למי שמעוניין לחדד את מוחו: אדם שם פצצת־תבערה באולם של קולנוע בעת ה־הצגה, ביודעו שהוא עלול לגרום לפאניקה, אשר בה ייהרגו עשרות אנשים, נשים וילדים. האם הוא טרוריסט?

אדם מניח חומר־נפץ בבניין הדואר המרכזי, ביודעו כי הוא עלול לפגוע בעשרות באי־המקום, או בפקידים ובפקידות של הדואר. האם הוא טרוריסט?

התשובה: זה תלוי. זה תלוי מאד.

■ ■ ■

ק שה להעלות על הדעת אדם סימפאטי יותר מאשר רוברט דאסה, איש הטלוויזיה הישראלית, אשר ישב כ־14 שנים בכלא המצרי, כאחד מאסירי העסק־ביש ה־מפורסם.

כל עם־ישראל ראה אותו השבוע על מסך־הטלוויזיה, כשהוא מחבק את אחותו שהתאסלמה, המתגוררת בעושר ובאושר באלכסנדריה, בחברת בעלה המצרי ובנותיה החמודות.

יא יעלה על הדעת להדביק לאיש נחמד כזה את התווית של „טרוריסט".

ובכל זאת: אם התשובות לשאלות הנ"ל הן חיוביות, אין מנוס מכך. כי רוברט דאסה וחבריו ביצעו את המעשים האלה ומעשים דומים להם, כחברי רשת של חיל־המודיעין הישראלי, על פי הוראה שניתנה על־ידי שר־הביטחון ו/או ראש אמ"ן של צה"ל.

האם משום־כך הוא פחות סימפאטי בעינינו?

להיפך. הטלוויזיה הציגה אותו בצדק כ„אחד הגיבורים" של הפרשה. אנו רואים בו את מי שהיה שליחו של עם־ישראל, שהקריב את עצמו ושסבל למעננו. אנו חשים כי כולנו חבים לו חוב גדול.

ייתכן כי העניין הקרוי „טרוריזם" מסובך הרבה יותר מכפי שנדמה לרגע הראשון.

■ ■ ■

ה איש הנחמד והמחייך שנראה על מסך־הטלוויזיה, כשהוא משוחח בידידות עם גיסו ואחותו של דאסה באלכסנדריה, הוא מנחם בגין.

הוא נראה כדוד טוב, המבקש להיטיב עם הזולת.

מעשיו ועלילותיו של מנחם בגין כבר כתובים בספר דברי־הימים, והוויכוח עליהם עוד יימשך זמן רב. נזכיר כאן את פרשת דיר־יאסין.

בדיר־יאסין נהרגו, במהלך פעולת־קרב, עשרות אזרחים, נשים וילדים. הערבים טוענים שהיה זה פשע־מילחמה מחריד. אצ"ל ולח"י, שביצעו את המעשה, טוענים שזה קרה במיקרה, בטעות, וביכלל — שבמהלך מילחמת־העצמאות ביצעו כל הצדדים מעשי־זוועה לרוב.

אבל היה לפרשה ספיח, המשנה במידה רבה את אופיה. פעמים רבות טען מנחם בגין כי תודות למעשה דיר־יאסין ברחו מאות אלפי ערבים מן השטחים שבהם קמה מדינת־ישראל, וכי על כן היתה בפעולה זו ברכה רבה.

חוששני שדווקא טענה זו עלולה להפוך את מעשה דיר־יאסין, בעיני ההיסטוריונים, ל־מעשה־טרור.

כי „טרור", פירושו אימה. מעשה טרוריסטי הוא מעשה־אלימות שמטרתו העיקרית היא להטיל אימה על ציבור אזרחי, כדי שזה ינהג כרצונו של הטרוריסט.

אם נועד הרצח ההמוני בדיר־יאסין להטיל — אליבא דבגין — אימה על הציבור הערבי בארץ, כדי להמריץ אותו לנטוש את בתיו ולנוס על נפשו, הרי אז מתנוסס עליו הדגל השחור של הטרוריזם.

אולם מספר האירגון־הצבאי־הלאומי דאז, שהשמיע את הנימוק הזה לאותו מעשה, הוא ראש־הממשלה, המקובל על הבריות בארץ, במצריים ובעולם. אין הוא יכול להיות טרוריסט.

בשבוע שעבר היה גם אורח־הכבוד בכנס תעמולה שכונס בירושלים, כדי לדון בתופעת הטרור וכדי לגייס את העולם נגד התפשטות הנגע הזה.

■ ■ ■

ב אותו היום שבו בילו מנחם בגין ורוברט דאסה באלכסנדריה שטופת־השמש, הוסיעו שלושה אורחים אחרים של כנס־הטרור בטלוויזיה הישראלית.

הם התחבטו בקוד רם ואדוקות בבעייה: מיהו טרוריסט?

לולא ידענו כי חיים אנו בעידן של טומי לפיד, היינו עלולים לחשוב כי זוהי מהדורה חדשה של ניקוי ראש.

המשתתף ההיתולי ביותר בוויכוח היה הבריטי. הוא הוכיח כי התואר לורד אינו מגן על בעליו מפני האיוולת יותר מאשר התואר רב.

הלורד דמה לרב לוויינגר, במהדורה בריטית. כמו מחברי הפרוטוקולים של זיקני־ציון, מאמין הלורד שקיים קשר בינלאומי להשתלטות על העולם.

אלא שהפעם הקושרים אינם יהודים, אלא טרוריסטים. וראשי הקשר אינם יושבים בי־פראג, אלא במוסקווה.

המשתתף השני, ג'ורג' בוש, לא היה פחות היתולי. לא דבריו בילבד היו מצחיקים, אלא גם מוצאו. כי אותו בוש, המבקש להיבחר כנשיא ארצות־הברית, היה בעבר

רוברט דאסה: בהחלט לא!

ראש הסי־איי־אי, אך מילבד הקג"ב הסובייטי, הסי־איי־אי האמריקאי הוא הקבלן העולמי הגדול ביותר לטרוריזם. כפי שנתגלה בעיתונות, בבתי־המישפט ובקונגרס של ארצות־הברית עצמה, בעיקבות פרשת ווטרגייט, מימן ואימן הסי־איי־אי אירגוני טרור בעשרות ארצות, כדי להפיל מישטרים ולרצוח מנהיגים שלא היו נוחים לאמריקאים.

המשתתף השלישי, מי שהיה ראש־ממשלה בהולנד, ניסה לעמוד מול השניים, והצליח אך להוסיף לבילבול.

בתום הוויכוח כיסה ערפל סמיך את הבעייה.

אז מיהו, בכל זאת, טרוריסט?

■ ■ ■

א ותו לורד בריטי, בעל הפרוטוקולים של זיקני הטרור, הציע הגדרה: טרוריסט הוא מי שמנסה להי־לחם באמצעים אלימים נגד ממשלה דמוקרטית וליברלית.

חוששני שהגדרה זו אינה מספקת.

קודם כל: מפני שהיא מעניקה לגיטימציה מוחלטת לאנשי אש"ף.

והרי כל מטרתו של כנס־הטרור בירושלים היתה להוכיח כי אש"ף הוא חלק מקונספירציה עולמית נגד האנושות הנאורה!

גם שונאיו המושבעים ביותר של אש"ף אינם יכולים לטעון כי הפיגועים של אנשיו בגדה המערבית וברצועת עזה מכוונים נגד ממשלה דמוקרטית וליברלית. המושל הצבאי של רמאללה יכול להיות אדם נחמד מאד, אבל קשה לומר שהוא מהווה שילטון דמוקרטי. אם יציג את מועמדותו בבחירות חופשיות ברמאללה, חוששני שאין לו שום סיכוי להיבחר שם כראש־עיר. וגם האלוף דני מאט, „מתאם הפעולות בשטחים", רחוק מלהיות ליברל מדופלם.

בשטחים המוחזקים קיימת, בהתאם לחוק הבינלאומי, דיקטטורה צבאית מטעם הכובש הישראלי. לא קיימת בהם ממשלה דמוקרטית, לא להלכה ולא למעשה. אם נקבל את הגדרתו של הכסיל הבריטי, לא נוכל לטעון נגד ברזנו קרייסקי שהוא מזמין אליו ארכי־טרוריסט.

יתר על כן, גם המחתרת האירית בצפון האי הירוק אינה יכולה להתקבל, על פי הגדרה זו, למועדון הטרו־ריסטים, מפני שקשה להגדיר את המימשל הנוכחי בצפון אירלנד כדמוקרטיה ליברלית מובהקת.

אם כן, מיהו טרוריסט?

■ ■ ■

ה יה זה, כמדומני, המוסדניק האמריקאי שהציע הגדרה אחרת. טרוריסט הוא מי שפוגע בראש וראשונה, ובכוונה תחילה, באזרחים.

האמנם?

בוש הזכיר במפורש את חוטפי־המטוסים. הם מסכנים אך ורק אזרחים חפים־מפשע. על כן הם טרוריסטים.

רגע, רגע! אסירי־ציון מלנינגראד הואשמו בנסיון לחטוף מטוס־נוסעים, כדי לברוח אל החופש. והרי לא ייתכן שהם טרוריסטים. לחי־פך! הם לוחמי־חרות נאמנים!

אם כן, אולי הכוונה היא לביצוע פיגועים אכזריים באזרחים?

המחתרת האכזרית ביותר במאה ה־20, ששמה מעורר עד עצם היום הזה חלחלה סתומה, היתה מחתרת מאו־מאו בקניה. היא תקפה אך ורק אזרחים — גברים, נשים וילדים — ושחטה אותם בצורות שונות ומשונות, בדרך כלל בסכינים. היו שטענו שהיא גם אכלה אותם.

האם היתה זאת מחתרת טרוריסטית?

לא, זה לא יכול להיות. כי ראש המחתרת הזאת היה יומו קנייאטה המנוח, אחד מגדולי הידידים של ישראל, בעל־ברית ושותף נאמן. הוא גם עזר לנו במיבצע אנטבה, שהיה כולו מכוון נגד הטרור. לזיכרו של גיבור מיבצע זה, יונתן נתניהו, נערך הכנס הירושלמי נגד הטרור.

קנייאטה לא יכול היה להיות טרוריסט.

יתר על כן, לפי אותה הגדרה היו גם אנשי הוויאט־קונג טרוריסטים. אמנם, הם לחמו גם בצבא האמריקאי בדרום־וויאט־נאם, אך בעיקר התרכזו — לדברי האמרי־קאים — בביצוע מעשי־אכזריות נוראים נגד אזרחים שלא קיבלו את מרותם. הם שחטו כפרים שלמים. בכל זאת הסכים הנרי קיסינג'ר לשבת עימם ליד שולחן אחד בפאריס, ולנהל עימם משא־ומתן מוצלח לסיום המילחמה.

אם יתקבל העיקרון כי הוויאט־קונג היו טרוריסטים, הרי נובע מזה שהנרי הגדול ניהל משא־ומתן עם טרוריס־טים.

ומה שמותר לשר־החוץ היהודי של ארצות־הברית, מדוע יהא אסור על הקאנצלר היהודי של אוסטריה?

מסתבר, איפוא, שהוויאט־קונג לא היו טרוריסטים. וגם לא המאו־מאו. וגם לא הצבא האירי הרפובליקאי. וגם לא — — —

לא, לא, משהו אינו כסדר כאן. כי ההגדרות האלה אינן יכולות לחיות נכונות.

■ ■ ■

א ם כן, מיהו — לכל הרוחות! — טרוריסט? במה הוא נבדל מלוחם־שיחרור?

דרושה הגדרה ברורה, נוקבת, חד־משמעית.

כנס־ירושלים לא סיפק אותה. שלושת החכמים־בלילה באותו שידור הטלוויזיה לא מצאו אותה.

אבי ישנה הגדרה כזאת.

אני מתיימר כאן לטעון כי יש בידי הגדרה, הפותרת את כל הבעיות. היא פשוטה בתכלית. היא יוצרת הבדלה ברורה וחדה בין הטרוריסטים, שכולנו מצווים לשנאם ולהילחם בהם, ובין לוחמי־השיחרור, אשר להם אנו מצווים להושיט אהדה וסעד.

יתר על כן: אני מתיימר לומר כי הגדרה זו אינה ניתנת לעירעור. מבחינה מדעית, היא עומדת על קרקע מוצקה ביותר.

מטעמי צניעות, איני יכול לגלות מי המציא את ההגדרה הזאת. אך אני מצפה לכך שבבוא היום תוענק לו הכרה כלשהי. למשל, תואר של דוקטור־כבוד באו־ניברסיטה העברית.

וזוהי ההגדרה:

טרוריסט הוא מי שוחם נגד הצד שלי.
לוחם־שיחרור הוא מי שלוחם למען הצד שלי.

ואם יש מישהו, המסוגל להפריך את ההגדרה הזאת — שיקום!

שמן שיזוף.
מצרך מבוקש בקיץ.

האם אפשר לחסוך כסף בקניית מוצר זה? אפשר וצריך לחסוך כסף כשאתם רוכשים שמן שיזוף. צריך לבדוק ולהשוות מחירים. מאמץ קטן למלחמה באינפלציה.

"סקול" (130 גרם) — ירושלים
89.90 ל"י רח' יפו 42
47.90 ל"י רח' החבצלת 2 — כמעט חצי המחיר!
62.75 ל"י רח' בן יהודה 1
61.15 ל"י רח' המלך ג'ורג' 21
—.59 ל"י רח' יפו 36
58.25 ל"י רח' בן יהודה 7

"בנזון" (120 ס"ל) — ירושלים
—.43 ל"י רח' בן יהודה 7
35.90 ל"י רח' החבצלת 2, רח' המלך ג'ורג' 23

"דליאל" (125 מ"ל) — ירושלים
139.50 ל"י רח' המלך ג'ורג' 21
109.90 ל"י רח' החבצלת 2
—.138 ל"י רח' המלך ג'ורג' 23
—.135 ל"י רח' המלך ג'ורג' 15

"אמברה סולייר" (120 ס"ל)
89.90 ל"י רח' בן יהודה 2 ירושלים
—.83 ל"י רח' המלך ג'ורג' 15, המשביר לצרכן, ירושלים
—.70 ל"י רח' רמב"ם 12, תל־אביב

"תיא" (185 מ"ל)
—.49 ל"י רח' בן יהודה 1, המשביר לצרכן, רח' המלך ג'ורג' 23, רח' בן יהודה 7, ירושלים
—.41 ל"י רח' יפו 36, ירושלים
—.41 ל"י רח' רמב"ם 12 תל־אביב
—.49 ל"י המשביר לצרכן שד' הנשיא 131, חיפה
—.44 ל"י רח' החלוץ 38, חיפה
46.70 ל"י שד' הנשיא 124, רח' הנטקה 9, חיפה
—.45 ל"י רח' שפירא 12, חיפה

"רבלון" (125 מ"ל)
—.99 ל"י רח' בן יהודה 2, ירושלים
72.80 ל"י רח' המלך ג'ורג' 15, רח' בן יהודה 7, ירושלים
—.70 ל"י רח' יפו 36 ירושלים
—.60 ל"י רח' רמב"ם 12, תל־אביב
67.20 ל"י שד' הנשיא 131, רח' הרצל 16, חיפה
—.67 ל"י המשביר לצרכן, חיפה
—.60 ל"י רח' החלוץ 38, חיפה

"הלנה רובינשטיין" (125 מ"ל) — חיפה
—.112 ל"י המשביר לצרכן, רח' הרצל 16, רח' הרצל 39, שד' הנשיא 112
—.95 ל"י רח' החלוץ 38

אפשר לחסוך בהוצאות על שמן שיזוף. אחרי הכל אין זה בשר או פרי. חבל לבזבז כסף, צריך לבדוק ולהשוות מחירים.

זאת מלחמה באינפלציה

אם תרצו - תנצחו!

המטה למלחמה באינפלציה

אתה והלירה

1 לירה ישראלית אחת תשכ"ט

מאת יגאל לביב

שערוריית החבר של סגן־השר

המיגרש הטוב ביותר באילת לחקמת מלון, שטח של 13 דונם ליד מועדון הים־התיכון, נמסר לפי הוראת שר־התעשיה־המיסחר־והתיירות, **גידעון פת**, ללא מיכרז, למשקיע הצרפתי **מאוריסיו כהן**, הקשור בחברי־הכנסת **יצחק פרץ**, איש חטיבת־לעם.

פת הורה על המסירה, למרות שהיו לפניו הצעות של יזמים אחרים, שרצו בשטח, וביניהן הצעה של המלונאי **דויד טייג**, בעל „הילטון" בתל־אביב, להקים מלון „הילטון" באילת.

לדברי מקורות במישרד־התעשיה, קשור יצחק פרץ עם המשקיע כהן בקשרים ענפים. כאשר היה פרץ סגן־שר־התעשיה, התחיל ללחוץ למסירת המיגרש לכהן. לחציו לא הועילו, כיוון שמנכ"ל המישרד דאז, **עמוס מר־חיים**, העדיף למסור את השטח להקמת מלון „הילטון" לידי מלונאי בעל נסיון כטייג, ולא למשקיע אלמוני, שפרט לקשריו עם פרץ לא הצביע על עבר במלונאות בישראל.

אחרי שפרץ חדל להיות סגן־שר, הוא טיפל בכהן כנציג פרטי, וקיים סידרת־פגישות עם אנשי התיירות, ביניהם **יורם בליזובסקי**, ראש מינהל־התיירות, ודרש למסור את השטח לכהן. כאשר גם לחצים אלה לא הועילו, נפגש פרץ עם פת ואמר לו, כי כשהיה סגן־שר הובטח המיגרש על־ידו, וגם על־ידי השר **יגאל הורביץ**, לכהן. פת הורה למסור את המיגרש לפרץ.

בישיבה שקיים השר פת עם נשיאות התאחדות המלונאים, אמר כי החליט שלא לתת את המלון לספקולנט המשקיע בנכסי־דלא־ניידי, אלא לאיש־מיקצוע...

משך השנים האחרונות לא מסר מינהל־מקרקעי־ישראל קרקע באילת למלונות ללא מיכרז, ועתה החל פרץ לוחץ על המינהל כי יקצה לו את השטח, לפי הוראת פת, ללא מיכרז.

כמה מרוויחים מאבטיחים?

בעל חברה גדולה, המעסיק 300 עובדים, עושה לשנה מחזור של 40 עד 50 מיליון לירות, ורואה רווח נקי של מיליון לירות לערך, אחרי מאמצים קשים.

אותו אדם התידד עם בעל דוכן אבטיחים, הפותח כל שנה את עסקו ל־ארבעת חודשי העונה. אחרי כמה שיחות, שמע מבעל דוכן־האבטיחים כי הוא עושה כל עונה, על השקעה מינימלית, הכנסה של 800 אלף לירות אחרי החוצאות. על מס אין מה לדבר.

„רגעים" נקנה להקרנה באמריקה

חברת „ישראם", מפיצת הסרט „רגעים" של **משה מיזרחי** ומיכל **בת־אדם**, מכרה אותו להפצה מחוץ אל חוף בכל ארצות־הברית. הוא יוקרן בהקרנת־בכורה באוקטובר השנה, ב־„סינמה 5", בשדרה השלישית בניו־יורק. עד כה הושקעו בהפצת הסרט ב־אמריקה 200 אלף דולר, והמפיצים מקווים להכנסות קופה של 4 עד 5 מיליון דולר. הסרט, שזכה לציון לשבח בפסטיבל קאן, יוצג בפסטיבל סן־פרנ־צסיקו.

„ישראם" גמרה את החכנות להפקת שני סרטים נוספים, עוד השנה. האחד שוב בבימויה של מיכל בת־אדם, יופק בחיפה בהשקעה של 750 אלף דולר. השני, בבימויו של משה מיזרחי, יצולם בירושלים, בהשקעה של מיליון ורבע מיליון דולר. עבודות המעבדה יהיו ב־צרפת. ההשקעות בסרטים הן אמריקאיות, צרפתיות וישראליות.

מוכרים באמריקה שייט במצרים ובישראל

חברת הנסיעות „סלבריטי" בהוליווד, מציעה לטסים למיזרח התיכון, בתקופה של דצמבר עד מארס, מסע־שיט על הספינה „יאסון" מסואס לעקבה, אילת, סאפאגה וחזרה, במשך שיבעה ימים, במחיר של 600 עד 1200 דולר לאיש. המסע כולל ביקורים בלוקסור, קאהיר, פטרה, מצדה וירושלים. ניתן לעלות על האניה באילת או בסואס.

הקשר הפירסומאי של הסנטור יעבץ, השאה הפרסי וממשלת ישראל

בשנת 1971 פתחה חברת־הפירסום האמריקאית „רודר־פין" מישרד בירושלים, וקיבלה לפתע עבודות־פירסום ענקיות מכל מישרדי־הממשלה, המגביות וחברות גדולות ביותר. החברה קיבלה גם עבודות פירסום ויחסי־ציבור באמריקה, עבור ממשלת־ישראל וגופים ממשלתיים שונים. כל העבודות נמסרו לה ללא מיכרז, ועד לפני זמן לא־רב לא ניתן היה להבין מדוע החליטה ממשלת ישראל להעביר כספים לחברת־פירסום זו.

לפני כמה שבועות התפוצצה באמ־

פירסומאית יעבץ
67,500 לשנה

ריקה שערוריה השופכת, אולי, אור על הדבר. אחרי נפילת השאה, התפרסמו מיסמכים, המספרים כי השאה החליט להקים לובי איראני בסנאט האמריקאי, ובין היתר רצה למשוך לצידו את הסנטור היהודי היידוע, **יעקב יעבץ**. „ניו־יורק־טיימס" (31.5.79) מספר, כי האיראנים החליטו שהדרך הטובה ביותר למשוך לצידם את הסנטור יעבץ תהיה על־ידי שכירת שרותים במישרד הפירסום „רודר־פין", שבה יש ל**מריון יעבץ**, אשת הסנטור, חלק. כדי לטשטש את הקשר, מוסרים המיסמכים, הוחלט כי „איראן־אייר" תחתום על חוזה עם חברת־הפירסום על יחסי־ציבור. החברה קיבלה 507 אלף דולר לשנה, ומריון יעבץ קיבלה עבור יחסי־ציבור ל„איראן־אייר" 67.5 אלף דולר.

נציגי „רודר־פין" בישראל, אישרו כי המישרד עדיין נותן שירותים למישרדי־ממשלה ישראלים באמריקה.

מי באמת, גורם את האינפלציה?

שני ניתוחים כלכליים, האחד של ועדת־מישנה של ועדת־הכספים של הכנסת, בראשות **שלמה אליהו**, והשני של הכלכלן **צבי טימור**, מספקים הוכחות לסיום הוויכוח על השאלה מי גורם לאינפלציה, השכירים, או העצמאיים שאינם משלמים מס־אמת (וחלק מן החשומים כשכירים, מרוויחים כעצמאיים).

מדור זה פירסם בשנתיים האחרונות בקביעות, ניתוחים כלכליים של רבים, וביניהם **ג'ון קנת גלבריית** על הסיבות לאינפלציה, וניתוחים אלה הפכו לאחרונה הנחות מקובלות על רבים. נדמה, כי המיספרים המובאים להלן, ישכנעו גם את אחרוני המפקפקים, כי יש להחליף את התאוריה, הרווחה ב־שכיר את האשם העיקרי באינפלציה.

ראשית, ב־1978 היו בישראל 1.2 מיליון מועסקים, מהם יותר ממיליון שכירים. כלומר — 15% מכלל המועסקים היו עצמאיים. ההכנסה הלאומית היתה ב־1978, 197 מיליארד לירות. כל תשלומי השכר, וביכללם הוצאות נילוות, היו 116 מיליארד. כלומר, השכר היה 58.7% מכלל ההכנסה הלאומית. אם נצרף להכנסות שכירים הכנסות מרכוש, נגיע ל־60% מכלל ההכנסה הלאומית לשכירים, בעוד ש־15% העצמאיים והחברות קיבלו 40% מההכנסה הלאומית.

נתון זה אינו מביא בחשבון הכנסות של 40 מיליארד לירות מריבית והפרשי הצמדה על מילוות־מדינה, שרובן בידי העצמאיים.

אם נתבונן במרכיבי השכר, נמצא כי בשנת 1978 היתה ההכנסה הפנויה משכר (השכר הלאומי, פחות הוצאות נילוות, פחות מס־הכנסה) 68 מיליארד לירות. הצריכה הפרטית היתה, באותה שנה, 147 מיליארד לירות. מכאן, שרק 68 מתוך 147 מיליארד לירות של הצריכה הפרטית, ניתן להסביר כצריכה משכר, והצריכה הנותרת באה מהכנסות שלא משכר!

השכר הנקי בסקטור הציבורי היה, בשנת 1978, נטו, 25 מיליארד לירות, לעומת כלל ההוצאה הציבורית של 280 מיליארד לירות. כדי להראות את אפסות מישקל השכר בסקטור הציבורי כגורם אינפלציוני, יש לזכור כי אותה שנה גדלו חובות הממשלה על ריבית והפרשי־הצמדה ב־40.7 מיליארד לירות, סכום שעבר ישירות לנכסים הפיננסיים שבידי ציבור העצמאיים, והוא כפול כמעט ממישקל השכר של הסקטור הציבורי. נוסף לגידול הנכסים הפיננסיים בשנת 1978, גדלו באותה שנה הסובסידיות להון מ־13 ל־25 מיליארד לירות, וכן ניתנו הקלות מסים לסקטור העסקים ב־5 מיליארד לירות.

המסקנה: לעומת הכנסות פנויות משכר בכל המשק, בסך 68 מיליארד לירות, הזרימה הממשלה לסקטור העצמאי והעסקי 40.7 מיליארד לירות כהפרשי הצמדה, ועוד 25 מיליארד לירות סובסידיות להון — היינו 65.7 מיליארד לירות — יותר מכל השכר במשק!

חצבעה זו של טימור („מיגוון" מס' 37), קיבלה חיזוק מכיוון סקטור העסקים עצמו, על־ידי חוועדה של שלמה אליהו. הוועדה מצאה כי בידי הציבור נכסים צמודים ב־339 מיליארד לירות, מזה 222 מיליארד לירות הפרשי־הצמדה. הוועדה קובעת כי הפרשי־ההצמדה משמשים את הפירמות כרווחים לכל דבר, ומגבירים את הביקוש. הוועדה קבעה כי העוצמה האינפלציונית של הנכסים הצמודים הפיננסיים, מהווה 22% מסך ההוצאה הכללית לצריכה פרטית בשלוש השנים 1976 עד 1978, והיא שווה ל־40% מכלל התשלומים לשכר באותן שלוש שנים.

הוועדה מצאה כי ב־1979, נוספו הפרשי־הצמדה של 150 מיליארד לירות רק על הנכסים הצמודים למדד, שהיו בידי הציבור בסוף 1978, בסך 250 מיליארד לירות.

תוספת זו של הפרשי־הצמדה בילבד, גדולה פי שלושה כימעט מכלל השכר נטו בכל המשק. היש עדיין ספקות ב־קשר לשאלה מי גורם לביקוש היוצר אינפלציה?

„טפחות" קופה ביטוח ב„כלליט"

אזרחים שקיבלו משכנתא לרכישת דירה בבנק „טפחות", מחוייבים לבטח את הדירה בסוכנות הביטוח „כלליט". מי שחפץ לעשות ביטוח אצל סוכן אחר, או בתנאים אחרים, צריך לנהל מילחמת מיכתבים עם „טפחות", עד שיקבל אישור לכך. כך מעביר „טפחות" לסוכנות „כלליט", כל שנה, פרמיות בעשרות מיליוני לירות, כיוון ש„טפחות" הוא המלווה הגדול במדינה במשכנתאות.

בדיקת הפוליטה שמוכר „טפחות" ב־אמצעות „כלליט", מראה כי הבנק מחייב את הלקוח לבטח את מלוא ערך הדירה, ולא בסכום המשכנתא בילבד, דבר המייקר את התשלום לביטוח פי שלושה. „כלליט" אינה קובעת את שווי הדירה לפי תנחיות איגוד חברות־הביטוח, היינו לפי השטח במטרים ושווי המטר לפי מחירון השמאים ב־ניכוי בלאי. נוסף על כך, הפוליסה של „כלליט" אינה מכסה סיכונים שחברות אחרות נותנות, כמו כיסוי חלודה, חדש תמורת ישן, ועוד.

פניות של מבוטחים־בכוח, למפקח על הביטוח, נענו כי אין הוא מוכן להתערב בנושא זה.

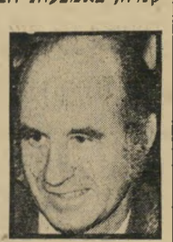
השלמת המפקח על הביטוח עם כפייה זו מוזרה במיוחד, מאחר והוא מקבל דיווחים מלאים מישיבות הנהלת „כלליט", המעבירה לידיעתו את הסידרי הביטחונות של „כלליט", ומפרשת את שתיקת המפקח כהסכמה.

מבקר החברה קובע בדו"ח־הביקורת שלו (מיספר 62) כי „בקרות אירוע, שבו תידרש החברה לשלם כספים בגין הפוליסות שהוציאה, ובהתחשב בכך ש־אין לחברה ביטוח־מישנה, ספק אם הביטחונות שבידה ואמצעיה יאפשרו זאת."

רוייכמאן גבר על ברונפמן

מילחמת־איתנים, שהתנהלה בלונדון על שליטה בחברת־ענק למקרקעין, הסתיימה בניצחון מוחץ של האחים רויכמאן, שרכשו את בנק „טפחות" בישראל, על האחים ברונפמן, בעלי רשת „שופרסל" בישראל.

האחים **אדוארד ופיטר ברונפמן**, בניו של מייסד האימפריה („סיגראם") סאם, הקימו ממלכה משלהם בהשקעות בנכסים בקנדה. לאחרונה נכנסו לפעילות בבריטניה, רכשו שליטה בחברת „טריזאק", תמורת 52 מיליון דולר. בעוד הם רוכשים שליטה על „טריזאק", נכנסו האחים רויכמאן מקנדה, באמצעות חברת „אולימפיה ויורק

פיטר ואדוארד ברונפמן
מי ניצח את מי

פיתוח", ורכשו שליטה בחברה אנגלית בשם „אינגליש פרופרטי קורפוריישן", שבמיקרה היה לה אחוז נכבד גם ב־„טריזאק".

האחים ברונפמן ניסו במשך כמה חודשים למנוע את השתלטות רויכמאן על חברת־האם, אך נכשלו לחלוטין, ו־חושב הסכם שלפיו ישלטו הברונפמנים בבת, והרויכמאנים באם.

מבצע

"על חשבון הבית"
בבית לון

בית היופי והאופנה
בית לון, מפתיע במבצע
חסר תקדים! "**שעת הקסם**".
במסגרת מבצע זה תקבע בכל יום
"**שעת הקסם**": חצי שעה בבוקר
וחצי שעה אחה"צ.
מי שתערוך קניותיה ב"**שעת הקסם**"
תזכה בכל כספה בחזרה.
אבל - עם המבצע או בלעדיו, חווית הקניה
בבית לון, מבטיחה לך הצעות מפתות בכל שעה
ובכל יום.
כתובתנו יוקרתית אבל מחירינו מפתיעים!
מחכות לך יופי של הצעות משגעות: דגמי אופנה
מקומיים או מפריס ומלונדון.
שמלות החל מ-.700 ל"י, נעלים מיובאות
החל מ-.600 ל"י, חגורות ואבזרי לבוש אופנתיים,
תכשיטים אופנתיים, וכן מוצרי הטיפוח והיופי
של לון, עם ייענץ יופי במקום - חינם.

מהלך המבצע:

בכל חשבונית מס שתקבלי עם קנייתך, תוטבע
שעת הקנייה. שמרי חשבונית זו. בסוף
המבצע נפרסם את רשימת "**שעות הקסם**"
היומיות. אם קנית בשעות אלו, תקבלי את מלוא
כספך בחזרה, אצלנו בבית לון.

ויש לנו הפתעה נוספת: על כל קניה מעל
-1,000. ל"י תוענק לך חבילת שי ממבחר מוצרי
הקוסמטיקה המעולים של לון.
בית לון - אופנה לצעירות ולמבוגרות.
מדגמי בוקר נאים ועד לשמלות ערב מיוחדות.

המבצע ייערך מה־15.7 עד ה־31.7.79

מחירי סוף העונה.

בית-לון, ככר המדינה, רח' ה' באייר 26

רשימת "**שעות הקסם**" שנבחרו נמצאת במשמרת
אצל רואה חשבון החברה.

אבנת | קרמון | שיפרין | נעמן

משה שמיר מציע להוריד מסדר־היום את רחב הזונה ✱ האומנם פרצה היו"ר בבכי? ✱ האם מתנהג הרוב בכנסת כמו ילד אוטיסטי? ✱ עראפאת היה בחדר בעת שיחה עם קרייסקי ✱ ברכה לאחיו של יאיר ✱ מדוע אין רב ראשי „אשכרדי"?

הזונה מריחו

ה שופטת המחוזית, הדסה בן־עיתו, בוודאי התפעלה. השופטת ישבה לבדה ביציע הנטוש של הכנסת, וקיבלה שיעור בהילכות פרלמנטריות. שם ה־שיעור: „סערה מפוברקת".

על הפרק עמדה הצעת־חוק של ארבעה חברי־כנסת, שנועדה לתת תוקף חוקי להמלצות של ועדה ציבורית, שהשופטת בן־עיתו עמדה בראשה.

בעיתונות דובר על „הענקת מעמד חוקי לזונות", וכך גם נאמר על־ידי בורים במליאת הכנסת. האמת היא שהזנות היתה מאז ומעולם חוקית במדינת־ישראל. לפי חוקי המנדאט הבריטי, שנשארו בתוקפם, מותר בהחלט לאשה לעסוק בזנות. אבל אסור להחזיק בית־בושת (שתי זונות ויותר), לשדל לזנות ולחיות על ריווחי זונה.

במשך השנים התעלמה המישטרה מן החוק. מתוך סיבות סתומות (הנראות לי, לא פעם, כתופעה פסי־כופאטית), רודפים השוטרים את הזונות ומתעללים בהן. נמצאו אמתלות מישפטיות שונות. בעלי־בית נדפו בשל קבלת דמי־שכירות מזונה־יחידה, בטענה שפירוש הדבר „לחיות על ריווחי זונה". נעשה כל מה שאפשר, כדי שגם זונה יחידה לא תוכל לעשות בד' אמותיה כאוות־נפשה.

השופטת בן־עיתו ועמיתיה הציעו להבטיח את חרו־

השופטת בן־עיתו
שיעור בדמוקרטיה

תה של האשה־היחידה לעסוק בזנות בציניעת־הפרט, בלי הטרדה, אך החמירו את העונשים המוטלים על סרסו־רים. בסך הכל: הצעה נבונה, צודקת ומעשית.

לא כן חשבו חח"כים הדתיים, שראו בעניין זה הזדמנות־פז לערוך את אחת ה„סערות" העונתיות שלהם, הדרושות כדי לבצר את מעמדם אצל גדולי־התורה והציבור שלהם.

הדיון נקבע בשעה מאוחרת ביום ד' — סמוך לשעה 5.00 אחרי־הצהריים, מועד שבו מסתיימים כבר, בדרך כלל, דיוני המליאה. משום כך קבעו ח"כים רבים ישי בות אחרות בשעה זו, ונעדרו מן הבניין.

הדיון היה שקט. קשה להאמין כי דווקא שרה דורון, מהליכוד, רוצה לערער את המוסר הציבורי, ודבריה היו יבשים. שמואל תמיר הציע אישית לחייב את ההצעה, אף שהממשלה לא קבעה עמדה. משה שמיר הציע להסיר את ההצעה מסדר־היום. (תלצה באולם־המליאה: „ראו מה קורה, שמואל תמיר מחייב את חזנות, ומשה שמיר מתנגד לח!").

ואז באה הסערה. שושנה אברלי־אלמוזלינו הטילה על סגן מזכיר־הכנסת, שמואל יעקובסון האחוד (שהוא, אגב, דתי חובש־כיפה), למנות את חקולות, וצירפה את קולה שלה למחייבים. התוצאה: 20 בעד, 19 נגד. אין לי ספק שהיתה נכונה.

הדתיים היו המומים. הם היו בטוחים שיש להם רוב, כי החילוניים הלכו הביתה, ואנשי־חרות הבטיחו להם עזרה. הם תבעו מניין חדש, בעזרת „מונים" (שני ח"כים, אחד בעד ואחד נגד, הסופרים ביחד את הקו־לות. אלמוזלינו סירבה, בטענה שכבר הכריזה על התו־צאה.

לא היתה סיבה להתעקש, כי בינתיים נכנס משה עמאר, ממחייבי ההצעה, והרוב גדל. יש לציין, שמקרב 31 חברי־הכנסת של המערך, רק שיבעה נכחו באולם בהצבעה זו — דוגמה רגילה של פעילות האופוזיציה העיקרית.

אלמוזלינו סירבה, כי שבוע לפני כן קרה מיקרה דומה, כאשר היה פינחס שיינמן, מהמפד"ל, יו"ר ח־ישיבה. הוא סירב אז לערוך הצבעה שניה.

כמו מכונות משומנות־היטב, שמישהו לחץ על ח־כפתור שלהן, החלו הדתיים לערוך „סערה", כאשר עולה על כולם מנחם פרוש. קולו של פרוש דומה לחצוצרות יריחו — וזה גם התאים, שהרי עסקו במיק־צועה של רחב הזונה. (כאשר הציע משה שמיר להסיר את ההצעה, הזכרתי לו, בקריאת־ביניים, שתביעתו ליריחו מבוססת על עלילות אותה זונה.)

אלמוזלינו העמידה להצבעה את סילוקו של פרוש מן הישיבה. לא היה זה מעשה נבון, כי הרוב העויין הצביע נגד הצעת היו"ר — 18 נגד 10. היתה זאת סטירת־לחי מהממת לאלמוזלינו, וחשתתי שתפרוץ ב־בכי. תחת זאת קיבלה את ההצעה שהצענו לה בקרי־אות־ביניים: לנעול את הישיבה.

חקדים מהפכני

ך ומיים לפני כן היתה בכנסת סערה מפוברקת מסוג אחר. פרשת קרייסקי.

באותה הזדמנות נקבע בכנסת תקדים בעל משמעות רבה מאד.

אחרי שמנחם בגין ושימעון פרס הסכימו ביניהם על תגובה מאוחדת, רצו לקיים בכנסת דיון־לא־דיון, שרק השניים ידברו, וכל השאר ישתקו. הודענו באדיבות שאין זה אפשרי. מאידך, לא רצו לקיים בכנסת דיון מלא, לפי התקנון, שבו יכולה כל סיעה לנאום — כי אז היתה הכנסת זוכה ב־15 נאומים, מהם 13 בנוסח אחיד.

היו"ר, יצחק שמיר, הציע פיתרון מקורי שהוא גם הוגן, גם סביר וגם מהפכני: הוא קבע כי ידברו רק אותם שיש להם באמת מה להגיד — דבר בלתי־רגיל לגמרי בכנסת. ובמיקרה זה: בגין ופרס מצד אחד, חד"ש ואיש של"י מצד שני.

הצעה זו משקפת את המצב האמיתי בכנסת, בעני־יינים החשובים: אין, כימעט, הבדל בין בגין ופרס, ויש רק שתי אופוזיציות — של"י ורק"ח — שביניהן יש הבדל גדול.

אחרי שבגין ופרס נאמו, קמו רוב הנוכחים ויצאו למיזנון. בעיני זרים, זה נראה כחפגנה. אך זוהי התה־נהגות תרגילה של חברי־הכנסת, בתום שני הנאומים העיקריים בדיון כלשהו. סתם דוגמה של נימוסים רעים.

מצער שגם נשיא המדינה, שבא לדיון, נהג כך. הוא

מחוץ לפרוטוקול

קם בתום נאומו של פרס ויצא. הגבתי על כך בראשית דברי:

אורי אבנרי: ההתנהגות של הממשלה ושל רוב הכנסת דומה להתנהגותו של ילד אוטיסטי: אין הוא מוכן לשמוע, אין הוא מוכן לראות, אין הוא מוכן להתווכח. עולים על הבמה, משמיעים דברי־הבל המשכנעים רק את בעליהם, וכאשר קם מישהו לבטא נקודת־השקפה אחרת — קמים ופורשים למיזנון, ביום האבל הגדול הזה לעם היהודי, להטביע את האבל בכופתאות ובמרק.

רחב הזונה*
שיעור בהיסטוריה

הנשקף כאן לעינינו הוא בושה וחרפה לכנסת. הנושא העומד לדיון הוא אחד הגדולים של חיינו. וממשלת ישראל איננה: ראש־הממשלה איננו; וכמוהו האיש המכונה „ראש האופוזיציה" — קריקטורה של ראש אופוזיציה, קריקטורה של ראש וקריקטורה של אופוזיציה — המזדנב אחרי ראש־הממשלה. אם האיש הזה אינו מסוגל לשמוע מה אומרים בכנסת — אוי לכנסת ואוי לאיש.

עמוס הדר: אולי לא רוצים לשמוע אותך.

אורי אבנרי: אינכם רוצים לשמוע את דבריהם של מנהיגי ארצות־ערב, אינכם מוכנים לשמוע את ראשי־הממשלות של כל אירופה, אינכם מוכנים לשמוע את דברי נשיא ארצות־הברית, וודאי לא את דברי הגוש המיזרחי. אתם מוכנים רק לשמוע את עצמכם, כמו ילד אוטיסטי אמיתי, המנותק מן החיים, המנותק מהמציאות, המנותק מן העולם, המדבר רק עם עצמו.

דב שילנסקי: מי שרוצה לשמוע, צריך לשמוע אותך?

אורי אבנרי: אין אני מוכן להתווכח עם הזנבות** של ראשי־המיפלגות, הנמצאים במיזנון. הייתי מוכן להת־ווכח עם ראשי המיפלגות, אילו נשארו באולם. ואילו היה נשיא־המדינה רואה את עצמו כנשיא המדינה כולה, ולא כנשיא של שתי מיפלגות, לא היה פורש גם הוא.

דב שילנסקי: לאחר דברים אלה אני פורש מה־אולם.

עקיבא נוף: גם אני פורש.

אורי אבנרי: אני מודה לחבר־הכנסת שפרש, אין זה כבוד לדבר אליו.

שיחה עם קרייסקי

כ שעליתי על הדוכן, היתה בידי תחמושת.

עוד בשבת בבוקר טילפנתי לביתו הפרטי של הקאנצלר האוסטרי, כדי לשמוע מה מתרחש. ברונו קרייסקי הרים את השפופרת — וגילה לי כי ברגע זה הוא יושב עם יאסר עראפאת! היתה זאת הרגשה מוזרה, להיות קשור טלפונית לחדר שבו יושב יו"ר אש"ף.

ביום השני, שעה קלה לפני הדיון בכנסת, טילפנתי שוב לקרייסקי הביתה, והוא אמר לי כמה פסוקים שבהם פתחתי את דברי (אחרי ההקדמה על נימוסי הכנסת):

אורי אבנרי: דיברתי הבוקר עם הבונדס־קאנצלר

* ציור של דורה.

** מאוחר יותר התנצלתי מעל הדוכן ביוזמתי שלי, על השימוש במילה „זנבות" כלפי ח"כ שילנסקי.

מחוץ לפרוטוקול

(המשך מעמוד 32)

של אוסטריה בטלפון לביתו, ושמעתי מפיו את הדברים הבאים:

„אינני רוצה להתערב בוויכוח הנטוש בישראל, ואין ברצוני להחריף את הדברים. אך איש אינו יכול לדרוש ממני לסבול דברים שהם בלתי־נסבלים.

„אין שמץ של ספק בכך, שאש"ף הוא הדובר היחידי של העם הפלסטיני. כימעט כל אישי־הציבור הנבחרים בגדה המערבית וברצועת עזה, מתייצבים בגלוי מאחורי אש"ף. מי שמנסה לרמות את עצמו ואת זולתו בעניין זה — לא יצליח.

„כסוציאליסט, וכמנהיגה של מיפלגה גדולה, מוטל עלי לקיים מגעים עם גוף המייצג עם של מיליונים, כדי לברר את עמדותיו ואת הדרכים המובילות לשלום.

„בהודעה המסכמת של השיחות הציג כל צד את עמדותיו באורח חופשי ודמוקרטי. במהלך השיחות הוברר כי יאסר עראפאת ואש"ף מסתפקים בהקמת מדינה פלסטינית בגדה המערבית וברצועת עזה, דבר שיביא לכינון שלום צודק וברי־קיימא בין כל מדינות האזור. עראפאת אמר שעל ישראל להבהיר כיצד היא רואה את מקומה באזור, ומכאן משתמע, כמובן, שהוא מכיר בקיומה של ישראל באזור זה.

„גם כאשר הזמנתי בשעתו לווינה את הנשיא אנוור אל־סאדאת, והכרזתי כי אני רואה בו ברי־שיחה להשגת השלום — התנגדו עלי עיתוני ישראל, תקפו אותי וגידפו אותי. לכן ההתקפות עלי בעיתוני ישראל אינן מטרידות אותי גם עכשיו.

„אני מבקש להתחשב בעובדה ש־200 אלף יהודים מהגוש המיזרחי עברו דרך וינה, מבלי שאף אחד מהם נפגע. הדבר התאפשר אך ורק תודות למדיניותי בענייני המיזרח התיכון. ולראיה: שום מדינה אחרת לא היתה מוכנה לקבל על עצמה את הסיכון ולמלא תפקיד זה."

ממה מודאג בגין

ב מהלך דברי חזרו לאולם רוב חברי־הכנסת, ומנחם בגין עימם. ניצלתי את התחזדמנות כדי להגיד כמה דברים:

אורי אבנרי: למה אתם כל־כך נזעקים, כאשר וילי ברנדט וברונו קרייסקי מזמינים את יאסר עראפאת, כדי לשמוע מפיו מה הן עמדותיו?

אני אגיד לך, אדוני ראש הממשלה, למה אתה מודאג. מי שלא רוצה להחזיר את הגדה המערבית ואת רצועת עזה לריבונות פלסטינית — — —

קריאה: — — — (לא נקלט).

אורי אבנרי: ברור שאתה אינך מודאג שמא יגיד עראפאת שהוא רוצה להשמיד את ישראל.

מנחם בגין: — — — (לא נקלט).

אורי אבנרי: אתה אינך מודאג שמא יאמר עראפאת שהוא רוצה להשמיד את ישראל. הייתם מאושרים אילו היה אומר זאת. אתם מודאגים שמא יאמר שהוא מוכן להכיר בישראל.

ואכן, בקומוניקט הזה שפורסם אתמול בווינה, שאני מחזיק אותו בידי, ושחוששני שרוב חברי־הכנסת, ואולי כל חברי־הכנסת, לא קראו אותו, כי הוא לא פורסם גם בעיתוני ישראל — — —

חיו"ר יצחק שמיר: אל תקרא אותו כאן, אין זמן.

אורי אבנרי: אני לא אקרא אותו, אדוני היושב־ראש, כי לכנסת ישראל אין זמן לשמוע דברים הנוגעים לחיינו.

מאיר פעיל: הם אוטיסטים.

אורי אבנרי: האוטיסטים אינם רוצים לשמוע. אבל אני אומר שמהמיסמך הזה, כפי שהוא כתוב, גובע בבירור, כי אש"ף רוצה במדינה פלסטינית בגדה וברצועה, תמורת הכרה במדינת־ישראל. כל אדם בעל כושר מדיני מינימלי, שיקרא את המיסמך, יבין זאת.

חיילים אלמונים

כ ל פרלמנט כולל גם יסודות של תיאטרון. אך כשהוא מתדרדר לרמה של תיאטרון זול, חבל. כזאת היתה ההצגה של דוב שילנסקי מחרות. הוא העמיד בפרוזדור סיר־ענק, וחילק ממנה משהו שנקרא, בפיו, „מרק של אסירי ציון".

הטלוויזיה באה לצלם, ובעיקבותיה באור, כמובן, חח"כים להצטלם. אחרי שסעדו את ליבם במיזנון הח"כים (תחת לשבת במליאה, שבה נמשך אותה שעה חדיון), עמדו בתור אצל שילנסקי, והצטלמו כשהם שותים מן המרק הדליל. שררה אווירה של קרנבל, והכל מצאו את עצמם נהנים.

בינתיים עברו שני חוקים את הכנסת, בכל שלוש הקריאות, במהירות הבזק:

● חוק למימון המיפלגות, לכיסוי ההוצאות של חסיבוב השני בבחירות העירוניות. הצבעתי נגד, לאור הגילוי שהמיפלגות הגדולות ממשיכות לקבל כספים ממקורות מזוהמים.

● חוק להארכת כהונתם של הרבנים הנוכחיים. גם מאיר פעיל וגם אני נאמנו בגנות החוק חזה והחוק חנלווה אליו, להסדרת הבחירות לרבנות. התנגדתי בעיקר לקיום נפרד של רב „ספרדי" ורב „אשכנזי", ושאלתי למי יפנה ישראלי, שאביו ספרדי ואמו אשכנזית, או להיפך. אולי יתמנה גם רב שלישי, „אשכרדי"?

חדיון המעניין ביותר של השבוע לא זכה בשום סיקור, ותתקיים באולם כימעט־ריק. אברהם כץ־עוז, מהמערך, הציע לדון בכנסת, שבמחשבי מס־ההכנסה יתרכז מיצבור עצום של מידע אינטימי על האזרחים. סגן שר־האוצר, יחזקאל פלומין, הציע להסיר את ח"כ הצעה מסדר־היום, בטענה כי הדבר דרוש לגביית מס־אמת. הצעתי להעביר את העניין לוועדה לדיון מעמיק — בטענה ששני הדוברים צודקים. יש צורך בפעולות דראסטיות לשם חיסול התון השחור במדינה, אך טמון נה גם סכנה עצומה במיצבור המידע, המתרכז בידיים שילטוניות בלי פיקוח והסדר. העניין הוסר מסדר־היום על־ידי הכנסת, שאינה רגישה לזכויות־האדם, בהצבעה אוטומטית.

פרט פיקאנטי: נפל בחלקי לנאום אחרי נאום־הבכורה של הח"כ החדש ביותר, דויד שטרן, מהליכוד. משום כך היה עלי לברך אותו, כנהוג בכנסת. עשיתי זאת במילים הבאות:

אורי אבנרי: זכות נעימה היא לי לברך את חבר־הכנסת, דויד שטרן, על נאום־הבכורה שלו בבית הזה, נאום מעניין, רציני ועניייני.

השם שטרן רשום בתולדות ישראל החדשה באותיות של אש. אחיו של חבר־הכנסת, אברהם שטרן — הוא יאיר האצדתי — הרים את נס המרד נגד השילטון הבריטי. כחייל האירגון הצבאי הלאומי, ששרת בנעוריו, זמן־מה, תחת פיקודו של יאיר, שרתי בחדרת־קודש את השיר שהוא חיבר: „חיילים אלמונים הננו ללא מדים, מסביבנו אימה וצלמוות. כולנו גוייסנו לכל החיים — משורה ישחרר רק המוות".

דויד שטרן, הדומה לאחיו להפליא גם בחיצוניותו, הטביע אף הוא את רישומו על נוף הארץ, כקבלן וכבונה, וכאיש מרכזי בציבור־הקבלנים. אני בטוח שאיש־מיקצוע מעולה זה יתרום תרומה חשובה לעבודת הכנסת.

אורי אבנרי ■

ח"כ שילנסקי
מרק למען הטלוויזיה

נגד שבתון הרכב!

אף כי פה ושם הושמעו בקול־ענות־חלושה כמה דברי־התנגדות להצעה להנהיג יום־שבתון לרכב, הייתי בשבוע שעבר חבר־הכנסת היחידי שהתקיף את ההצעה בחריפות, מעל דוכן ה־כנסת. עשיתי זאת במיסגרת הדיון על פעולות מישרד־התחבורה.

להלן חדברים:

אורי אבנרי: ההצעה להנהיג יום־שבתון של רכב, היא הצעת־סרק ראוותנית, מיותרת, אווילית, בזבזנית, שרירותית ושחצנית.

מרדכי וירשובסקי: תוסיף גם מזיקה.

אורי אבנרי: כמובן, יותר מכל — מזיקה.

בכל פעם ששר־התחבורה עומד על עברי־פי־פחת של פשיטת־רגל, ומחפש בשארית כוח הייאוש צעד שיהיה דרמתי, שיעשה רושם כביר של כושר־החלטה, קשיחות, גבריות וזקיפות־קומה, הוא מגיע לאיוולת הזו, ששמה יום־שבתון.

שר־התחבורה דויד צבי פינקס ז"ל הנהיג יום־שבתון — אך אז לפחות היתה לו כוונה אמיתית: להשביע את הרכב בשבת. הציבור קם נגדו, ויום־השבתון שבק חיים לכל חיי. בא שר־התחבורה שימעון פרס, ובתרועות־חצוצרה הנהיג יום־שבתון. עברו ימים, ובקול־ענות־חלושה בוטל יום־השבתון.

עכשיו בא שר־התחבורה, חיים לנדאו, ואולי נכון יותר להשתמש בשמו המתחרתי, הגונדר אברהם — וגילה שוב את הפטנט הזה, איך לעשות רושם בזול, ולהדהים את חציבור.

מי הם החמורים?

הדבר תואם היטב את הסיגנון האהוב על הרוויזיוניס־טים מימים ימימה, ואת סיגנון ממשלת־הליכוד — שוויץ ודושם במקום מעשה, גינונים וטכס ודרמתיות תחת חישגים ופיתרונות.

- השר לנדאו מוען שהדבר יביא לחיסכון של שמונה מיליון דולר — 0.05 אחוזים של צריכת־הדלק בישראל. זהו חיסכון מגוחך, לעומת מה שניתן לחסוך בכמה אחת, אילו עשו את ה־מעשה הפשוט מכך: להנהיג תחבורה ציבורית בשבת, וכך למנוע את הצורך בהפעלת רבבות מכוניות פרטיות ומוניות, כדי להביא את המוני ישראל לשפת־חים ולאתרי־הנופש.

האמת היא, שקודם כל באה ההצעה הדרמתית, ורק אחר־כך חיפשו לה נימוקים מנימוקים שונים, שהאחד מטופש מהשני: חיסכון בכסף, חיסכון בחלפים, חיסכון בחאונות־דרכים.

כבוד חיושב־ראש, את התועלת הזו אפשר היה לחכפיל בנקל פי שיבעה, אילו השי־ביתו את הרכב הפרטי שיבעה ימים בשבוע. הבה נחזור לתקופת החמורים — ונא ברור מי הם החמורים.

אין כל פרופורציה בין התועלת הזעומה שתופק — אם בכלל — ובין עוגמת־הנפש שתיגרם, הריסת המוראל של הציבור, הדיסלוקציה של העסקים, ההיעדרות ההמונית מהעבודה. כל זה צפוי, כשם שצפוי שהעשירים יקנו מכוני־נית שנייה למישפחה, או ישכרו רכב, או יסעו פי כמה במוניות. ואילו החברות הגדולות יגדילו את צי־המכוניות שלהן, כדי להתגבר על תקלה זו.

השר אמר שאנחנו חיים בגן־עדן של שוטים. אם כן, מותר לדבר גם על ממשלה־של־שוטים. מעשה־חלם זה יתנקם בבעליו, ואם לא די בשר שימחה ארליך, כדי לשים קץ לשילטון הליכוד, הרי בא עכשיו השר לנדאו להשלים את המלאכה.

אין שום חיסכון!

תחת פעולות שרירותיות מסוג זה, אדוני השר, הייתי מציע לך ולממשלה לפעול שלא על דרך שרירה, כי אם על דרך החיוב, ולחשוב איך באמת לחסוך דלק. זהו מעשה חיובי. על־ידי ניצול אנרגיית השמש בממדים גדולים לאין־שיעור מן ההתחלות החובבניות שיש היום בתחום זה — אפשר ברבות הימים לפתור את הבעייה.

השר חיים לנדאו: אתה יודע משהו על פיתוח אנרגיה סולארית? תלך ללמוד ותדע שהרבה שנים יעברו עד שאפשר יהיה לפתח אותה כלכלית. עוסקים בכך אילי־עולם, המשקיעים בזה מאות מיליונים ומיליארדים של דולרים, ועדיין אין פיתרון.

אורי אבנרי: ישראל תופסת כבר היום מקום נכבד בשטח זה, וזכתה בהערכה בעולם. איננו רוצים לחסוך רק כסף. אנחנו רוצים לחסוך דלק. השמש מספקת דלק.

השר חיים לנדאו: אולי בעולם הבא. עדיין לא.

אורי אבנרי: אני מוכרח לומר שהאופטימיות וה־פסימיות של השר לנדאו גזורות על־פי אמות מידה מיין־חדות לו. הוא מוכן להאמין לכל צעד אווילי, מסוגן של ההצעות שהוא העלה בדברי־הפתיחה שלו לדיון, צעדים שכולם כאחד נכשלו בארץ, נכשלו בעולם.

במיזער השכל הישר, אפשר להבין שעם־ישראל יתגבר בנקל על הצעות אלה.

אדוני השר, אני מרשה לעצמי להיענב — אם כי אני יודע מה אמרו חז"ל על מי שניתנה לו הנבואה — שאנו ניפגש בעוד חצי שנה מעל הדוכן הזה, ולא יהיה עוד זכר ליום־השבתון. אתה תבטל אותו לסני כן, כמו קודמיך. **וכשם שקודמיך, כאשר ביטלו את יום־השבתון, לא העזו לגזות לציבור מה היה חיסכון שהגיע על־ידי יום־השבתון, גם אתה לא תעשה זאת. מפני שלא היה חיסכון בימי פינקס ז"ל, ולא בימי פרס, ולא יהיה חיסכון גם בימי לנדאו. אתה תבטל אותו בקול ענות חלושה, ולא תגלה לנו מה נחסך.**

אבל אני מתחייב להציף אותך בשאילתות מדי חודש בחודשו, ולשאול כמה נחסך. תיווכח לדעת שלא היה חיסכון, לא של 0.05 אחוזים, וגם לא של 0.004 אחוזים. כי עם־ישראל הוא יותר חכם, והוא יתגבר גם על גזירה זו.

השר חיים לנדאו: צטט אימרה של חז"ל למי ניתנה הנבואה.

אורי אבנרי: הייתי זהיר והקדמתי ואמרתי זאת. אדוני השר, שום דבר לא ייצא מזה. זוהי הצעת־סרק. זוהי התעללות בציבור, ותו־לא.

במדינה

העם למחרת היום

ההתרגשות הגדולה חלפה, ואז נסתבר כי השד אינו נורא כל־כך

שבוע אחרי הסערה הגדולה סביב הזמנתו של יאסר ערפאת לווינה, לא נותר זכר מן ההתרגשות הגדולה.

בפסיכולוגיה ידועה התופעה של „אספסוף של לינץ'". קבוצה של אזרחים שלווים, שומרי־חוק, נתקפת בהיסטריה קיבוצית, ומבצעת מעשה־זוועה נגד כושי חסר־מגן. לאחר מכן, כשהאספסוף מתפזר וכל אחד מן המשתתפים חוזר לביתו, הוא הופך שוב אזרח רגיל. למחרת היום הוא מתבייש במעשה, ומשתדל לשכוח אותו.

מצב־הרוח בישראל כלפי ברונו קרייסקי דמה במיקצת לתופעה זו. כל הנאומים נגאמו. כל הקללות קוללו, ולפתע לא הבין איש על מה היתה ההתרגשות.

קאריקטורה אנטי־שכנית. בליל־שבת שידרה הטלוויזיה הישראלית ראיון ארוך של הכתב שלה עם הקאנצלר ברונו קרייסקי.

ראש מחלקת־החדשות של הטלוויזיה, חיים יבין, שהגיש בעצמו את המהדורה של השבוע, חש כנראה כי המעשה הוא נועז, ועל כן הקדים לו הקדמה ארוכה, בלתי־רגילה. אך ברגע שהופיע הקאנצלר על האקרן, ודיבר אל הצופה הישראלי פנים־אל־פנים, נסתבר כי השד אינו נורא כל־כך.

נשיקות וחיבוקים. כבר באותו ערב ניתן היה להרגיש בשינוי האווירה הציבורית. כשעה אחרי השידור רואיין ח"כ אבא אבן ראיון פומבי בתל־אביב. בין השאר שאל אותו המראיין, יעקוב אגמון, על פרשת קרייסקי־ערפאת.

אבן לא העז להצדיק את הפגישה, אך הוא הסתפק בגינוי „הצורה" שבה נתקבל עראפאת על־ידי קרייסקי, הנשיקות והחיבוקים. ניתן היה להבין מדבריו כי בעצם לא היה רע בפגישה המשולשת, אלמלא הטריח קרייסקי את עצמו לנמל־התעופה ולא ערך קבלת־פנים פומבית חמה ליו"ר אש"ף.

מאות האזרחים שנכחו בעת הראיון — „קהל של שבת" שהוא, בדרך כלל, לאו־מני — לא הגיבו בשלילה על דברי אבן. היה נראה כי רוב הנוכחים מסכימים להערכה זו.

עיתונות

בין „פראבדה" ל„איזבסטיה"

אף עיתון אחד בישראל לא טרח לפרסם את ההודעה המפתיעה של פגישת קרייסקי־ערפאת־בראנד

איש לא שם לב לתופעה המוזרה ביותר בפרשת קרייסקי (ראה לעיל) בישראל.

בתום הפגישה המשולשת של וילי בראנד, ברונו קרייסקי ויאסר ערפאת, שעוררה סערה כה רבה בישראל, הת־פרסמה בווינה הודעה מסכמת. לכל הדי־עות, זה היה צריך להיות מיסמך חשוב. כי לדברי תוקפיו בישראל, לא השיג קרייסקי שום שינוי בעמדת ערפאת, ואילו קרייסקי עצמו טען את ההיפך.

וראה זה פלא: מכל כלי־התיקשורת הרבים בישראל — טלוויזיה, רדיו ועי־תונות — לא פירסם אף אחד את נוסח ההודעה!

מגילות גנוזות. אין זו הפעם הרא־שונה שהעיתונות הישראלית החוסשית מתנהגת כמו העיתונות המודרכת בברית־המועצות או במצריים, וקושרת קשר־של־השתקה לגבי מיסמך בעל חשיבות.

הדבר הוא תופעת־קבע. לאזרח הנאור, המבקש לקבוע בעצמו את דעתו על המאו־רעות, אין כל אפשרות לעשות זאת. כי אין מספקים לו את המיסמכים המקוריים, שרק על פיהם יכול אדם אחראי לשפוט.

כך לא פירסם, בשעתו, אף עיתון ישר־אלי אחד את נאומו של יאסר עראפאת בעצרת האו"ם, שהוגדר על־ידי עיתוני ישראל פה־אחד כנאום קיצוני, הקורא להשמדת ישראל. ואילו הדיפלומטיה ה־עולמית ראתה בנאום צעד חיי־ר קדימה, לעבר שלום ישראלי־פלסטיני.

אף עיתון ישראלי אחד לא פירסם את נוסח ההחלטות של ועידת־הפיסגה הער־בית בבגדאד. הם הסתפקו בשפע מאמרי־שינאה, שבהם נטען כי בבגדאד הוחלט על מילחמת־חורמה בישראל. ואילו החל־טות בגדאד מגנות אמנם את ההסכם ה־נפרד בין מצריים וישראל, אך קוראות לשלום צודק ובר־קיימא.

גנזיות מיסמכים אינה מביאה רק לשטי־פת־מוחם של אזרחים רגילים. נראה כי גם מדינאים מסתפקים בקריאת עיתונים. כך נכשל מנחם בגין, כאשר טען מעל דוכן הכנסת, שבבגדאד הוחלט על מיל־חמת־נצח בישראל. כאשר נתבקש, בש־אילתה של חבר־כנסת, להביא את הנוסח שעליו הסתמך, שלח את סגן־השר, יורם אריזור, שהשיב תשובה מגומגמת, מבלי להביא נוסח המאשר, כביכול, את גירסת ראש־הממשלה.

הסכמה דיפלומטית. בפרשת קרייס־קי זה קרה שוב. אך בעוד שנאומו של ערפאת באו"ם היה ארוך, וגם החלטות בגדאד השתרעו על סעיפים רבים, הודעת קרייסקי־בראנד־ערפאת היא קצרה ביותר. לא היה כל נימוק טכני לאי־פירסומה.

ההודעה כוללת כמה מישפטים של ני־מוס ותודה על ההזמנה, וכמה פסוקים פוליטיים מובהקים.

לחלן נוסח הדברים (ההרגשות של „העוזים הזה"):

היו"ר עראפאת הדגיש את התפקיד ה־קונסטרוקטיבי שממלאים היו"ר קרייסקי והיו"ר בראנד * בתוך האינטרנציונל הסוצ־יאליסטי ומחוצה לו, התורם לחיפוש אחר שלום צודק במיזרח התיכון...

היו"ר עראפאת תיאר בפרוטרוט את התפתחותם של המוסדות הלאומיים ה־פלסטיניים, שהגיעה לשיאה בעליית אש"ף כסמל וכמכשיר הלאומיות הפלסטינית, וההכרה בו כבנציג הפלסטיני החוקי ה־יחיד בילעדי על־ידי ועידת־הפיסגה של ראבאט, המדינות הבלתי־מזדהות והאו"ם.

* התוארים הם מיפלגתיים: יושבי־ראש של מיפלגות סוציאליסטיות.

הוא גם הסביר את התפתחות המצע המ־דיני של אש"ף, ואת התהליך שהביא לקבלת העמדה הנוכחית של המועצה ה־לאומית הפלסטינית, בציינו את העובדה המצערת שלדעת־הקהל המערבית ידוע אך מעט על עמדה זו.

היו"ר קרייסקי קיבל בחמימות רבה מאד את היו"ר עראפאת לרגל ביקורו ה־ראשון בדמוקרטיה מערבית. היו"ר בראנד והיו"ר קרייסקי הדגישו את הצורך בהש־גת פיתרון כולל של בעיית המיזרח התי־כון, המבוסס על החלטת מועצת־הבי'טחון 242 ו־338, ועל הגשמת הזכויות הלאו־מיות הפלסטיניות והזכות להגדרה עצמית, כפי שהודגש בין השאר בהודעות התשע (חברות השוק האירופי המשותף) על ה־מיזרח התיכון.

הם קיבלו לתשומת־ליבם שעראפאת הזכיר את החלטת המועצה הלאומית ה־פלסטינית, שקראה להקמת מדינה פלס־טינית ריבונית, ואת החלטות ועידת־הפיסגה בבגדאד, שקראו לשלום צודק ובר־קיימא במיזרח התיכון המבוסס על נסיגת הכוחות הישראלים מן השטחים ה־מוחזקים והגשמתן של זכויות לאומיות פלסטיניות, וביכללן הזכות להגדרה עצ־מית, הזכות לשיבה והזכות להקים מדינה

(המשך בעמוד 38)

הקרב על מנכ"לות „אל־על"

חברת אל־על עלתה השבוע לכותרות בגלל החשדתו של אחד מקברניטיה הבכירים, עקיבא פרסמן, בהברחת זהב (ראה עמודים 46-44). אולם פרשת הזהב, עם זאת שהיא פיקנטית ומעסיקה את כות־רות העיתונים, אינה הבעיה המרכזית ה־עומדת עתה בפני חברת התעופה הישר־אלית.

אחרי התפטרותו של מרדכי („מוטי")

יו"ר בן־ארי
מועמד חלש

הוד מתפקיד מנכ"ל החברה, החל מירוץ מטורף של אישים שונים הרוצים בתפ־קידו של הוד. אולם המירוץ לא היה רק של המועמדים־בכוח לתפקיד, אלא בעיקר של שני השרים הנוגעים בנושא ששמו אל־על: שר־האוצר, שימחה ארליך, ושר־התחבורה, חיים לנדאו. עד שיימצא ה־מועמד, מונה כממלא־מקום המנכ"ל, סגנו בפועל של מוטי הוד, רפי הר־לב.

מייד עם התפטרותו של הוד מתפקידו, החל שר־האוצר, לחפש את המועמד שלו לתפקיד מנהל החברה. ארליך מגלה התי־עניינות בחברת אל־על, שכמוה לא גילה אף אחד משרי האוצר שלפניו. במשך תקופה ארוכה הוא ניסה, בעזרת יושב־ראש מועצת המנהלים של אל־על, מרדכי בן־ארי, להדיח את הוד. אולם לימין הוד התייצבו ועדי החברה ושר־הביטחון עזר וייצמן, שהוא ידיד אישי של הוד, ובידי ארליך לא עלה לפטר את המנכ"ל.

אולם ארליך המשיך בכל זאת לנסות לגרום להתפטרותו של הוד. בשיחה ה־מפורסמת בינו לבין בן־ארי, שנערכה ב־מיסעדת טריאנה בתל־אביב, היה לארליך גם מועמד למנכ"ל אל־על: איש אמונו וסגן יושב־ראש הוועד־המנהל של רשות־השידור, אריאל וינשטיין.

כצעד מכין, הוכנס וינשטיין למועצת המנהלים של חברת בת של אל־על, חב־רת תשת, מלבד היתרונות של כרטיסי חינם לו ולאשתו, היה זה קרש קפיצה לווינשטיין, שאין לו כל מושג בתעופה ובניהול תעופתי, לעולם המסובך של אל־על.

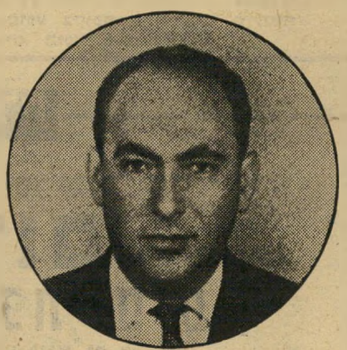
אולם וינשטיין הוא רק אחד מהמוע־מדים של ארליך. כבר בחודש ינואר ש־עבר פנה ארליך לישעיהו („אישי") לביא והציע לו את תפקיד מנכ"ל אל־על. לביא, מי שהיה מפקד חיל־הקשר והאלקטרוניקה של צה"ל ואחר־כך מנכ"ל מישרד־התיק־שורת, סירב. כיום הוא נחשב לגאון בינ־לאומי בשטח של ניהול חברות־אלקטרו־ניקה. הוא משמש כחבר דירקטוריונים של קונצרנים ענקיים, בעיקר אמריקאים, בנושאי מחשבים ואלקטרוניקה. לביא, ש־ברצינות, מאחר שהוד מיהר לשוב לתפקיד. אולם עתה לא יכול ארליך שלא להיזכר במועמדות העצמית של דוברת.

כאשר נודע לשר־התחבורה, חיים לנ־דאו, כי ארליך עוסק כבר במלאכת החי־פוש לתפקיד מנכ"ל אל־על, הוא נעלב. חברת אל־על נמצאת באחריותו של שר־התחבורה, למרות שהכספים למימון הפ־סדי החברה באים מקופת שר־האוצר.

לנדאו החל מחפש בקדחתנות מועמד משלו לתפקיד מנכ"ל החברה, כדי לתק־דים את ארליך ולהכניס לחברה איש שלו. אולם בשיחות שערך לנדאו עם מקורבין, אף לא עלה שמו של מועמד מתאים.

למרות זאת, לא הסכים לנדאו להשאיר את מלאכת השיבוץ בידיו של ארליך. בלית־ברירה הוא החליט כי המועמד שלו יהיה, מי שממלא היום את תפקיד ממלא־מקום המנכ"ל, רפי הר־לב.

עתה אין הממשלה מחפשת אדם ש־ימשיך את דרכו של הוד ויגסה לשקם את

מועמד דוברת
הצעה עצמית

נמצא בחוץ־לארץ יותר מאשר בארץ, מתפרנס בכבוד מדמי היייעוץ וההשתתפות בישיבות, שהוא מקבל במטבע זר מהחב־רות שעימן הוא קשור.

לביא סירב להצעתו של ארליך, ול־מקורביו אמר: „בשביל מה אני צריך את כאב־הראש הזה. מה רע לי עכשיו?"

מועמד וינשטיין
הצעה במיסעדה

החברה ההרוסה. עתה מחפשים מועמד שיהיה מקובל על אחד משני השרים, זה אשר יצליח להתגבר על מישנהו.

בתוך הקלחת הזו, שהביאה כבר למתי־חות רבה בין ארליך לבין לנדאו, בוחש יושב־ראש מועצת המנהלים של אל־על, ומי שהיה המנכ"ל הקודם של החברה, מרדכי בן־ארי. בן־ארי, מנסה שוב להש־תלט על אל־על ולנהל אותה מכס היושב־ראש, תוך כדי עקיפת המנכ"ל. אצל מוטי הוד הוא לא הצליח בכך, ולכן דואג בן־ארי שהמנכ"ל הבא של אל־על יהיה איש חלש.

איזה שר ינצח?

ארי ריך משוכנע כי יצליח לשכנע את לביא לקבל את המישרה. „אני אגגן לו על הגימים הפסדריוטיים והקולוגל הזה יסכים בסוף," אמר באחד הדיונים שנערכו בנושא זה במישרדו.

אולם לארליך יש גם מועמד שלישי: אהרון דוברת. מועמד זה הציע את עצמו לפני חודשים אחדים, אחרי התפטרותו ה־ראשונה של הוד מתפקיד מנכ"ל אל־על, התפטרות שממנה חזר הוד כעבור שעות אחדות. אז לא נדונה הצעתו של דוברת

מלכת הים 1979

תחרויות אזוריות

אשקלון

מוצאי שבת, 28.7.79, בשעה 9.00 בערב, במזון המפואר

גני שולמית

מקס בחירת נסיכת הים התיכון

בחסות ראש העירייה אלי דיין

מכירת כרטיסים מוקדמת: במשרד לתיווך „רמי דוד", רחוב הרצל 31 אשקלון; טלפון 22774 ובקבלה של מלון „גני שולמית". באשדוד: משרד הכרטיסים „יונה". בערב המופע בקופת מלון „גני שולמית". הנחות: לוועדי עובדים, מיפעלים וחיילים.

טבריה

יום רביעי, 15.8.79, בשעה 9.00 בערב, במזון היוקרה והפאר

פלאזה טבריה

מקס בחירת נסיכת הכנרת

מכירת כרטיסים מוקדמת: במישרד „בידור הצפון" (לשעבר אלחדיף), טלפון 067-22596. בקבלה של מלון „פלאזה טבריה" ובערב המופע במלון „פלאזה טבריה". הנחות: לוועדי עובדים, מיפעלים וחיילים.

אילת

יום שישי, 10.8.79, בשעה 9.00 בערב, במזון היוקרתי

לרום

מקס בחירת נסיכת ים־סוף

בחסות ראש העירייה גד כץ

מכירת כרטיסים מוקדמת: אצל עוזי בית הלחמי, זנתי (ליד הקולנוע), אלה לוין במרכז הדקל, „אנדנינו" מרכז מור, קיוסק איזידור, בקבלה של מלון „לרום", בקבלה של כל בתי־המלון בעיר ובערב המופע בקופת מלון „לרום". הנחות: לוועדי עובדים, ומיפעלים. לחיילים — בקצין העיר אילת. הזמנות לקבוצות מאורגנות: בכר, טלפון 059-6516.

באר־שבע

מוצאי־שבת, 11.8.79, בשעה 9.00 בערב,
במרכז הספורט והנופש

קאנטרי קלאב

יתקיים מקס בחירת נסיכת הדרום

מכירת כרטיסים מוקדמת: במישרד „מרקור" בפסג' טל. 77421. במישרד „הנאווה" ובקופת מרכז הספורט והנופש (קאנטרי קלאב). הנחות: לוועדי עובדים, מיפעלים וחיילים. לחברי מרכז הספורט הנחות מיוחדות.

בתוכנית האמנותית:

★ **אפריק סימון** („ראמייה") הכוכב הבינלאומי מצרפת ★ **מני פאר** ינחה, ישעשע, יבדר ★ **שרי** - כוכבת הדיסקו הישראלית ★ **להקת הג'אז „דומינו"** - בקטעי ריקוד בהדרכת יעקב קלוסקי ★ **דליה אליעזרוב** - בשירים נבחרים ★ **משה נוי ולהקת „הדולפינים"**

תצוגות אופנה מפוארות קייץ 79'

קריית שמונה

מוצאי־שבת, 4.8.79, בשעה 9.00 בערב, על הדשא של

חורשת טל

יתקיים מקס בחירת נסיכת הצפון

בחסות ראש העירייה אברהם אלוני

תוכנית אמנותית מיוחדת

תל־אביב, „היכל התרבות" מוצאי שבת 18.8.79 בשעה 8.30 בערב

בתוכנית האמנותית:

★ **אפריק סימון** מצרפת ★ **בטי מסיגן** (מקום שני באירוויזיון 1979) ★ **לואיג'י** כוכב הזמר הצרפתי ★ **מני פאר** ★ **להקת הג'אז „דומינו"** ★ **דליה אליעזרוב** ★ **משה נוי ולהקת „הדולפינים"** ★ **תצוגות אופנה מפוארות קייץ 79'** ★ **הפקה: „תיאטרון מבט"**

מכירת כרטיסים מוקדמת: הפצה ראשית „הדרן", אבן גבירול 90 תל־אביב, טלפון 248787, למוסדות טל. 248844 ובמשרדי „רוקוקו", „לאן", „קסטל" וביתר המשרדים בעיר. בערב הנשף בקופת „היכל התרבות". הנחות לוועדי עובדים, חיילים בקצין העיר תל־אביב. ביפו: „גוטווין". ברמת־גן: „רכניץ".

הכלכלנית הצעירה, בעלת הגישה המהפכנית, ממשיכה בהריסת המוסכמות

ובפירוש תוכניתה האלטרנטיבית להצלת המשק הישראלי מחורבן

גילוי מרעיש של גידעון פח מוכיח: שנפי התיוך אוכלים את העובדים והיצרנים

מאת **אסתר אלכסנדר**

דו"ח שבוע נתבשרנו מסיו של שר התעשיה־המיסחר־והתיירות, גידעון פת (מערב, 7.7.79), שרווח של 600%—500% במיסחר הקימעונאי נפוץ ביותר.

בקראי דברים אלה, חשבתי שהארץ תרעד, שכל שכיריה, המקבלים בקושי 70% מן ההתייקרות, ייצאו לרחובות בהנהגת ההסתדרות, שכל יצרניה, שמהם נגזלים ריווחי השקעותיהם על־ידי הסוחרים, ירעישו עולמות, ושכל כלכלניה יצעקו חמס, כי הורסים את המשק.

כי הרי סוף־סוף שורש הרע יצא לאור. ריווחי התיוך חוגגים בראש חוצות. רווחים של 600%—500% במיסחר הקימעונאי קיימים רק באופן רשמי. באופן בלתי־רשמי, הם בוודאי עוד יותר גבוהים. כרווח הגון נחשב רווח ריאלי של 15%—10%. במיקרה זה, לאור ההתייקרות של 60%, הרווח הריאלי הוא 400%—300%. מה פירושם של רווחים בסדר גודל זה על־ידי המיסחר הקימעונאי?

מה נגנב מן העובדים

פירושם, גזילת פרי עמלם של הפועלים, שייצרו את הסחורות שאותן מוכרים הקימעונאים.

פועלים אלה נשארו עם משכורתם העלובה, בזמן ש־מחירי תוצרתם הרקיעו שחקים בחנויות הקימעונאים. נחשוב רגע על פועלות־הטכסטיל, בעלות המשכורת של 4000 ל"י לחודש, ועל השמלות שנמכרות בחנויות ב־4000 ל"י לשימלה, תוצר עמלן.

הפועל הישראלי מוציא, ביחידת־שכר, את ערך התוצרת הגבוה ביותר בעולם. אין פועל יעיל יותר ממנו בעולם.

> **פועלת מכסטיל משתכרת 4000 ל"י לחודש – מחירה של שימלה אחת שהיא מייצרת!**

כבר לפני שנה נאמר במחקר שנערך על־ידי המכון לפריון העבודה, שתפוקתו הפיסית של הפועל הישראלי היא כחצי מזו של הפועל המערב־אירופאי (בגלל מיכון נמוך במיפעלים), אך שכרו הוא רק כשליש משכר עמיתו המערבי, כך שהרווח עליו גדול בהרבה מאשר על חברו המערבי, ורמת־חייו נמוכה בהרבה.

התמונה מחמירה עוד יותר כאשר עוברים מן המונחים הפיסיים של התפוקה לערכם הכספי. חלקו של השכר במחירה של יחידת־תוצר, הוא בירידה מתמדת (לממוצע של 25%—20%), ותחת ששכרו של הפועל יעלה עם העליה של הערך — והמחיר — של תוצרתו, הולך ההפרש בין שכרו והמחיר הסופי של תוצרתו וגובר.

רוב ההפרש, לפי נתוני השר פת, מגיעים, כפי הנראה, לכיסי הסוחרים. אחרת, איך היו אלה מגיעים לרווחים של 600%—500%? הדבר הוא ניצול מחפיר של העובד.

נוסף על כך, אף אגורה אחת מן הגידול הריאלי במשק אינה עוברת, בישראל, אל השכירים. בזה מסכימים איתי אף הכלכלנים הלוחמים ביותר לירידת השכר. אפילו היה השכר הריאלי נשאר קבוע במשך השנה האחרונה, למרות אינפלציה של 50% (דבר שאינני מאמינה בו, כי לדעתי הוא ירד) פירושו גידול ריאלי של 6%, שחל במשק באותה השנה, הוא שכל זה הלך אל הלא־שכירים, כולו. אילו היה הולך גם אל שכירים, הרי גם השכר הריאלי היה צריך לגדול ב־6% — דבר שלכל הדעות לא קרה.

נילה שמלה למחר

מאת **אסתר אלכסנדר**

זאת אומרת שיעילותו ותפוקתו הפיסית של העובד הישראלי, עלו במשך השנה ב־6%, ומ־רות זאת שכרו נשאר קבוע.

כל הכלכלנים המצדדים בעליית־שכר כתוצאה מעליה בתפוקה, צריכים לדעת כי במציאות, העליה בתפוקה הלכה אל הרווח, ובמיוחד אל ריווחי הסוחרים.

גוזלים מן התעשיינים

אך לא רק העובדים מנוצלים.

> **אך לא רק העובדים מנוצלים. 500%—600% של רווח קימעונאים מצביע על העובדה שהרווחים אינם נשארים במיפעל, אלא עוברים אל כיסי הסוחרים.**

לכל הדעות, אין הייצור ריווחי במידה כזאת. יש הרבה מיפעלים, שריווחיותם אינה בייצור, אלא בהשקעותיהם בצמודים ממינים ומסוגים שונים. מיפעלים רבים עוסקים היום בפיננסים וגם בייבוא כדי להישאר ריווחיים. כתו־צאה מכך חלק גדול מן ההשקעות של המיפעל מופנה לניירות־ערך, למיסחר למינהו ולא לייצור, כל זה כתוצאה מן התהליך של הגברת הריווחיות של התיוך על חשבון הייצור והעוסקים בו: היצרנים והפועלים.

צריך להבין שכל עסקי־התיוך הללו — הייבוא, המיס־חר המקומי, הסיטונאי והקימעונאי, ביטוח, בנקאות, עסקי־קרקעות — הגורפים כיום את רוב־רובם של ריווחי המשק, הנוצרים ביסודו של דבר בייצור, אינם מוסיפים ולא כלום להגדלת התוצר, וגם לא לשיפור מאזן התשלומים.

נכון שהם ממלאים תפקידים מסויימים במערכת מחזור־הדם של המשק, ולשם זה מגיעים להם אחוזים מסויימים ברווח.

אך לא זה המצב אצלנו. תחת יעזור לזרימת הדם במשק — זרימתם של הסחורות וההכ־נסות — הם מוצצים את הדם מתוך המחזור הזה, ומשאירים את המשק אנמי בזמן שהם משמינים.

הם מעכבים את ההשקעות בייצור (במשך שלוש השנים האחרונות ירדו ההשקעות הריאליות ב־16%), מעכבים את הפיתוח, מדרדרים את מאזן־התשלומים (השנה יגדל הגרעון ב־1000 דולר, בעיקר כתוצאה מייבוא אזרחי), גורמים לחלוקת הכנסות מעוותת לרעת העובדים ולרעת היצרנים, ומעל לכל, מדרבנים את סיתרור האינפלציה.

הסוחרים גורמים לאינפלציה

רווחי תיוך עצומים אלה של 600%—500% בענף הקימעונאי הם העומדים מאחורי האינפלציה משולחת־הרסן.

פירושם שרווחים אלה הוא, שחלק קטן

> **גילוי מרעיש של גידעון פח מוכיח: שנפי התיוך אוכלים את העובדים והיצרנים**

של הציבור — הסוחרים האלה — הולך ומש־תלט על חלק הולך וגובר של ההכנסה הלאומית שלנו.

סכומים עצומים מתרכזים בידיים מעטות, בזמן שהידיים הרבות של העובדים השכירים הולכות ומתרוקנות. בעלי רווחים אלה מסוגלים לקנות כל דבר, בכל מחיר. ומכיוון שהם משתלטים על חלק גדול של כל ההכנסות במשק, הרי גם הדברים האלה, שעבורם הם משלמים כל מחיר, הולכים גם הם ומתרבים. מסיבה זו הם מעלים את המחי־רים גם עבור אותם שאינם יכולים לשלם אותם.

דוגמה: מיספר הווילות הנבנות והנקנות במחירים אסטרונומיים הולך וגדל, ומסיבה זו גם לא יימכרו דירות רגילות בזול — אם בכלל נבנות כאלה.

לפי הודעה בעתונות, בונה כיום החברה הממשלתית, שיכון ופיתוח, וילות בהרצליה פיתוח, ולא שיכונים לעוב־דים שעבורם הוא הוקם. גם אם הם יבנו כאלה, הרי מחיריהם יצטרכו להתחרות עם מחירי הווילות, אחרת לא כדאי להם לבנות אותם.

אותו הדבר קורה בשוק השמלות. יותר ויותר שמלות נמכרות במחירים של 4000 ל"י, ולכן גם השמלות ה„עמם־יות" נמכרות הרבה יותר ביוקר מכפי שהיו נמכרות לולא היה קיים שוק זה לשמלות־מותרות.

> **היבוא, המיסחר הסיטונאי והקימעונאי, הביטוח, הבנקאות ועסקי־הקרקעות – הם הגורפים כיום את רוב ריווחי המשק**

(המשך בעמוד 38)

אליעזר ז'ורבין: המשל והנמשל

במאמרה האחרון, תחת הכותרת „בוקר טוב, מר ז'ורבין" („העולם הזה" 2184), הזכירה הכלכלנית הצעירה, אסתר אלכסנדר, את מסע־הפירסום נגד האינפלציה, כדוגמה להוכחת התיזה המרכזית של המאמר: שהממשלה, בתור הקונה העי־קרי במדינה, חייבת להוריד את מחירי הספקים שהיא קונה מהם סחורות ושרותים.

אין ספק שתיזה זו, אכן נכונה, כהצעה חשובה לבלימת האינפלציה. אולם מסתבר כי הדוגמה ששימשה להצגת התיזה היא לקוייה.

אליעזר ז'ורבין התקשר עם „העולם הזה" וגילה את פרטי המסע שהוא מנהל. הוא, אמנם, ביקש לבסס את המסע על תקציב של 30 מיליון ל"י לשלושה חודשים, כפי שציינה אסתר אלכסנדר, אולם אחרי משא־ומתן עם האוצר, אושר למסע תקציב של 10 מיליון ל"י לחודשיים. הסכום המוקטן (5 מיל־

יון לחודש, במקום 10 מיליון), אינו נובע מהורדת המחירים אלא מצימצום היקף המסע. אין בו, איפוא, כדי לשמש שמל להשגת המטרה שהכלכלנית ביקשה להשיגה.

ז'ורבין מצביע על סקרי דעת־קהל, שהראו כי חרוב הגדול של הנשאלים תומך במיבצע, במידה זו או אחרת של התלהבות, וכי רבים מהם סבורים כי המסע יביא לצימצום הקניות שלהם.

כאשר קיבל ז'ורבין על עצמו את ניהול המיבצע, על פי בקשת האוצר, חוא הציג כתנאי, שהאוצר לא יעלה מחירים במשך המיבצע. תנאי זה נתקבל בכתב. ז'ורבין משוכנע כי המסע, שנועד להחדיר לתודעת הצרכן הישראלי את חצורך להקפיד על מחירים שאינם מופרזים, ולהתייחס בכבוד לערך הכסף שבכיסו, אכן יתרום תרומה חשובה לבלימת האינפלציה.

„אני מסכים לדבריה של הגברת אלכסנדר," העיר ז'ורבין השבוע, „אך הדוגמה שהביאת אינה מתאימה. במיקרה זה, המשל אינו דומה לנמשל."

(המשך מעמוד 37)

דבר דומה קורה בשוק הרהיטים, הצעצועים, הנעלים וכו'.

לכן, הריכוז של חלק הולך וגובר של ההכנסה הלאומית בידיים מעטות, הוא אינפלציוני כצורה מחרידה. הוא עוד יותר אינפלציוני כאשר ברור שריים אלה הן בלתי־פרודוקטיביות, ותמורת הרווחים הן לא תספקנה שום תוספת־מוצר לשוק.

נוסף על כך, הדבר גורם עודפים בייצור. רוב המשאבים אינם מופנים לשכירים, אלא למתעשרים, כפי שראינו לגבי הווילות והשמלות. אך לא לאורך ימים יהיו השכירים מסוגלים לקנות סחורות במידה מספקת במחירים אלה.

הסימנים הראשונים של עודפים כבר

ריווחי המיפעלים אינם חוזרים לייצור, אלא עוברים גם הם להשקעות בניירות־ערך

מופיעים. לפי הידיעות האחרונות, 20% של ייצור־הנעליים לא נמכר. יש גם עודפים גדולים בחקלאות, בביצים, בעוף ובתפוחי־אדמה. לתשומת־לב: העודפים מתרכזים בסחורות שהעם קונה. אין עודפים בווילות ובמכוניות. להיפך, יש תורים גדולים בהם־תנה להספקה (למכוניות משומשות, לעומת זה, אין שוק).

הסיכוי הוא שעודפים אלו ויכלו ויתרבו עם גדילת האינפלציה וי־בריחת ההון מן הייצור, עם התגב־רות השתעבדותנו לחו"ל, ביחד ו־כתוצאה מהתדרדרות שכרם ו־רמת־חייהם של העובדים.

למה דואגים הכלכלנים?

סימנים אלה הם סימנים של משבר הולך ומתקרב. משבר המסכן את כולנו, אפילו את אותם המרוויחים היום מהמצב, ומשום כך הם הגורמים לו.

וכך זה למה? מפני שמשקנו העלה בראש סדר־העדיפויות שלו את ריווחיהם של המוחרים והמתווכים האחרים למיניהם. זוהי המשמעות של 600%—500% רווח בענף הקימעונאי.

וכאשר הכל מתרחש לאור היום, במה עוסקים כלכלנינו? האם הם שוברים את הראש איך להקטין רווחים אלה, ושוקדים על העברתם אל היצרן ופועליו?

לא ולא.

הם עסוקים היום מעל הראש — במה? בתיכנון הדרכים כיצד ימ־נוע את הגזירה של קיום סובסידי־יות למוצרי־יסוד. כיצד לעקוף את החלטת ראש־הממשלה, ובכל זאת ולמרות הכל לכפות את הסובסידי־יות האלה, להגיע עקיפין כך לחו־רה נוספת בשכר הריאלי.

קשה, קשה להבין איך הראש שלהם פו־על. וכדי להוסיף חטא על פשע, הם רוצים לעקור מן המדד את ההתייקרויות הנובעות מביטול הסובסידיות. זאת אומרת, להוריד את הפיצוי של תוספת־היוקר מ־70% ל־60% וזה כאשר הקימעונאים מרוויחים 600%! אולי ישאירו, ברוב טובם, פיצוי של 70% מן ההתייקרות עבור „המפרנס הזכאי". (מי זה בדיוק המפרנס הזכאי, כאשר לפי חישוב מישרד־העבודה־והרווי־חה, השכר הממוצע הוא קו העוני במשק?)

קשה להבין את כלכלנינו. האם זוהי סגידה ל„שוק החופשי", באומרם לו „יהי רצון"? או שזו תמיכה מודעת בבעלי ריווחי האינפלציה?

אם רצונו של השוק החופשי הוא בריווחי תיוון גדולים — „יהי רצון". ואם רצונו של השוק החופשי בעליית מחיריהם של מוצרי היסוד — שוב „יהי רצון". מי ומה אנחנו, שנתערב בפועלו על־ידי קביעת סובסידיה עבורם? או אולי בכל זאת ברור להם שביטול הסובסידיות ועיקור המדד יעשיר עוד יותר את בעלי המאה, והם תומכים בזה מסיבה כלשהי?

הכיכון, בעל פרס־נובל, סמו־אלסון, אומר: אם נותנים לשוק החופשי לפעול לפי רצונו, משום מה יעבוד לטובת אותם שממילא כבר יש להם. ככה זה.

השאלה המתעוררת תמיד: אם כן, אז מה לעשות? וכאן אני חוזרת לתוכנית הכלכלית האלטרנטיבית, שבה התחלתי במאמר הקודם. המלצתי על פיקוח מחירי התקציב — כלומר מחירי הסחורות וה־שרותים שקונה הממשלה. אמשיך בהצעותי.

הלא־שכר עולה

יש לסבסד מוצרי יסוד.

מילבד השפעתו הישירה של סיבסוד זה על ירידה במחירים, הוא אנטי־אינפלציוני גם מסיבה של הגברת השיוויוניות החב־רתית. בדרך זו נעצרת היווצרותם של ריווחי־אינפלציה על־חשבון הירידה בשכר הריאלי.

אך סיבסוד המוצרים הבסיסיים מוריד גם את ריווחי התיווך בחקלאות. זוהי השפעה אנטי־אינפלציונית חשובה ביותר של סיבסוד מוצרי־יסוד. כי כספי הסוב־סידיה הולכים ישר אל היצרן. וכאשר המחיר הסופי הוא בפיקוח, הרי למתווך לא נשאר מרחב־מחייה רב, והוא יכול לזכות בדמי־תיווך מתון והגון בלבד, דבר המגיע לו — ולא מעבר לזה.

עליה בשכר הריאלי בהתאם ליגידול בתוצר.

יש לשלם תוספת יוקר של 100% לפחות אחת לשלושה חודשים. מעבר לזה, יש לזכות את העובדים באופן ריאלי בעד הגדלת פריונם. עמדנו על הנזקים האינפ־לציוניים הנגרמים כתוצאה מאי־מילוי תנאי זה.

אין פלאים בעולם: כאשר התוצר הלאומי הוא קבוע, והשכר הריאלי ורמת־החיים של העובדים יורדים, הרי עולות בהכרח ההכנסות מלא־שכר ורמת־חייהם של הלא־שכירים.

ברור שלא יכול לחיות אחרת, כי אלה הם מאזניים. אם צד אחד יורד — השני עולה. עליה בצד אחד יכולה להתקיים רק על חש־בון הירידה של הצד השני.

הדבר חמור עוד יותר אם יש גידול ריאלי בתוצר הלאומי, והשכר הריאלי בכל זאת יורד — כי במקרה זה, הלא־שכר עולה עוד יותר.

אין — ולא יכולים להיות — ריווחי־אינפלציה, שאינם על חשבון העובדים. הדבר חמור שבעתיים לגבי כלל המשק — ולא רק לגבי העובדים — כאשר ריווחי האינפלציה אינם משקעים שוב בייצור, אלא הולכים לצריכה, ולצריכה ראוותנית במיקרה זה, כי הם נחטפים, ברובם, על־ידי הספקולציות שבליבם של ענפי־התיווך. הביקושים הנובעים מריווחי־האינפלציה

אם נותנים לשוק החופשי לפעול כרצונו, הוא עובד תמיד לטובת מי שיש להם

עולים יחד עם עליית־המחירים. עליית המחירים, אין בכוחה להוריד ביקושים אלה, כפי שהיא מורידה את הביקושים הנובעים מן השכר. כל עוד ביקושים אלה מקיפים חלק גדול של התוצר, הרי ה־אינפלציה לא תיעצר.

האפשרות היחידה לעצור את האינפלציה היא לחסל את הכי־קושים העולים ביחד איתה. אין שום דרך אחרת. ביטול הסובסידי־יות, לבטח לא יעשה זאת.

האמצעי העיקרי העומד לרשותנו הוא לחסל את האפשרות של עשיית ריווחי אינפלציה — וכתוצאה מהם ביקושים העולים עם האינפלציה על חשבון השכר. יש למנוע את ניצול העובדים השכירים לטובת עשיית ריווחי־אינפלציה, על־ידי שמירה על שכרם הריאלי, בד בבד עם עלייתו הריאלית ועם עליית התפוקה. פעולה זו תסתום את עיקר הפירצה, שדרכה נוצרים רווחים מזיקים אלה.

במדינה

(המשך מעמוד 35)

פלסטינית ריבונית, ואת אישרורן של החלטות אלה לאחר מכן על־ידי אש"ף.

„היו"ר בראנד והיו"ר קרייסקי הסכימו עם היו"ר עראפאת שהעניין הפלסטיני הוא בעייה מרכזית של הסיכסוך המיזרח־תיכוני, והסכימו שבלי פיתרונה הצודק והמשביע־רצון לא ניתן להשיג שלום ולא פיתרון כולל."

עד כאן נוסח ההודעה.

בלשון דיפלומטית מקובלת, זוהי הסכ־מה על הקמת מדינה פלסטינית לצד יש־ראל. תרגיל מקובל הוא בדיפלומטיה, שצד אחד מכריז הכרזה בנוכחות הצד השני, שעצם נוכחותו מתקבלת כהסכמה אילמת לכך, אף כשאינו מוכן, מסיבה זו או אחרת, לומר את הדברים בעצמו.

אף מילה אחת מכל ההחלטות האלה לא הסתננה לעיתוני ישראל. הם יכלו, במיקרה זה, לתפוס את מקומם בין פראב־דה ואיזבסטיה.

רבין לשילטון

התנצלות מחלקתי־המודעות של היומון „הארץ" משכה תשומת־לב לאחת השגיאות המשעשעות ביותר של השנה

ציבור קטן ביותר השתתף בטכס האז־כרה לחוזה המדינה בגימין זאב הרצל, שנערך בהר־הרצל בירושלים בתחילת ה־שבוע.

נשיא המדינה, יצחק נבון, שרים, חברי־כנסת ופקידים בכירים עמדו ליד הקבר והשתתפו בטכס הממלכתי. אולם חבר־כנסת אחד נעדר ממנו, למרות שמודעות ענק הבטיחו את בואו — ח"כ יצחק רבין.

מרכז ההסברה, שלאחרונה הפך להיות לישכה כימעט פרטית של ראש הממש־לה, מנחם בגין, פירסם מודעות מאירות עיניים בכל העתונים לקראת טכס הזיכ־רון. המודעות הגדולות היו על־פי הוראה אישית של ראש הממשלה, מנחם בגין, עצמו. בגין, שהעביר רק לאחרונה החלטה בממשלה, שיום הזיכרון לזאב ז'בוטינ־סקי יהיה יום זיכרון ממלכתי, רצה להכין את הקרקע לטכס מפואר לזכרו של ז'בו־טינסקי, בטכס יום הזיכרון להרצל.

במודעה, שהופיעה בעיתון הארץ, ביום השישי האחרון (ראה גלופה) פורסמו פרטי האזכרה והאישים שיהיו נוכחים בה. ה־אישיות המרכזית, על פי המודעה, היתה צריכה להיות „נשיא המדינה יצחק רבין."

רק מעטים שמו לב לשגיאה הפרוידיס־טית של סדר דפוס הארץ. בין אלה ששמו לב לכך היו אנשי לישכת ראש הממש־לה.

מנהל מרכז ההסברה מיהר לטלפן ל־הארץ. כעבור יומיים פורסמה מודעת „תיקון טעות". בעוד שמעטים שמו לב לשגיאה במודעה המקורית, יודעים, אחרי מודעת התיקון, כל קוראי הארץ, כי יצחק רבין הוא נשיא המדינה.

יחסים יהודיים

כלב נובח במיסדרון

האם מגיבים על עינויי יהודים? זה תלוי בזהות המעניש

לפני כמה שבועות ראו צופי־הטלוויזיה בישראל, בסידרה לו גראנט, המתארת את חייו של עיתון יומי אמריקאי, פרק על לבטי־המצפון של עורך בכיר, שהיה עד־ראייה למעשי־זוועה של מישטר־עריצות באמריקה הלאטינית.

כימעט אותו הדבר קרה החודש בעיתון האמריקאי המכובד ביותר: ניו־יורק טיימס. ג'ון אוקס הוא עורך בכיר מאד בעיתון, בן מישפחת הבעלים שלו. הוא העניק את שמו לכתבה, שבה הובאה העדות של נערה בת 18, שהיתה כלואה בחשאי בכלא ארגנטיני, ושעברה שם עינויים מסמרי־שערות.

„לחרוג את היהודים". בין השאר סיפרה הצעירה:

„...פעם שמעתי כלב נובח במיסדרון, ומישהו מצווה עליו לפסוע קדימה ואחורה ולכשכש בזנב.

„תחילה חשבנו שזהו באמת כלב — אבל לא. זה היה בן־אדם, צעיר שאולץ להעמיד פנים של כלב. פישעו היה שהוא יהודי. השומר אילץ אותו לנבוח וללכת על ארבע.

„היחס המחריד ליהודים (בכלא הארגנ־טיני) לא־ייאמן. ארבעה נערים יהודיים נכלאו שם לשבוע, כיוון שהשתייכו לאירגון חבר־תי יהודי כלשהו. המישטרה שאלה אותם אם רודפים יהודים בארגנטינה. אם השיבו בלאו, היכו אותם ואמרו להם ש'את כל היהודים צריכים להרוג'. ואם השיבו בהן, היכו אותם כיוון שאמרו שמפירים את זכויות־האדם בארגנטינה."

מי מכה? ימים מעטים אחרי שהד־ברים פורסמו בעיתון האמריקאי המכובד, ערכה הכנסת מחאה גדולה נגד ההתעללות הסובייטית באנאטולי שצ'ראנסקי. הכנסת התאחדה מקיר אל קיר, מילבד רק"ח, וביטאה את התמרמרותה.

אולם לא היתה שום מחאה על הגילויים המחרידים לגבי מצבם של האסירים היהו־דיים בארגנטינה. הממשלה התעטפה ב־שתיקה עמוקה. בגין לא נאם נאום חוצב־להבות. הממשלה לא פירסמה הודעה, וגם בכנסת לא היתה אלא יוזמה של סיעה קטנה *.

מישטרה

מ'בצע קדינו

המישטרה פעלה שנית במיבצע ראוותני לחיסול מועדון־קלפים, והעלתה בחכתה את הזמר ישראל גוטסדינר מצמד „רעים"

„לא לזוז!" צעק השוטר, שהתפרץ

(המשך בעמוד 47)

* אורי אבנרי הגיש הצעה דחופה ל־סדר־היום, ומאיר פעיל הגיש שאילתה.

בנימין זאב הרצל

ייערך היום, יום ראשון, כ' בתמוז תשל"ט, 15 ביולי 1979
בשעה 17.30, בהר הרצל, ירושלים

דברים: נשיא המדינה מר יצחק רבין
מ"מ יו"ר ההנהלה הציונית מר רפאל קוטלוביץ

המודעה כ„הארץ" מה־13.7.79
טעות פרוידיאנית

דף תשקיף

סכנת שיתוק־ילדים

בירושלים המיזרחית התגלו מקרים אחדים של שיתוק־ילדים אצל מבוגרים. גילוי זה העמיד במצב הכן את שרותי־הבריאות בירושלים, מחשש למגיפה של שיתוק־ילדים, דווקא בגילאים מבוגרים, שלא קיבלו חיסון בילדותם.
גם בשפלה, בעיקר בתל־אביב, התגלו מיקרים אחדים של שיתוק־ילדים, אשר פגעו באנשים מבוגרים.

חפירות

אחרונות בסיני

על פי הוראתו האישית של שר־החינוך, זבולון המר, הממונה על אגף־העתיקות, יוחל בחודש הבא במיבצע ענקי של חפירות ארכיאולוגיות בכל האתרים הארכיאולוגיים הידועים בסיני.
כוונתו של המר היא לרכז בישראל מימצאים ארכיאולוגיים רבים ככל שאפשר מסיני, לקראת החזרת חצי־האי למצריים.
את החפירות, המכונות „חפירות־הצלה", יערכו ארכיאולוגים ישראליים בעזרת מאות או אלפי מתנדבים מהארץ ומחוץ־לארץ.

מישפטנים מתארגנים

נגד הממשלה

מישפטנים רבים, ביניהם בכירים וידועים, מתארגנים בימים אלה נגד ההצעה שהועלתה בישיבתה האחרונה של הממשלה, לחוקק חוק שעל פיו אסור יהיה לפנות לבג"צ בכל הנוגע להפקעות אדמות הבדואים „לצורכי ביטחון".
לדעת המישפטנים, ביניהם מכבירי עורכי־הדין והפרופסורים למישפטים בארץ, חוק כזה יהווה פרץ לחיסול מוסד הבג"צ בארץ, שהוא אחד מעמודי־התווך של הדמוקרטיה. עד כה אין, על פי החוק, כל נושא האסור בפנייה לבג"צ — מיבחר עניינים־בחורות.

ייצוג מעוות בט"יבה

טכס כינון מועצת־הפועלים החדשה בכפר טייבה במשולש, הראשונה במקום, כימעט גרם להתפוצצות. במועצה, שמונתה עלידי הוועד־הפועל, יש 10 נציגים למערך, 4 לליכוד ואחד לרק"ח. ואילו בבחירות האחרונות בהסתדרות היו התוצאות בטייבה: 1200 קולות לרק"ח, 1100 למערך, 350 לשל"ו ו־78 לליכוד.

המפד"ל מאיימת

על הדמוקרטים

ראשי המפד"ל איימו על ראשי המיפלגה הדמוקרטית, ייגאל ידין ושמואל תמיר, שאם לא יתמוך נציג הדמוקרטים בוועד־המנהל של רשות השידור, צבי („חזי") זינגר, בהדחתו של ארנון צוקרמן מתפקידו כמנהל הטלוויזיה, תעורר המפד"ל שוב את שאלת השר השלישי של הדמוקרטים.

בשיחה שהיתה בין ידין ותמיר, נטה תמיר להתייחס ברצינות לאיום המפד"ל, ואף הציע „לעשות איתם עיסקה משולבת." אולם ידין טען כי יש לפסול את האיום מאחר ו„המפד"ל הם סוחרי־סוסים עלובים."

עריקות בצבא חדאד

בשבועות האחרונים מסתמנת מגמה של עריקות מצבאו של רב־סרן סעד חדאד בדרום־לבנון.
למרות העריקות מצבא זה, לא קטנה רשימת־המשכורות, שמגיש חדאד לשיליטונות הישראליים.

דיין סבל

שנה חמימה

רק עתה התברר כי שר־החוץ משה דיין סבל מכאבים במשך שנה תמימה, אולם הופאי בית־חולים על שם שיבא כתב־השומה, אשר עיכו לו כמה כדוריות, לא גילו כי קשה במרטן במעי הגס, אלא שייבו את כאביו ואת חולשתו למחלת האולקוס.
דיין התעקש במשך אותה שנה כי מחלתו חמורה יותר מאולקוס, ורק אחרי מיספר ניכר של בדיקות, התגלה לחופאים כי הוא צודק, ואם מי הרו נתחו.

הרב הראשי

נגד סאדאת

הראשון־לציון, עובדיה יוסף, יצא נגד הרעיון של נשיא מצריים, אנוור אל־סאדאת להקים בית־כנסת, מיסגד וכנסיה בסנטה־קאתרינה.
הרב הראשי הספרדי אמר למקורביו כי אם ירגיש שתוכניתו זו של אל־סאדאת עומדת להתממש, הוא יעורר נגדה את יהדות העולם והארץ.

משל ביקש

חיזוק פרס

מזכ"ל ההסתדרות, ירוחם משל, העומד לצאת ביום הראשון הקרוב למצריים, כאורח השר המצרי לענייני עבודות ציבוריות, ביקש מיושב־ראש מיפלגת העבודה, שימעון פרס, שיסדיר לו פגישה עם נשיא־מצריים, אנוור אל־סאדאת.
גם פרס עצמו יוצא למצריים ביום הראשון הקרוב, כאורחו של סאדאת. כאשר התברר למשל כי בסדרי־היום שלו במצריים לא נקבעה פגישה עם סאדאת, הוא ביקש מפרס להשפיע על המנהיג המצרי לקבל אותו לשיחה.

מצדה חיפול שנית

הפקת סידרת־הטלוויזיה האמריקאית הגדולה, מצדה, נמצאת בסכנה, ויתכן כי המפיקים, חברת יוניברסל, המשקיעים בסידרה כ־500 מיליון לירות, יבטלו את ההפקה.
המפיקים טוענים כי הוערמו על דרכם בארץ קשיים רבים. את הסידרה מצדה אי־אפשר לצלם אלא על ההר. לכן החליטה חברת יוניברסל שאם תימשך הערמת הקשיים מטעם גורמים ממלכתיים ישראליים, תבוטל ההסרטה כליל.
הקשר ששבר את גב הגמל היתה הוראת הרמטכ"ל, רב־אלוף רפאל („רפול") איתן, לבטל את ההסכם בין החברה לבין צה"ל, שלפיו יועמדו לרשות ההסרטה 200 חיילים. הוראתו של איתן באה אחרי שצה"ל כבר הסכים לכך.
בייאושם פנו המפיקים אל מישטרת־ישראל בבקשה להעמיד לרשותם 200 מאנשי מישמר־הגבול. אולם מטעמי כוח־אדם לא יכלה מיפקדת מישמר־הגבול להיענות להצעה.
אם תבוטל ההסרטה, תהיה זו מכה רצינית לתעמולה הישראלית. חברת „יוניברסל" טוענת כי הסידרה הטלוויזיונית תגבר אפילו על ה„שואה" באחוז הצפיה שלה.

רפול

יילחם בסמים

על פי הוראתו של הרמטכ"ל, רב אלוף רפאל („רפול") איתן, יוקם מטה משותף של מיפקדת קצין־רפואה־ראשי, המישטרה הצבאית וקצין־חינוך־ראשי, כדי להילחם בנגע הסמים שפשט בצה"ל.
רפול הורה לגייס למטה זה את מיטב הקצינים משלושת חיזות אלה, ולתת למטה עדיפויות שונות. גם העונשים בצה"ל על השימוש או הסחר בסמים יוחמרו.

מכיונים הפגנות

לבגין בהחיקווה

תושבי שכונת־התיקווה מתכוונים לקבל את ראש־הממשלה, מנחם בגין, בעת ביקורו הקרוב בשכונה, בצורה קרירה ומסוייגת, ולערוך נגדו הפגנות.
ראש־הממשלה עומד לבקר בשכונה, שהיתה בעבר אחד ממעוזי הליכוד, בשבועות הקרובים.
על פי הידי־הרוח בשכונה, כמעט ולא נותרו לבגין תומכים בה, בעיקר לאור הרעת המצב הכלכלי, הפוגע בתושבי השכונה יותר מאשר בשכבות אחרות.

סיגריות מזויפות

מלבנון

זעקתם של סוכני הסיגריות המיובאות בישראל נגד גל־ההברחות של סיגריות אמריקאיות מלבנון אינה במקומה. יבואני־הסיגריות טוענים כי עשרות אלפי סיגריות אמריקאיות, בייחוד מהסוג מארלבורו, נמכרות בישראל במחירים זולים.
עבור קופסת מארלבורו מוברחת מלבנון משלמים בחיפה והצפון כ־20 לירות, בעוד שקופסת מארלבורו מיובאת עולה 33 לירות.
אולם התברר כי הסיגריות האמריקאיות המוברחות מלבנון אינן מקוריות, והן מיוצרות בלבנון עצמה, תחת השם „מארלבורו", ובאריזה הנראית כמו האריזה המקורית.

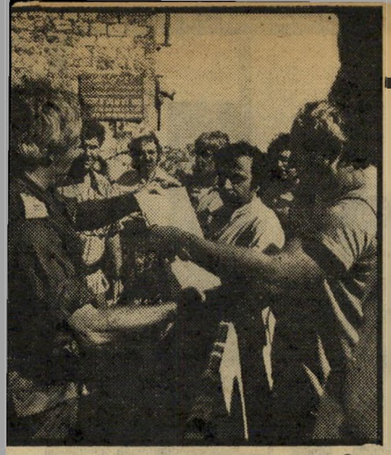
יהודה עצמון - שופט

עורך־הדין התל־אביבי יהודה עצמון עומד להתמנות, כתקופה הקרובה, כשופט בית־המישפט המחוזי בתל־אביב.
גם אחרי מינויו של עצמון, יוותרו בתל־אביב תקנים בלתי־מאוישים של שופטים מחוזיים.

פלאטו מאיים

על מיפלגות

ח"כ שמואל פלאטו שרון טוען כי בידיו הוכחות ומיסמכים על עבירות המיוחסות לו, אשר נעשו על־ידי אחת ממיפלגות הקואליציה.
בשיחות שערך פלאטו עם חברי־כנסת מאותה מיפלגה הוא הודיע להם כי אם הם יצביעו בעד הסרת חסינותו, הוא יחשוף את המיסמכים הי נמצאים בידיו.

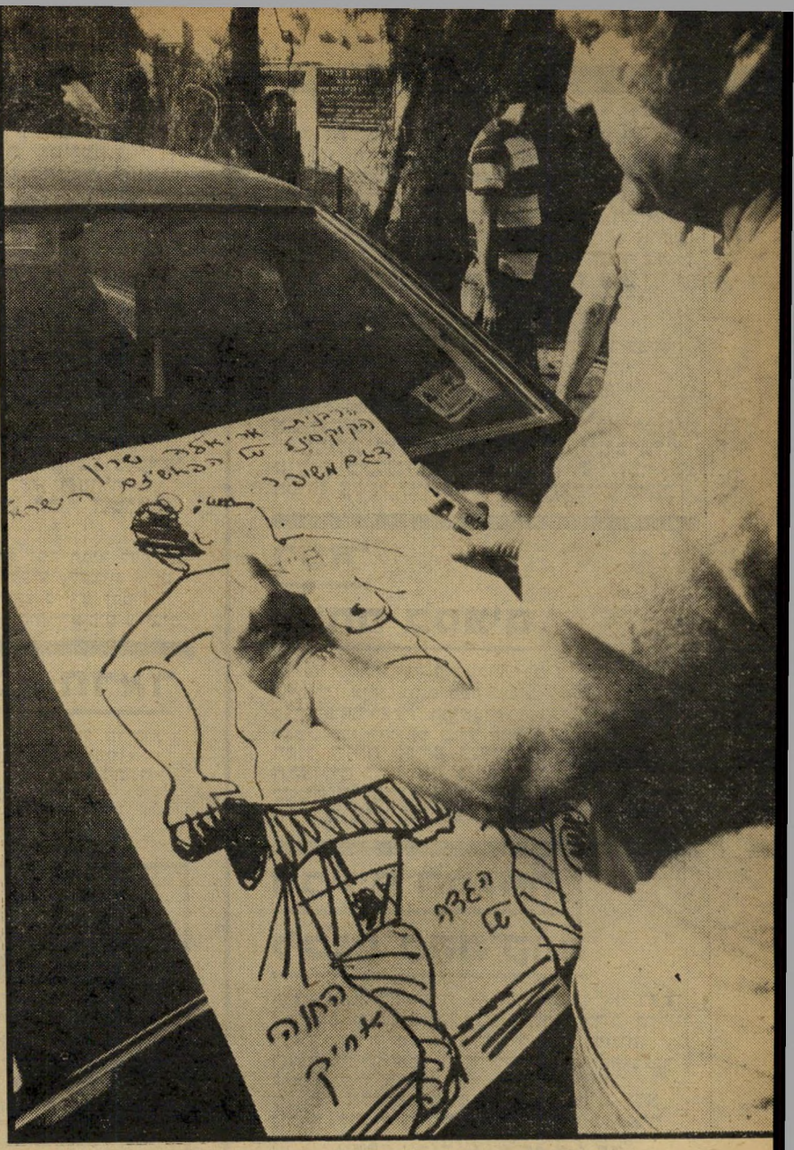

האמנים ירדו מן האולימפוס והקימו מיזבח לעגל ההתנחלות

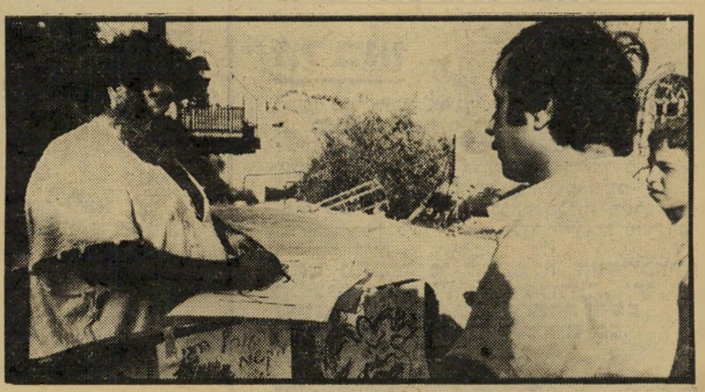
מול בית „הדסה"

אשת חייל מ

הרבנית אריאלה שרון רישום של גבר גדול־ממדים, שנעשה על־ידי הצייר־הפסל יגאל תומרקין. הכותרת לדמות המצויירת: „הרבנית אריאלה שרון, הקוקסינל של הפאשיזם הישראלי."

קדישמן וליפשיץ הפסל מנשקה קדישמן החליט להראות כוחו ברי־שום דיוקנות. למעלה הוא מצייר את פניו של כתב־הטלוויזיה, רפיק חלבי. למטה: הרישום המוגמר של פני „רב אורי ליפשיץ".

משה רבנו זועם האמן אביטל גבע (במרכז התמו־נה, בחולצה בהירה) בנה את עגל־הזהב. הציב אותו במרכז הרחבה והתחיל להציג אותו. סרן עמוסי (קיצוני משמאל) ל את האליל ולעצור חייל מושלת צבאי ג

א חרי שסגן ימיני דחף־ את יגאל תומריקין אל בטנו רחבת הממדים של מנשקה קדישמן הוא נעמד מולם ו־שאל במבוכה: „מה זה פה? מה זה הפסל הזה? מה זה הניר מוזהב? אני לא מבין כלום באמנות. בכל השיעורים הייתי ב־מיגרש הכדורגל. בחייך, תסביר לי. הרי בין כה וכה דפקתם לי את היום. הייתי צריך לקחת את הילד לטיפת־חלב, אז לפחות שאני אבין על מה מדברים פה."

אחרי שהוחלפו מכות, הושמעו איו־מים, נערכו מעצרים' וצויירו ציורים, נר־געו הרוחות. אז התחיל השיעור המאולתר באמנות לסגן ימיני, לסרן עמוס ולכמה חוגרים מעוניינים. מחלונות בניין הדסה שממול הציצו פנים מגחכות של נשים וילדים, ועל המדרכה הסמוכה התגודדו ארבעה גברים מגודלי־זקן, חובשי־כיפות, זועמים ומזלזלים. מדי פעם הם פרצו לתוך קבוצת האמנים, בעטו והניפו ידיהם ב־כיוון לכל העברים.

הגזלנים

ב אחד הערבים לפני כן דנו יגאל תומרקין, אביטל גבע ומשה גרשוני ביניהם לבין עצמם בבעיות המרחב. אביטל, בן קיבוץ עין־שמר, טען שראוי להם ל־אמני ישראל, שישתתפו בהפגנות ויגלו

בפומבי את התנגדותם למדיניות הממשלה ולמעשי גוש אמונים בשטחים המוחזקים. הם החליטו לארגן קבוצת אמנים ושוחרי־אמנות ולצאת להפגנת־מחאה מול בניין הדסה בחברון, שלתוכו פלשו כמה עשרות נשים מקרית־ארבע (העולם הזה 2177).

ביום השלישי בשבוע שעבר הם נפגשו ברחבה שמול בניין האומה בירושלים, ויצאו לחברון, כ־200 אמנים, סטודנטים ומעריצים שהתפרסו בהפגנה.

ברגע שהגיעו להדסה בחברון החל ה־עימות עם חיילי צה"ל. סגן במילואים, כסוף שיער, עמד מאחרי גדר וביקש: „עשו טובה, תלכו מכאן. נתנו לי פקודה. אני מוכרח. תנו לגמור את המילואים

ימצא

על עצמו את נקמת משה רבנו, והחליט לנתץ את בעליו. למטה: רישום של יאיר גרבוז „אשת בושת הדסה, את הרוחות הרגיע המושל הצבאי

עגל הזהב

על מיבנה המיזבח, שעליו הונחו נתחי־עגל עטופים סרטים מוזהבים, שפך אחד האמנים דלי של נפט, הצית את הסרטים והלהבה התחילה להתפשט. בתמונה למעלה מימין: תחילת ההפגנה. יגאל תומרקין שולף נייר ועיפרון ומתחיל לצייר. הקציץ במקום, סגן כסוף־שיער, מחליט להתבונן בדף־הנייר ביתר קפדנות, שמא...

אמר לו: „תראה, אני מציע לך לעצור את הצייר הזה, הוא אמר עליך ‚חמור' אחרי שדחפת אותו." הסגן הצעיר, שחור השיער, התבונן בו ברצינות רבה ואמר: „זה בכלל לא עניינך! אתה יכול ללכת לאן שאתה רוצה!"

חייל אחר, גבר בגיל העמידה בשירות־מילואים, הוסיף „מה אתם בכלל מדברים? הרי אתם המצאתם את הצרות! תגידו

יגאל תומרקין עסוק היה בציור דמותו הענקית של גבר, בעל שדיים. למותניו תחתוני פסים וגרתיק אקדח, כשיד ימינו אוחזת בקת. הכותרת: „הרבנית אריאלה שרון, הקוקסינל של הפאשיזם הישראלי, דגם משופר." על חזהו של האיש היה רשום: „גייס חמישי — שלום." בין רגליה של הדמות הגדולה, לבושת הגרבים המוחזקים על־ידי בריות. נכתב: „הגדה של החווה של אריק."

מנשה קדישמן, בחולצת סדין גדולה, הצליח, ללא מאמץ פיסי, להבריח מפניו את כל החיילים התוקפים, ובחיוך רחב רשם את דמותו של אורי ליפשיץ, המכוגה רבי אורי, בפיאות, כשכיפה לראשו.

פיתאום פשט סירחון נורא במקום. בשטח הפתוח שליד הבניין הועמד מיבנה, בדמות מיזבח עטוף ניירות־כסף. על מישטח המיזבח הונחו חלקי עגל: ראש עטוף בנייר־כסף, כשהעיניים בולטות החוצה, רגליים מוכספות ואברים ציבעוניים אחרים. אביטל, יוצר המיזבח, שבגרבות מעבודותיו מופיעים חלקי בעלי־חיים, שפך עליו נפט והבעיר אותו. הריח הלך והתפזר. הוא הציץ לכולם, אך בעיקר לסרן עמוס, המכונה עמוסי. הבחור הג'ינג'י התרגז, ובכוח רב, תוך שימוש עצבני בידיו וברגליו, לקח על עצמו את תפקידו של משה רבנו, הפיל את המיזבח והודיע לאביטל, המשמש סגן־אלוף במילואים, שמרגע זה ואילך הוא עצור. „אני אומר לך שאתה עצור, וזהו זה!"

המושל, סגן־אלוף אלי, שהגיע למקום דקות אחדות קודם לכן, ביקש להרגיע את הרוחות. „תראו חבר'ה," הוא אמר לסרן הזועם ולאביטל המרגיע, „הרי שנינו כם בחורים טובים, שניכם יודעים טוב מאד שלנו לא נעים לעשות את מה ש־אנחנו עושים. אז תפסיקו. ואתה, אביטל, הרי אתה איש־צבא, ואתה יודע בדיוק באיזה מצב נמצאים האנשים ואיזה עומס מוטל עליהם. תרים את המיזבח חזרה. תדליק אש. תיגמרו לצייר. תלכו הביתה."

האש בערה. הערבים תושבי המקום סתמו את אפם. הנשים בחלונות נכנסו פנימה. הגברים, השומרים בחוץ התפרעו שוב. הפעם הם היכו צלם־עיתונות גבוה וכסוף־שיער. הציירים המשיכו לצייר. המתלמדים המשיכו להתבונן. החיילים נתבקשו על־ידי המושל לעמוד מעבר לכביש. הם דיברו עם כמה צעירים מתושבי המקום. נוצרו שני מחנות: אותם שעמדו לחזור הביתה, רחוק משם, ואותם הנשארים במקום — החיילים והערבים. הם הודיעו פה־אחד: „כל הכבוד לכם, אבל אל תשכחו שאתם הולכים ואנחנו נמשיך להריח את הסירחון הזה."

סטלה קורן

ימיני סגן ימיני (בתמונה במרכז) שתחילה צעק ודחף, ולבסוף ביקש שיעור באמנות, מהאמנים שהפגינו.

תודה בכלל שאנחנו כאן, היינו צריכים לעזור להם להעיף אתכם מפה, גזלנים!"

הסירחון

ב ימתיים המשיכו הציירים בעבודתם. יאיר גרבוז עבד במרץ רב, כאילו לא ראה את הנעשה סביבו. באחד הרישומים הראה גברת עירומה ושופעת ישובה על כיסא. על כתפיה דרגות צבאיות, לראשה מגן־דויד ובידה רובה. על החתום: „אשת חיל, מושלת צבאית, בית־בושת הדסה." ברישום השני הונצחה אותה הגברת, בעלת החזה הנפול והבטן הענקית, כשגופה עשוי גדרות־תייל. „אשת תייל מי ימצא!"

אש על המזבח

תוך כדי התפשטות הלהבה ממיזבח עגל־הזהב, שאותו הקים אביטל, איש קיבוץ עין שמר, פשט סירחון עז, שהבריח את התושבים הערביים מהמקום ואת מתנחלות **בית הדסה** אל תוך הבניין.

שומרי־הראש האישיים הפכו לסמל של מעמד. השרים

גורילות

שיגעון שומרי־הראש, או „הגורילות", כפי שהם מכונים על־ידי העיתונאים, החל בצינעה רבה.

מישרד ראש־הממשלה החליט עוד בשנת 1949 כי יש לשמור על ביטחונו האישי של ראש־הממשלה ושר־הביטחון, דויד בן־גוריון, ושיש להצמיד אליו שומרי־ראש. צעירים אחדים אומנו במיוחד לצורך זה, והוקמה חוליה של אנשי־ביטחון, שכל תפקידם היה לשמור על בן־גוריון.

למרות שנשאר מאז השם „חוליה", הרי שכיום מונה החוליה מאות צעירים, העוב־רים אימונים מיוחדים, וכל תפקידם הוא לשמור על אישים. גם הקשישים שבין אנשי החוליה, אותם שכבר פרשו ממנה ופנו לעיסוקים אחרים, נקראים ל„מילואים" בכל פעם שכוח־האדם אינו מספיק.

בעיקבות התקדים של בן־גוריון, הוחלט בממשלות הקודמות כי אל ראש־הממשלה ואל שר־הביטחון יוצמדו שומרי־ראש אי־שים. בגלל אישיותם המייוחדת, של בן־גוריון ואחד משרי־הביטחון שבאו אחריו, משה דיין, הוחלט כי גם לראשי־ממשלה ולשרי־ביטחון שכבר פרשו מתפקידיהם תוצמד שמירה אישית.

כך אירע שביום שבו עלה הליכוד ל־שילטון, הוצמדו הגורילות למנחם בגין ולעזר וייצמן. שומרי־ראש אישיים נשארו גם לשני ראשי־ממשלה קודמים, גולדה מאיר ויצחק רבין, ולשני שרי־ביטחון לשעבר, משה דיין ושימעון פרס.

בעוד שאת ראש־הממשלה בפועל ואת שר־הביטחון בפועל מלווה לכל מקום חוליה גדולה־יחסית של שומרי־ראש,

הרי ש־לשרים־לשעבר זכאי־גורילות הוצמדה שמירה יותר:

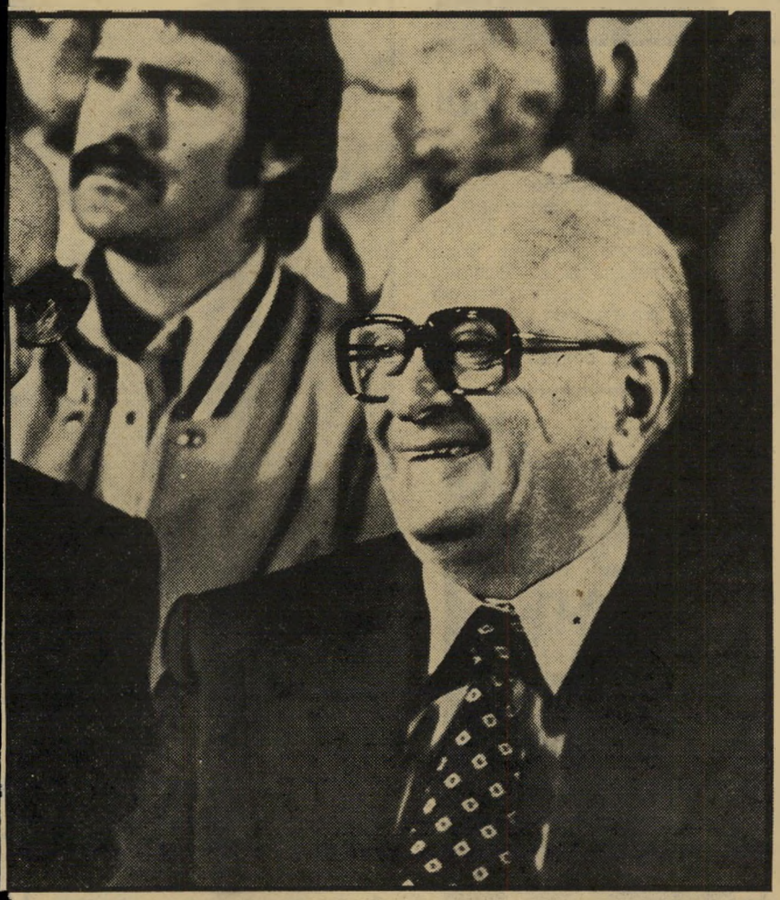
אולם מלפני שנתיים עד עתה עבר מהפך שלם על עולם הגורילות. הם הפכו משומרי־ראש בלבד לסמל של מעמד. כל מי שמכבד עצמו, מקרב השרים, רוצה שיהיה לו שומר־ראש, ובעיקר הוא רוצה שיראו כי הוא חשוב.

החל בכך סגן ראש־הממשלה, ייגאל ידין. בשבוע שבו נבחר ידין לתפקידו, הוא פנה אל ראש־הממשלה, מנחם בגין, ודרש כי יצמידו לו שמירה אישית. ידין טען כי תפקיד סגן־ראש־הממשלה הוא כה חשוב, עד שהנושא בו מועד לפורענות ולהתנכלות אישית כלפיו. בגין הסכים עם ידין. גם בגין אוהב את הסממנים החיצוניים של השילטון, ואחד מאלה הוא שומר־הראש.

כאשר החל ידין מופיע בכל מקום ב־ליווית שומר־ראש צמוד, הביעו כמה שרים תמיהה על־כך. בגין נאלץ, בישיבת ממשלה, להגן על הצמדת שומרי־ראש לידין, והשתיק את הרוטנים־לועגים. ב־

שמירה כפולה מוצבת על ראש־הממשלה מנחם בגין, כאשר הוא בביתו. בעוד בגין נכנס למכוניתו נראה שומר־ראש צמוד (מימין), ואילו מהמיבנה, לייד פתח ביתו של בגין, מציץ ראש של שומר.

בסוף השבוע האחרון יצאו שר־החק־לאות אריק שרון, אשתו לילי וילדיהם לחופשה בת יומיים במלון דן־קיסריה. עוד לפני שבני־הזוג שרון הגיעו לקיסריה, הורגשה תכונה בפתח המלון. ניידות מישטרה סרקו את השטח, אישי־ביטחון עברו על רשימת האורחים, והקומה הרביעית של המלון, שבה עמדו בני־הזוג להתגורר, נסרקה בקפדנות.

מהרגע שבו הגיע אריק למלון, הוצב כיסא בפתח חדרו. בכיסא ישב במשך יומיים תמימים שוטר במדים, כשהוא לא מש מפתח החדר.

השוטר הצמוד לדלת חדרו של אריק שרון הוא רק דוגמה אחת לטירוף שומרי־הראש האישיים, ואילו אנשי־מישטרה והג"א הצמודים למקומות המגורים, אשר תקף בשנתיים האחרונות את השרים והאישים, והעולה למשלם־המיסים הישראלי למעלה ממיליון לירות בשנה.

הפעולה היחידה של שומרי־הראש להצלת אישיות שעליה הם שומרים, היתה לפני חודשים אחדים לייד מצודת־זאב בתל־אביב, כאשר מפגין התנפל על מכוניתו של בגין וירק על השימשה.

שומר הקופה

גם לשר־האוצר שימחה ארליך הוצמד שומר־ראש (משופם יושב מאחורין). ארליך לא ביקש זאת כלל, אולם כאשר סגן ראש־הממשלה, ייגאל ידין, דרש שומר־ראש, החליט בגין להצמיד גורילה גם לארליך.

אותה הזדמנות הודיע בגין כי לדעתו יש להצמיד שמירה אישית גם לשר־האוצר, שימחה ארליך. ואמנם, עוד באותו היום הוצמדה גורילה אל ארליך. מאוחר יותר היה מי שהחליט כי גם לחיי שר־החקלאות, אריק שרון, קיימת סכנה, וגם אליו הוצמדה שמירה אישית.

גם אל נשיא־המדינה, יצחק נבון, הוצ־מדה חוליה של שומרי־ראש. עד כה לא היו שומרי־ראש לנשיאי־המדינה, והם היו מלווים רק על־ידי מזכיריהם וראשי לשכו־תיהם. בתקופת הנשיא אפריים קציר היה מוצמד אל הנשיא שומר־ראש רק לאירועים המוניים. עתה, על פי החלטת בגין, מוצ־מדת חוליה אל נשיא־המדינה, ואחד

דורשים ליווי צמוד של אנשי ביטחון העולה למעלה מ־100 מיליון לירות לשנה

שוות זהב

הסגן דרש מי שהחל את המרוץ המטורף לקבלת שומרי־ראש אישיים היה סגן ראש־הממשלה, יגאל ידין. כיום מספר ידין כי שומרי־הראש הם עול, אולם הוא שוכח להזכיר כי הוא שדרש זאת כשנכנס לתפקידו.

הבורח ותיק הזכאים לשומרי־ראש הוא שר־החוץ, משה דיין. היום רגיל כבר דיין לשמירה, אולם בשנים הראשונות הוא היה נמלט משומרין, ומוצא כל דרך כדי להיפטר מהם.

מיבנה דומה הוקם ליד ביתו של עזר וייצמן בנווה־מגן.

מי עוד?

ברחוב רמב"ן בירושלים, בבית מס' 33, הוקם מיבנה מייוחד מבטון מוזיין, המאכלס את השומרים על ייגאל ידין. נוסף על כך והורחב המוסך. הוא צריך לאכלס בתוכו גם את מכונית הווֹלוו הפרטית של ידין, שאינה נמצאת בשימוש, וגם את מכונית־השרד של סגן־ראש־הממשלה.

ליד הבתים קיימת שמירה של 24 שעות של שוטרי מישטרת ישראל, בין שהשר נמצא בהם ובין שלא. גם כאשר השר נמצא בשהות ממושכת בחוץ־לארץ, והבית עומד ריק לחלוטין, ממשיכים השוטרים לשמור עליו.

אצל בגין, דיין, וייצמן ונבון יש יותר משוטר אחד בכל מישמרת.

על פי חישוב גס מועסקים למעלה מ־50 שוטרים על שמירת בתיהם של השרים זכאי השמירה האישית.

מובן שיש להוסיף לחישוב זה שוטרים מקומיים ואנשי הג"א ומישמר הגבול, ה־מלווים את האישים בכל אתר שאליו הם מגיעים, נוסף על שומרי־הראש הצמודים.

גורמים במישטרה טוענים כי תרומת המישטרה לשמירה על האישים נוגסת מתקציבה בצורה ישירה ועקיפה ביותר מ־40 מיליוני לירות נוספות לשנה.

תקציב הבינוי של מיבני השמירה ליד הבתים הגיע בשנת־הכספים שעברה לשמונה מיליוני לירות.

לגבי השנה אין איש יודע מה יהיה התקציב. איש אינו מוכן לנחש את מיספר האישים הנוספים שמנחם בגין יחליט לתת להם את הכבוד שבשמירה אישית, ואת מיספר מיבני־הבטון הנוספים ליד בתיהם הפרטיים של השרים שיהיה עוד צורך לבנותם.

יוסי ינאי ■
(בשבוע הבא: שומרי נשות השרים)

קודם לכן. האנשים המנסים להיכנס אליו נבדקים, וקבוצת־החלוץ אינה יוצאת את המקום עד הגיע השר בליווייתשומרי־הראש האישיים שלו.

בכל הנוגע לנסיעות לחוץ־לארץ, מלאות ידי שומרי־הראש עבודה. הם יוצאים ב־גדודים של ממש, כאשר יוצאים לחוץ־לארץ ראש־הממשלה או שר־הביטחון. אולם על־פי ההוראות, מלווים אנשי ביט־חון את היוצאים לחוץ־לארץ, גם אותם שלא זכו בארץ במעמד הנכבד של זכאי שמירה אישית. כל שר הנוסע לחוץ־לארץ מקבל ליווי צמוד. ולא שרים בילבד. על הזכאים לליווי צמוד בחוץ־לארץ נמנים גם יושב־ראש הכנסת, יצחק שמיר, סגן שר־האוצר יחזקאל פלומין, סגן־השר יורם אריזור, יושב־ראש הנהלת הסוכנות אריה דולצ'ין, וחברי־הכנסת יצחק רבין ושימעון פרס.

שומרי־ראש אלה מסתובבים כשהבעת־פניהם קפואה, באוזנם אוזנית המחוברת בכבל חשמלי דק אל מכשיר־קשר זעיר הנמצא על גופם, וחדי־עין יכולים להבחין בבליטת האקדח על מותניהם. הם הפכו בשנתיים האחרונות סמל של מעמד. אולם לא רק לשם ה„שוויץ" זקוקים ייגאל ידין ושימחה ארליך ואריק שרון בשומרי־הראש. יש בהם יתרונות רבים נוספים. הם פותחים את הדלת של המכונית, נושאים את תיק המיסמכים, עושים שרותים קטנים נוספים, כמו קניים עיתון.

התענוג של השרים הוא תענוג יקר. תקציב החוליה לשנת הכספים הנוכחית הוא 60 מיליון לירות. תקציבים נוספים במישרד ראש־הממשלה, המייועדים לחוליה זו, עולים על 40 מיליון לירות; סך הכל למעלה מ־100 מיליון לירות, במדינה ש־מרבית השכירים בה אינם יודעים, מאז המהפך הכלכלי, כיצד לסיים את החודש.

אל הוצאה ישירה זו של למעלה ממיליון לירות מתווספות הוצאות נוספות, הקשו־רות אף הן במעמד המייוחד.

אחת מהן היא השמירה על בתי־האישים. סביב ביתו של ראש־הממשלה, ברחוב בלפור בירושלים, הוקמו עוד מיגדלי־שמירה מבטון היום דומה חבית לאיבצר מזויין. אולם היה מי שהחליט כי גם על ביתו של בגין ברחוב רוזנבאום 1 בתל־אביב יש להציב שמירה, למרות שבגין אינו בא כלל לדירה זו. גם ברחוב התל־אביבי השקט הזה הוקם מיבנה מייוחד, כדי שיאפלס את השומרים על הבית הריק.

בביתו של שר־החוץ, משה דיין, בצפלה, נבנה מיבנה גדול, הכולל בו גם חדר שרו־תים.

משומרי־הראש מלווה אותו לכל אשר יילך, גם בתוך מישכן־הנשיא עצמו.

כיום שומרים בצורה קבועה על אישים משך 24 שעות ביום: ראש־הממ־שלה מנחם בגין, שר־הביטחון עזר וייצמן, שר־החוץ משה דיין, סגן־ראש־הממשלה ייגאל ידין, שר־האוצר שימחה ארליך, שר־החקלאות אריק שרון ונשיא־המדינה יצחק נבון.

גם שיטות השמירה השתכללו. היום כבר אין מסתפקים בשמירה אישית צמודה, בנסיעה או באירועים מיוחדים. כאשר נכנס שר־האוצר למישכן הכנסת, מלווה אותו כצל שומר אישי. כאשר נכנס ראש־הממ־שלה למיזנון הכנסת, תופסים שומרי־הראש שלו עמדות ו כאשר הולך שר־החקלאות להסתפר, מלווה אותו שומר־ראש אישי. כאשר עובר נשיא־המדינה מאגף־המגורים שבמישכן־הנשיאים למיש־רדו שבאותו בניין, צמוד אליו שומר־ראש.

תענוג יקר

אולם עבודתה של חוליית שומרי־האישים אינה מסתיימת בכך. לכל מקום שאליו עומד להגיע שר הנתון לשמירה האישית, מגיעה קודם לכן חולייה מייוחדת, הבודקת את השטח. בין אם זו מסיבה בבית פרטי, הרצאה במרכז־מיפלגה או חתונה של קרוב־מישפחה, נבדק השטח

שמירה ידידותית האהוב ביותר על אנשי החוליה לשמירת אישים הוא שר־הביטחון, עזר וייצמן, המתייחס אליהם כמו אל ידידים אישיים, ולא כפי שאחדים מהאישים מתייחסים אליהם, כאל משרתים.

זהב

אהבו להישאר לבדם בבית, לא לקבל אורחים ולא לצאת לבילויים. לעיתים היה פרסמן מראה למיכל את המציאה האחרונה שהצליח לרכוש לאוסף העתיקות הגדול שלו, לעיתים היו קוראים במשותף ספר, לעיתים סתם יושבים ושותקים, כדרכם של אוהבים.

באותו ערב הם שוחחו על שר־הביטחון, עזר וייצמן. פרסמן ניזכר כי וייצמן כתב עליו פרק בספרו האוטוביוגראפי לך שמיים לך ארץ, שלף את הספר מהספריה וקרא ממנו למיכל.

„לקחתי איתי את עקיבא פרסמן, טייס צעיר, סגן־משנה אז, והיום מן הקפטנים הוותיקים באל־על. רציתי שישתתף בחוויה, שפכנו דלק רב לשני ה„מוסטנגים" והתראנו. המטרה היתה לתלוף מעל פני ראס־מוחמד ושארם אל־שייח' ולחזור אחר האוניה. גרמתי מידה לא קטנה של התרגשות לעקיבא כאשר אמרתי לו: „נטוס עם שישה מקלעים חמושים ומי שייתקל בנו, לא יהיה לו אחרי זה הרבה הזדמנויות לספר את החוויות שלו.

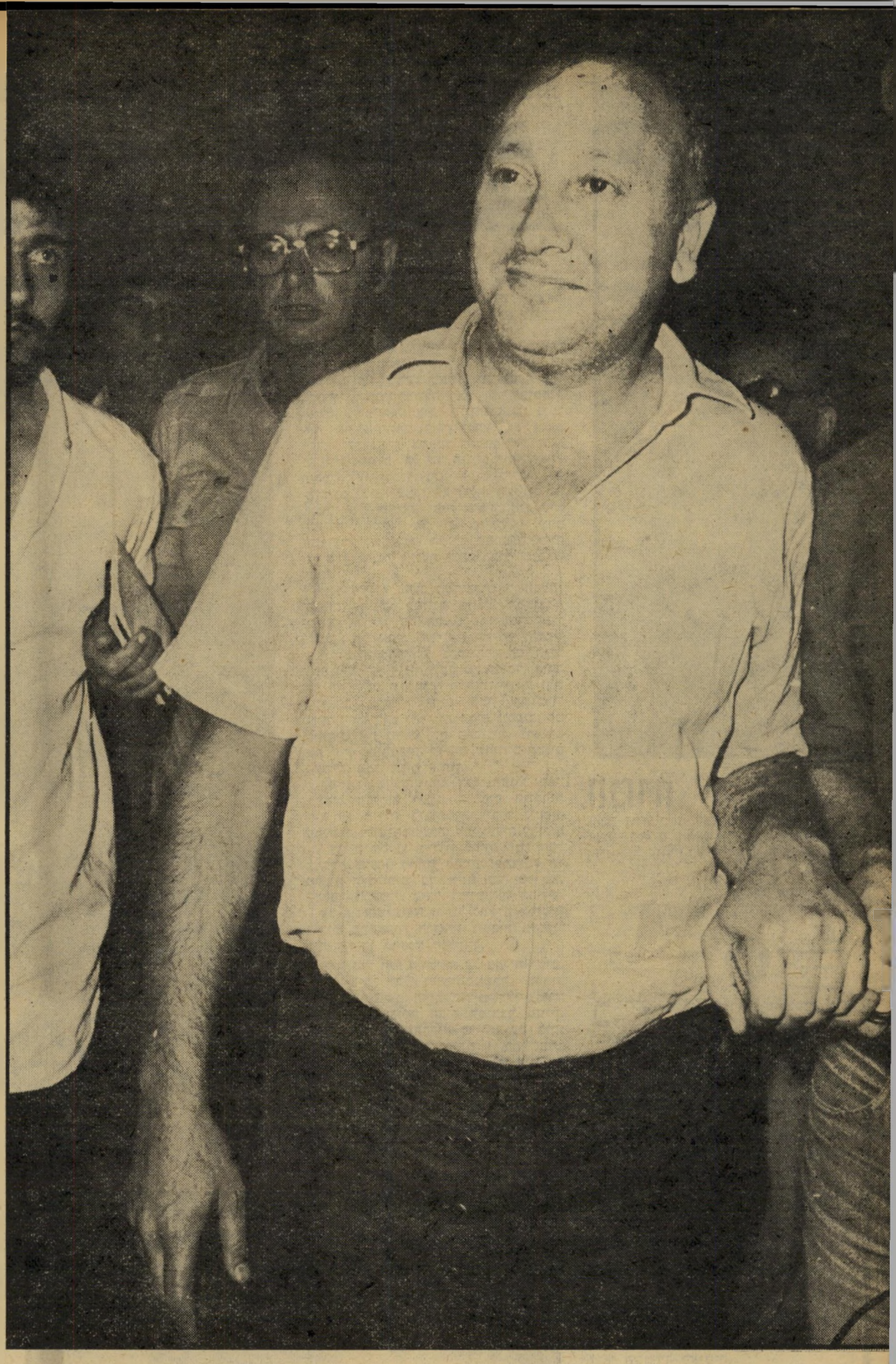
„קצת אחרי אילת ניסינו את המקלעים בשני צרורות קצרים, שלא היו מכוונים כלפי שום עצם, אבל הלהיטו את האווירה. המראה שמתחתינו פגז, פגז! הלב הולך ומתרחב והנשמה מזמרת לה מרוב התפעלות וריגוש. סיבוב אחד על שארם, שני, ועוד אחד ואין אוניה. ירו לעברנו משארם. הערכתי שהמצרים בשארם הזעיקו את חיל־האוויר המיצרי ולנו ממילא לא היה עוד מה לשהות שם. אמרתי לעקיבא: „בני, הביתה; אתה לאורך החוף הסעודי ואני לאורך החוף המיצרי, מפני שחשבתי שבסעודיה מוזמנות לעקיבא פחות בעיות.

„טיסה כזאת היא חוויה מעשירה ביותר לטייס צעיר כעקיבא ומיבצעים דומים הנחילו לבחורים ביטחון ביכולתם..."

שבוע אחר־כך צילצל הטלפון הפנימי בביתה של מיכל. עקיבא פרסמן, לבוש מדים של טייס אל־על ענה לצילצול. לשאלה „מי שם?" השיבו לו: „משטרה." פרסמן ירד שתי קומות ועמד מול כמה בלשי משטרה, לבושים אזרחית. הם עלו איתו למעלה, ערכו חיפוש במיזוודותיו ומצאו באחת מהן 29 קילוגרמים זהב. עקיבא פרסמן הפגין אותו ביטחון עצמי שהנחיל לו עזר וייצמן. הוא לא השתולל, ישב בשקט, נתן לשוטרים לערוך את החיפוש שלהם, חייך לעבר מיכל והורה לה: „תלכי לישון, ותשני טוב." אחר־כך התלווה אל השוטרים לסניף התל־אביבי של המטה הארצי ביפו.

מירדף אחר אברכים

עם מעצרו של עקיבא פרסמן נחשפה לציבור אחת מפרשות הפשע המרתקות ביותר, בעלת הסממנים המלהיטים ביותר את דמיונו של הציבור. „קברניט בכיר באל־על נעצר כשברשותו 50 קילוגרמים של זהב," זעקו הכותרות. אחר־כך התברר כי המישטרה פירסמה כמות כפולה מהכמות הנכונה. אולם לציבור היש־

הכל קרה לקברניט עקיבא פרסמן בחודשים אחרונים: אמו חלתה אנושות, מישפחתו התפרקה, חתנו המיועד נפצע בתאונה והפך משותק, ואהובתו הפילה את ילדם ביום שהוא נעצר

עקיבא פרסמן, לבוש מיכנסי חאקי קצרים וחולצת כותנה פשוטה, שב מכורבל בכורסה נוחה בבית ידידתו, דיילית אל־על ואחת הדוגמניות היפות בארץ, מיכל אדר (מבוטא כמו חדר). מיכל, ידידתו של קברניט אל־על המפורסם ביותר בארץ בימים אלה, ישבה למרגלותיו על השטיח. על אף הפרש הגילים ביניהם (עקיבא הוא בן 47 ומיכל בת 33) הם נראו כזוג נשוי מזה שנים רבות, אוהב, רגוע ושלו.

פרסמן ומיכל הם ידידים, או כפי שמיכל מכנה זאת „יוצאים קבוע," יותר משבע שנים. רק בחצי השנה האחרונה החליט פרסמן את ההחלטה שלה המתינה מיכל שבע שנים. הוא עזב את אשתו דליה, ואת שלוש בנותיו ועבר להתגורר בדירתה של מיכל, ברעננה.

אותו ערב, לפני כשבועיים, היה אחד מהערבים המעטים שבהם היו גם פרסמן וגם מיכל בארץ. בערבים מסוג אלה הם

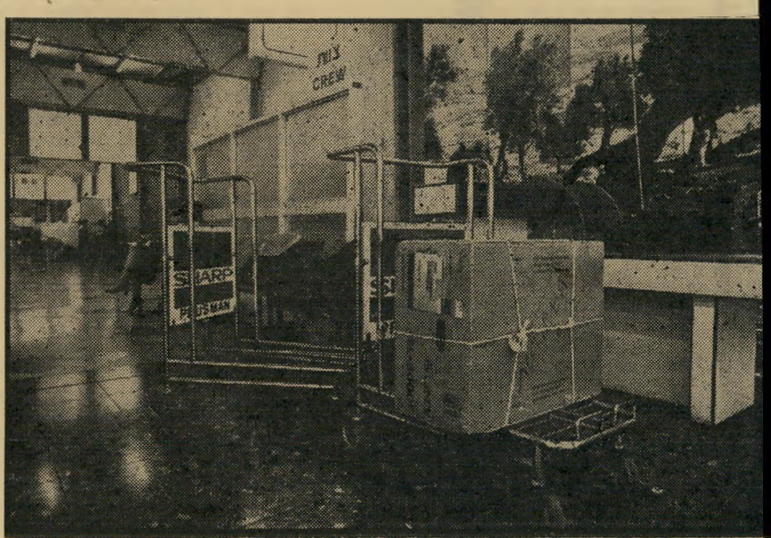
---

* היתה זו הטיסה הראשונה של וייצמן מעל שארם אל־שייח'. בשנת 1954 הוא הוזנק יחד עם פרסמן לתוך אחד האוניה הישראלית מריה אנטונינה שהפליגה מאסמרה בדרכה מאילת והקשר עימה נותק.

במרומים

מנהל מסוף ארקיע שלום ברוך, אחד הבכירים בחברת התעופה הפנים־ארצית בעת מעצרו בבית־המישפט ב־שבוע שעבר. ברוך היה היחידי מהחשודים בפרשה זו, שאיבד את עשתונותיו במישפט.

התעלומה הגדולה הוא דלפק המכס המיוחד לצוותי־אוויר בנמל־התעופה בן־גוריון. איש מאנשי „על־על" אינו מצליח לפתור את התעלומה כיצד הצליח פרסמן להעביר את המיזוודה עם מטילי הזהב.

קונה הזהב? האברך משה דבלינגר, שנעצר יחד עם חברו יהושע ויזל, אחרי מירדף מכוניות ברחובות פרבר ברעננה, שבו גרה מיכל אדר. על פי חשדות המישטרה באו שני אברכים אלה לרכוש את הזהב מידיו של פרסמן.

האהובה הדיירת מיכל אדר, אשר בנוסף לעבודתה כדיילת עסקה גם בדוגמנות ובכתיבה. עד לפני כמה חודשים היתה מיכל הכתבת לענייני אופנה של „העולם הזה". מיכל לא נעצרה יחד עם פרסמן, למרות שתפיסת הזהב נעשתה בביתה. רק אחרי שהתברר למישטרה כי פרסמן לא נישבר, היא החליטה לעצור את מיכל, כדי להפעיל עליו לחץ. המישטרה לא התחשבה בכך שמיכל היתה במצב בריאותי ונפשי קשה, אחרי שביום התפיסה איבדה את עוברה.

ראלי זה הספיק כדי להפוך את פרסמן לשיחת היום. „לא מספיק שהם מרוויחים מיליון לירות לחודש, הם עוד מבריחים זהב?"

מאוחר יותר התברר כי פקיד בכיר ב־ארקיע, מנהל מסוף ארקיע בלוד, שלום ברוך, נעצר יחד עם פרסמן בדירת מיכל אדר, כשברשותו כמות עצומה של דולרים. המישטרה טענה כי ברוך בא עם סכום הכסף הגדול כדי לקנות זהב מוברח מפרסמן. שוטרים אחדים, שנותרו מחוץ לבית ולא היו מעורבים במעצרם של פרסמן ושל ברוך, הבחינו לפתע בשני אברכים, שהגיעו אף הם לבית. השוטרים ניסו לעצור את האברכים, אולם אלה מיהרו להימלט מהמקום במכונית הסטיישן בארו שלהם, ברגע שהבחינו במארב המישטרתי. השכונה השלווה בפרברי רעננה זכתה לצפות במירדף מישטרתי בסיגנון סטארסקי והאץ, כאשר ממכונית המישטרה נורות ירויות לעבר הסובארו. בסופו של דבר נעצרה הסובארו, והשוטרים שלפו ממנה את שני האברכים, משה דבלינגר ויהושע ויזל. גם ברשותם נמצאה כמות גדולה של מטבע זר. וטענת המישטרה היתה כי גם הם באו כדי לרכוש מטילי זהב מקברניט אל־על.

למחרת היום ערך שר־המישטרה, הד"ר יוסף בורג, מסיבת עיתונאים בבית סוקולוב בתל־אביב. אל המסיבה הגיע, כשפניו זורחים, תת־ניצב בנימין זיגל. אחרי שהתלחש עם חשר וסיפר לו על הצלחת המיבצע, הוא העביר לו את ההודעה לעיתונות, המנוסחת בקפידה, כפי שרק זיגל, המומחה ליחסי־ציבור במישטרת ישראל, יודע לנסח. בורג פרש בפני העיתונאים הנדהמים את גילוי התפיסה הגדולה.

זיגל היה צריך את הפירסום הרב, ותיכנן את כל מהלכיו בקפידה רבה. אחרי פרשות ידלין וצור, הוא לא זכה בהצלחות רבות, וכותרות העיתונים כמעט לא הזכירו את שמו. בכמה פרשות, ביניהן פרשת ראש המועצה המקומית רמת־השרון, פסח בלקינד, נכשל זיגל. פרשה שבה מעורבים קברניט באל־על, דיילת יפהפיה וקילוגרמים רבים של זהב נוצץ, היא בדיוק מסוג הפרשות שאותן היה צריך זיגל כדי לחזור ולהתפרסם.

גם הממונה על החקירה, קצין בפיקודו של זיגל בשם יהושע הספל, היה צריך פרשה מסעירה. הספל, קצין מבוגר העומד בפני פרישה, ממונה במחלקה של זיגל על עבירות מטבע זר. מאז המהפך פחתו עבירות מסוג זה, והספל נותר כמעט מחוסר עבודה, ומה שגרוע יותר, מחוסר

זהב במרומים

(המשך מעמוד 45)

פירסום. היה חשש שמא לא תיפול לידיו פרשה היסטורית עד ליום פרישתו, וזו אומנם נפלה.

מידע סודי

שלושה ימים אחרי שנעצר פרסמן, דליה, שם אין פרסמן מתגורר כבר יותר מחצי שנה. בנוכחות שלוש בנותיה של דליה, הבכירה בת 23 והצעירה בת 13, נערך חיפוש מקיף בבית. בסיומו נעצרה דליה פרסמן והובלה לאבו־כביר. למחרת היום טענה דליה לשווא. שאין לה קשר עם המעשים המיוחסים לבעלה, וכי אין היא מתגוררת עימו כלל. שופט השלום הראשי, חיים שפירא, קיבל, כמעט כמו תמיד, את „המידע הסודי" שהציגה בפניו המישטרה. דליה פרסמן נעצרה לחמישה ימים.

מעצרה של דליה פרסמן לא הביא את הכותרות המבוקשות. במטה הארצי שכחו לדווח לצלמים כי היא עומדת להיות מובאת לבית־המישפט, לכן היו הידיעות על מעצרה רק בעמודים הפנימיים. אולם חרושת ההדלפות המשיכה לעבוד.

לפתע יצאו העיתונים עם רמזים, כאילו יש מקום לחשוד שהזהב היה מיועד לתש־לום עבור סמים. רמזים עבים יותר קשרו את פרסמן ואת אשתו לרשת בינלאומית גדולה של הברחות זהב, סמים ויהלומים. מושגים כמו פשע מאורגן, מאפיה בינ־לאומית ואינטרפול, נזרקו לעבר העיתו־נאים, ואלה ששו לפרסם. אולם לכל היה ברור דבר אחד. דליה פרסמן נעצרה, מפני שעקיבא פרסמן לא נתן עדות שסיפקה את המישטרה. הוחלט להפעיל עליו לחץ ולעצור את אשתו.

החוקרים ידעו כי כשהם עוצרים את דליה פרסמן הם מותירים בבית שבהוד־השרון, ללא השגחה, את שלוש בנותיו של פרסמן, נורית, הבת הבכורה, עסוקה ימים ולילות בטיפול בחבר שלה, המאוש־פז בבית־החולים. כבר שש שנים היא יוצאת עם נהג־משאית צעיר והיא אף עמדה להינשא לו. לפני כחודשיים וחצי היה הצעיר מעורב בתאונה קטלנית, נפ־צע קשה והפך משותק לכל חייו. מאז ה־תאונה מבלה נורית, הצעירה היפהפיה ש־חגגה השבוע את יום הולדתה ה־23, שעות ארוכות ליד מיטת החבר שלה, כשהיא עוזרת לאחיות בטיפוליהן, מזינה אותו מצד לצד, כדי שלא יקבל פצעי לחץ, מאכילה אותו ומעוררת אותו בטיפולי ה־פיזיוטרפיה הקשים.

עקיבא פרסמן אוהב את בנותיו. גם אחרי שעזב את ביתו, הקפיד לבוא פע־מים אחדות אל הבית, כדי לפגוש אותן. המישטרה ידעה כל זאת, וידעה גם כי פרסמן ידע שכאשר אשתו תיעצר, ולאור העובדה שבתו מטפלת בחבר הנכה שלה, תישארנה בנותיו האחרות ללא טיפול וללא השגחה. האחת בת ה־17 נמצאת עתה בעיצומן של בחינות הבגרות שלה.

אולם המישטרה לא השיגה את מטרתה. פרסמן, על אף מעצרה של אשתו, ועל אף שידע שבנותיו נותרו לבד, לא נישבר. הוא אומנם הודה בהברחת הזהב, שבה נתפס „על חם," אך לא הסכים להיות קשור במאפיות, בפשע מאורגן, בהבר־חת סמים ויהלומים, כפי שדרשו זאת ממנו חוקריו.

שתי הנשים בתא אחד

אחד החיים זיגל להפעיל את חשלב הבא. הוא ידע על הרומן בין פרסמן למיכל אדר. כאשר פרצו השוטרים לביתה של מיכל ברעננה, הם יכלו לעצור אותה, ללא כל קושי להסביר זאת מבחינה צי־בורית, או להסביר זאת לשופט. עיסקת הזהב הגדולה נעשתה בביתה, וזו חיתה סיבה מספקת כדי להחשיד אותה. אולם מיכל, שנחקרה שעות ארוכות במישטרה, שיכנעה את השוטרים שאם אומנם עשה פרסמן מעשים בלתי־חוקיים, היא לא יד־עה עליהם דבר.

אולם על זיגל היה לשבור את פרסמן כדי לזכות בניצחון זהה. ביום הראשון שעבר הודלף לעיתונים כי מיכל אדר לא נעצרה יחד עם פרסמן מפני שהשוטרים רחמו עליה. לפי אותה ההדלפה מהמיש־טרה, היתה מיכל נתונה בקשיים רפואיים אילו היתה מיכל אדר מכירה את זיגל, היא היתה יודעת שהוא שלח לה רמז דרך העיתונים כי הוא עומד לעצור אותה. ואכן, באותו היום, בשעות הצהריים, טיל־פן הספל לביתה של מיכל, וביקש ממנה לבוא למטה הארצי ביפו כדי להיחקר שוב. מיכל באה, נחקרה ושוחררה במעצר באבו־כביר. לדעת החוקרים, מעצרה של מיכל, הוא שישבור לבסוף את התנגדו־תו של הקברניט המאוהב.

לפתע לא היה איכפת למישטרה מבע־יותיה הרפואיות של מיכל אדר. אחרי ש־העיתונים כבר שיבחו את ההתנהגות ה־אנושית של המישטרה, אפשר היה להפסיק להיות אנושי.

הבעיה הרפואית של מיכל היתה הפלה, שהיא עברה באותו היום שבו נעצר פרס־מן. אחרי שהחליט סופית לעזוב את ביתו ולעבור ולהתגורר עם מיכל, היה ברור לשניהם כי גורלם ניקשר זה לזה. מיכל ופרסמן לא ידעו אם דליה אשתו תסכים

מיכל אדר כדוגמנית
גבורה באויר

לתת לו גט, כדי שהם יוכלו להתחתן, אולם הם החליטו כי גם אם לא יותר להם להינשא, הם רוצים בילד.

מיכל נכנסה להריון. ביום שבו נעצר פרסמן, עוד לפני שמטוסו שבא מג'נבה נחת, הרגישה מיכל ברע. לפתע תקפו אותה דימומים קשים. כאשר טילפן פרס־מן כמיהגו למיכל, עוד מנמל־התעופה, היא סיפרה לו על כך. הוא מיהר לרענן ולקח את מיכל לרופא־הנשים שלה, ה־מתגורר ביפו. שם התברר כי מיכל הפי־לה את העובר.

אחרי שקיבלה טיפול, לקח אותה פרס־מן חזרה הביתה, כדי שתוכל לנוח כמה ימים. דקות אחדות אחרי שמיכל נכנסה למיטה, פרצו השוטרים לביתם.

המשבר הרפואי התנשף שעבר על מיכל עורר עליה את רחמי השוטרים, אולם רק לזמן מוגבל. כאשר היו צריכים לש־בור את פרסמן, הם עצרו גם את מיכל, האשימו אותה כי חיתה מעורבת בהבר־חות החבר־קברניט שלה וזרקו אותה לי־אבו־כביר.

אולם בכך לא הסתיימה פרשת ההתע־ללות של המישטרה בעיניים מפרסמים והזוהרים שלה. נורית, הבלונדה שלושה ימים על שערי אבו־כביר ועל דלת מיש־רדו של זיגל, והתחננה שיתנו לאמה בגדים, כדי שתוכל להחליף את לבושה. אחרי השהות הממושכת בבית־המעצר, זיגל לקח ממנה את הבגדים, השוטרים באבו־כביר לקחו בגדים אחרים. אולם שלושה ימים אחרי שנעצרה אמה, כאשר נורית ישבה על ספסל המודיעין במטה הארצי ביפו, כדי לזכות ולראות את הר־יה, כאשר יובאו לחקירה, היא הבחינה בדליה פרסמן כשהיא לבושה באותם ה־בגדים שבהם נעצרה. רק כאשר צעקה על זיגל שהוא מתעלל לחינם באמה, הס־כים זיגל שהאם תחליף את הבגדים שאין ברשותו.

אולם לשיא השטניות הגיעו חוקרי ה־מישטרה אחרי שאין בידיהם כבר שתי הנשים: דליה פרסמן, האשה החוקית ומיכל אדר, המאהבת. הם הסיעו אותן באותה מכונית לאבו־כביר ושמו את שתי־הן באותו התא. שתי הנשים השונאות זו את זו, יכלו לגמור ביניהן את החשבונות האישיים שלהם בתא־המעצר, כאשר ה־שוטרים רואים ונהנים, ושוטרים אחרים, המאזינים למכשיר ההקלטה הסמוי בתא־המעצר, רושמים כל מילה, אולי בעזרתה הם יוכלו לשבור את פרסמן.

עתה נתונה החקירה כולה בידיהם של זיגל ואנשיו ובידי השופט שפירא. פרס־מן אינו נוטה לדבר. נראה כי גם אשתו, דליה, מחזיקה מעמד ומיכל צמודה לגיר־סתה, שלפיה לא ידעה כלל על כל ה־עניין. אל מול חוקריו של זיגל הועמדו שלושה מטובי עורכי־הדין בארץ, יהושע גלברד, מרדכי („מוטי") שורר ואדם פרוסט.

שתי הפרשיות של מיכל

מי שבאמת הכיר את עקיבא פרסמן, מתקשה לעכל את הידיעה על מעצ־רו. פרסמן היה ידוע כאיש חסכן, על גבול הקמצנות. פעמים רבות הטיף לידיד־תו מיכל: „מדוע את צריכה לדבר על בגדים חדשים. אין לך מספיק? אדם צריך להסתפק במה שיש לו." למיכל היה קשה לשכנע אותו לקנות לעצמו חליפה חדשה או זוג מיכנסיים נוספים. מלבד המדים, נהג פרסמן ללכת עם מיכנסי חאקי וחול־צות לבנות שיצאו מזמן מן האופנה.

כאשר הבחין פעם כי מיכל הביאה הבי־תה שפופרת של מישחת־שיניים תוצרת קולגייט האמריקאית, מבלי להצהיר עליה במכס, נזף בה: „בשביל מה כדאי לך להבריח מישחת שיניים. לא כדאי להצ־היר על כך?" באחת הפעמים הבודדות ש־בהן קנה לעצמו זוג מיכנסי ג'ינס, שכח להצהיר עליהם במכס. דווקא באותו היום פתחו את מיווודותיו של הקברניט ומצאו את הג'ינס והוא אולץ לשלם מכס עבורם. מלבד תקרית זו, לא נתקל פרסמן, ה־עובד כבר יותר מ־23 שנה באל־על, ב־בעיות במכס.

כאשר היה לאחת מבנותיו יום־הולדת, היתה זו מיכל שהזכירה לו ולחצה עליו להביא לבת מתנה. מיכל עצמה לא קיב־לה ממנו מעולם מתנה. את הדירה ש־קנתה ברעננה, רכשה מכספה שלה, למ־רות שפרסמן התגורר בה. באחרונה הח־ליפה מיכל מכונית ישנה באוטוביאנקי חדשה. פרסמן לא הציע, ולא התבקש לע־זור בהפרש המחירים.

פרסמן הוא דמות הצבר הצנוע וה־מחוספס, הוא לא השתתף בארוחות־הערב של צוותי־האוויר בחוץ־לארץ, וכמעט לא יצא לבילויים. ביתו שבעיר הולדתו, רמ־תיים, היה בית צנוע. רק באחרונה, אחרי שנפרד מאשתו, התחיל לבנות בהוד־הש־רון וילה, שאותה רצה לתת לאשתו ול־בנותיו כפיצוי על שזנח אותן.

את דליה אשתו הוא היכר בעת שירותו הצבאי. פרסמן היה אז סגן־משנה צעיר, ודליה, בת כפר־יהושע, היתה אחת ה־מזכירות של מפקד הכנף שישב ברמת־דויד, עזר וייצמן. עוד בשלב מוקדם של חייו החליט פרסמן שלא לעשות קאריירה צבאית. הוא השתחרר מחיל־האוויר ב־דרגת סרן, ועבר לאל־על. אל־על קלטה את פרסמן בשתי ידיים. מלבד הצלחותיו כקברניט, היה בו כוח משיכה חברתי מסויים. פרסמן אינו טיפוס חברתי, אך למרות זאת בחרו בו אנשי צוותי־האוויר ליושב־ראש הוועד שלהם, תפקיד שבו כיהן במשך שנים רבות.

את מיכל פגש בעת הטיסות שלו. מל־בד היותה בין היפות שבדיילות, מיכל חיא גם בין הוותיקות בחברה. כשסיימה את שירותה הצבאי, נסעה ללונדון ולמדה שם מיסחר ולכלכה. עם שובה נרשמה ל־קורס דיילות, עברה אותו, ומאז היא עוב־דת בחברה. מדי פעם משתתפת מיכל, בע־לת השער הבהיר והגוף החטוב, בתצוגות אופנה, ופעמים רבות היא מצטלמת עבור מודעות פירסומת. המודעה האחרונה שלה היא מודעת הפירסומת של סיגריות טיים.

מיכל התפרסמה, מלבד בתמונות פיר־סומת ובכתבות שפירסמה בהעולם הזה, עת שימשה עורכת מדור האופנה של ה־שבועון, בשתי פרשות. האחת היתה ב־שנת 1976. מיכל היתה אחת הדיילות ב־טיסה מיספר 219 מאמסטרדם לניו־יורק. את המטוס חטפה אז קבוצת מחבלים ש־ביניהם ליילה חאלד. בסופו של דבר הת־גבר הצוות על החוטפים, והתנהגותה של מיכל צויינה למופת. במשך התרחשותה של הדראמה המפחידה באוויר היתה מיכל עם הנוסעים, הרגיעה אותם, טיפלה בהם, כאילו דבר לא אירע, ושמרה על קור־רוח. הכלכל של אותה טיסה, אברהם איינבוג, שהתגבר על ליילה חאלד, סיפר אחר־כך: „לולא התנהגותה של מיכל היתה פורצת במטוס פאניקה, ואנחנו לא היינו יכולים לפעול כפי שפעלנו."

הפרשה השנייה, שאף היתה מעורבת מיכל, התרחשה לפני שנים אחדות בעת שמטוס אל־על היה אמור להמריא מנמל־התעופה של מונטריאול. פרסמן היה ה־קברניט ומיכל היתה אחת הדיילות. על פי הסיפור שנפרץ אחר כך באל־על העליב הנוסע את מיכל. הקברניט פרסמן, ידידה של מיכל, החליט להשביע את המטוס עד שהנוסע יורד ממנו. הנוסעים הורדו, שוכ־נו במלון למשך 16 שעות, עד שהפרשה חוסלה.

למיכל גירסה אחרת: „כל העניין לא נגע לי כלל. אותו נוסע כתב מיכתב מש־מיץ כנגד פרסמן בגלל בעיות של הוועד. כאשר הנוסע ביקש מפרסמן להסיע את אשתו של הנוסע בתא־הטייס, סירב פרס־מן. ולכן נגרמה השערוריה."

„אל תיטפלו לאמא שלי"

לפני כשבוע שנים הוצע לפרסמן קידום, שלו מייחל כל קברניט של בואינג 707. לעבור קורס קברניטי ג'אמבו, בואינג 747. כל קברניט חולם על תפקיד זה, המוסיף סכום ניכר למשכורת, ומהווה שלב גבוה יותר מבחינת המעמד בחברה.

פרסמן דחה את ההצעה. נוסף לדחיה זו הוא גם ביקש מהצבת־צוותים להציב אותו לכמה שיותר טיסות לציריך ולאמסטרדם, תחנות שאליהן אין אל־על שולחת את מטוסי הג'אמבו שלה.

סירובו של פרסמן חולל אז סערה ב־אל־על. היו שקיבלו את הסברו לכך ש־„יש לי הרבה חברים בציריך ובאמסטר־דם". אלה שמכירים את מיכל היטב, חשבו כי הוא מעוניין לטוס לציריך מפני ש־הוריה של מיכל מתגוררים בעיר זו.

השמועות על עסקיו הפרטיים של פרס־מן, בעיקבות הבקשה לטוס לציריך ול־אמסטרדם, גם הן פרחו. היו כאלה שגס־בעו שהם יודעים שיש לפרסמן בוטיק ב־שווייץ ואחרים דיברו על סחר בתמונות עתיקות.

כאשר התפוצצה בשבוע שעבר הפרשה, היו שהאמינו באשמתו של פרסמן, והיו שלא יכלו להאמין כי פרסמן מבריח זהב. אולם על שאלה אחת איש לא ידע לע־נות, וגם המישטרה אינה יודעת לענית עליה: כיצד הצליח פרסמן לעבור את המכס מבלי להיתפס.

לצוותי האוויר יש דלפק מכס מיוחד באולם הנוסעים של נמל־התעופה. פעמים רבות אפשר לראות מוכסים הפותחים אפילו את תיקי־היד של הדיילות וסופרים את מיספר הסיגריות שהן הביאו איתן.

הקברניט אוסף מכל חברי הצוות את ההצהרות שלהם, ומוסר אותן למוכסים. לכן אין כל אפשרות שפרסמן לא יצא מה־פתח המיועד ליציאת הצוותים, אלא מ־מקום אחר בנמל־התעופה. קשה להניח כי פרסמן שיחד מוכסים. הצוות אינו יודע אף פעם איזה מוכס יבדוק אותו. אם נכונה טענת המישטרה כי פרסמן עסק בהברחות אלה ואחדות כבר שנים אחדות, היה עליו לשחד את כל המוכסים בלוד, מה שנראה כבלתי־אפשרי.

במהלך חקירתו, היתה לפרסמן בקשה אחת ויחידה מהחוקרים: „אל תיטפלו לאמא שלי." אמו האלמנה של פרסמן, אשה קשישה, חלתה אנושות לפני חוד־שים אחדים. הוא ידע כי חקירת מישטרה היא סכנת חיים עבורה.

כאשר התברר לזיגל כי פרסמן לא ניישבר גם אחרי מעצר אשתו ואהובתו, הוא הצליח לקבל צו חיפוש בביתה של האם הקשישה בגבעתיים. השוטרים פרצו לבית, הפכו אותו על קרביו בחיפוש אחר זהב מוברח, תוך כדי שהם מפרטים בפני הקשישה החולה את עוונותיו של בנה.

יוסי יגאי ■

(המשך מעמוד 38)

למרתף הווילה, בסיגנון מבצעיו של קוג'אק. „כולכם עצורים, מי שיזוז יחטוף כדור!"

ביום השלישי שעבר, בשעה 5.30 אחרי־הצהריים, החל המיבצע. קדמו לו שלושה צילצולי טלפון, שנועדו לגרום שבעלת־הבית, שעסקה בהשקיית הגינה בחצר ביתה בשיכון דן בתל־אביב, תשאיר את דלת הכניסה פתוחה. המישטרה צילצלה לווילה, הנמצאת בשיכון דן בתל־אביב, ובכל פעם שבעלת־הבית נכנסה פנימה, לענות לטלפון, נותקה השיחה. לבסוף השאירה האשה את דלת הכניסה פתוחה, כדי שתוכל למהר חזרה עם הצילצול הבא.

ברגע זה ניתן האות. הטלפון צילצל שוב, וכשפנתה האשה פנימה, זינק בלש ממחלק המוסר מעל לחומה הגבוהה, המקיפה את הווילה, ופתח בריצה בעד הדלת הפתוחה אל תוך הבית. בעיקבותיו פרצו פנימה עוד הרבה שוטרים.

המשקיף על המישחק. במרתף הבית, לצידו של שולחן־טניס, מצאו ה־שוטרים את מבוקשם — שולחן הימורים וסביבו המהמרים. לאכזבתם של השוטרים לא היה על השולחן כסף רב. מרבית הכסף שנתפס — 270 אלף לירות — היה מצוי בבגדי המשתתפים, כולם אנשי־עסקים ו־בעלי מיקצועות חופשיים.

מלבד שיבעת השחקנים נכחו במקום עוד שני צופים, שלא השתתפו במישחק. אחד מהם היה הזמר ישראל גוטסדינר מצמד רעים, שבעל הווילה הוא ידידו. השוטרים הבחינו בישראל, כשהוא ניצב ליד שולחן המישחקים. לכן קבעו, כי הוא המשקיף שנועד להשגיח על מהלך ה־מישחק.

כל הנוכחים, כולל בעלת־הבית ובנה בן ה־16, נעצרו והובאו לתחנת המישטרה ברמת־גן. שם נחקרו עד אחרי חצות, והועברו לבית־המעצר באבו־כביר.

רק אחרי שנאספו מימצאי החקירה, הוברר לשוטרים, כי הבלון שבידיהם עומד להתפוצץ. הם לא גילו מועדון הימורים מיסחרי, כפי שציפו למצוא. כל השחקנים שנעצרו היו ידידיו של בעל־הבית, ששהה באותה עת בחו"ל. הם שוחררו מבלי שהובאו לפני שופט, להארכת המעצר או לשיחרור בערבות.

כמו בפרטים. על שיטות פעולתה של המישטרה מספרת בעלת־הבית, צביה קרני, בת ה־40: „השוטרים פרצו אלי הביתה באקדחים שלופים. כאילו שאנחנו פושעים מסוכנים. הם לא הסתפקו בכסף שמצאו בכיסים, ועשו חיפוש בכל הבית. בסוף מצאו את הכספת של בעלי וביקשו שאפתח אותה. אמרתי להם שאין כלום, אבל הם לא האמינו. אחרי שפתחתי ולא היה כלום, הם הפכו את הארונות בכל הבית. השוטרת סימה, אפילו חיטטה בדברים של הבת הקטנה שלי, ומצאה קופסה עם פודרה. היא בטח חשבה שהיא משחקת באיזה סרט, כי היא התחילה להריח את הפודרה, כמו שמריחים בסרטים הרואין. אחרי זה עצרו את כולם. אותי הכניסו לתא אחד עם זונות.

„המישטרה אמרה שאני קיבלתי אלפי לירות לערב בעד המישחקים אצלי בבית. זה לא נכון. בסך־הכל, אלה חברים של בעלי, שבאים אלינו פעמיים בשבוע, ולא כל יום כמו שהמישטרה אמרה, ומשחקים קלפים."

בעל־הבית שלום קרני, קבלן שיפוצים בן 42, חזר מחו"ל מייד כשנודע לו על הפרשה. „הייתי המום," הוא אומר, „תיכף כשנודע לי על הפרשה ארזתי את המיז־וודות וחזרתי לארץ. זה בושה וחרפה שהמישטרה הגיעה לדרגה כזאת שהיא מתפרצת לבתים ומתערבת בחיים הפרטיים של אנשים. כמעט בכל בית משחקים קלפים על כסף. תאר לעצמך מה היה קורה אם המישטרה היתה מתפרצת לכולם לבתים.

„אצלי משחקים על סכומים גבוהים. מי שיש לו קצת כסף, משחק על קצת. מי שיש לו הרבה, משחק על הרבה. החברים של הם אנשים אמידים, אז משחקים על סכומים יותר גבוהים. אבל זה עוד רחוק מאוד מהסכומים שעליהם דיברה המיש־טרה."

היחידי שנראה כי לא נפגע מהפרשה הוא הזמר ישראל גוטסדינר מצמד רעים. „אני בכלל לא הייתי בעניין וגם המישטרה השתכנעה בזה," הוא אומר, „אבל קצת כואב לי לראות איך נכנסים לחיים הפרטיים של אנשים מכובדים."

ההנאה כולה שלך מההנעה האוטומטית של רנו 5-1300

RENAULT 5 AUTOMATIC

נוחה לתמרון בעיר וחסכונית במיוחד • תיבת הילוכים אוטומטית מלאה כאמריקאיות • גג ויניל ליופי ולבידוד • מגן פיברגלס היקפי למניעת „דפיקות" • מערכת שעונים מפוארת • מושבים אורטופדיים • דלת אחורית עם מקום רב למטען (מושב אחורי מתקפל) • מפשיר אדים ומגב לחלון האחורי • הנעה קדמית עם מנוע רב עצמה בן 1289 סמ"ק • נוחה לתמרון וחסכונית במיוחד • נוחה לחניה בעיר • מצויינת לנסיעות מחוץ לעיר.

• שנה אחריות ללא הגבלת ק"מ •

בני משה קדרסו

"קאפרי" –
רעננות, רכות, שובבות ואוירה צעירה.
"קאפרי" –
הנאה אמיתית ותחושות נפלאות.
"קאפרי" –
סבון הנעורים של "עץ הזית" מכיל
שמן קוקוס מעולה
לריכוך העור, עידונו וטיפוח יופיו
ומרכיבים טבעיים לשמירת בריאותו.

"קאפרי" – הנאה אמיתית.

"קאפרי" –
סבון "חוצלארץ" מעולה
מתוצרת **עץ הזית** ®

„פרשת רמאדה": השופטת האמינה לנערת־הזוהר שהפכה עדת־המדינה

שומרת הראש מתוגננת בגופה על עמוס ברזילי, הבחנות שהתחבב בפעם הראשונה בחייו בפרשת הסמים. הוא למד את הלקח, אך נשפט לשנת מאסר אחת על תנאי ולקנס כספי, על חלקו בפרשה

1 מיליגראם = 3 שנים

אחרי מישפט שנמשך יותר משלושה חודשים, הורשעו השבוע בבית־המישפט המחוזי ארבעה גברים ונערה אחת, בהאשמות חקשורות בשימוש, אחזקה וקשירת קשר לקניית קוקאין. באשר נתמסר בחלון רמאדה, באפריל הסמה, חוו הישתוגים מלאים פרטים על „לוויתני המשע" שנתפסו בעיסקת קוקאין של מיליוני לירות.

שניים מן הגברים הם יחזקאל אסלן בן ה־30, הנזכר במיקרון הרי הלוע, מיגמם גולדשטיין בן ה־34, אשר העיד במישפט בצלאל מזרחי, ושם נקבע כי בדירתו נפגשו בתאריך 8.5.79, רחמים אהרוני ומוביה אושרי. בעת היותם בדירה פרצו לתוכה אנשי מחלק־הסמים שהיו בתצפית בקשר לסחר סמים. קודם שנפתחה דלת הדירה זרק מתוכה אושרי שקית ניילון מלאה מאתיים אלף מרקים. השקית נפלה לישר לידו של שוטר שעמד בפתח הבית. המישטרה לא הצליחה למצוא הוכחות למקורו של סכום כסף זה. אושרי טען כי זכה בחלקו בהימורים בתו"ל, וכי חלק ממנו שייך לאדם בשם ג'ו סוזין שגם הוא זכה בו בהימורים. אומרת השופטת שולמית ולנשטיין לגבי עיסקה זו: „ההיגיון אומר שהפגישה בבית גולדשטיין לא היתה מיקרית, וכי סכום המזומנים הגדול היה מיועד לתשלום בשל עיסקה שהיתה צריכה להתבצע באותה פגישה, אם לא בוצעה קודם לכן. לגבי מהות העיסקה לא החכמתי יותר מאנשי המישטרה אשר חקרו בעניין, ואשר מסתבר שבעצם הגיעו למקום כדי למנוע את ביצועה כפי שתוכננה."

מאחר שלא נמצאו הוכחות, כאמור, נאלצה המישטרה להחזיר את המרקים לאושרי.

באותה פגישה, שבה התעופפו המרקים באוויר, נכחו בדירת גולדשטיין גם דוד אפללו, בן 33, ואיריס ניסנוביץ־זהבי, בת 31, חברתו לחיים של גולדשטיין. גם שניים אלה הם מנאשמי מישפט רמאדה. אדם נוסף שאין לו עבר פלילי, בעל מיסעדה בכיכר אתרים, שנגרר לשימוש בקוקאין, לדבריו באופן חד־פעמי, הוא עמוס ברזילי בן ה־23.

אם בימקרים קודמים המישטרה לא השיגה ראיות מספיקות, כדי להעמיד את החבורה לדין על עסקות סמים, הרי שבמלון רמאדה הוכן מארב מתוחכם. קוצב שם מכשיר־הקלטה, שאמור היה להקליט את כל הנעשה בחדר בין הנכנסים ויוצאים בו. אולם מסתבר כי המישטרה, שהיתה בלבך מתוסכלת, נכשלה בכל זאת בכמה טעויות גסות.

השופטת הדסה בן־יעיר היתה מוכנה לקבל את ההקלטות, מתוך הנחה שאנשי המישטרה די אינטליגנטים כדי להפעיל מכשיר המצוי כיום בידיו של כל תלמיד בית־ספר תיכון. אולם באשר למישקלם של הדברים שהוקלטו היתה לשופטת ביקורת חריפה על אנשי המישטרה. „המקליטים הפסיקו מפעם לפעם את ההקלטה ללא דו"ח מדוייק וללא סיבה סבירה. היא שיבחה שוטר שלא הקליט שיחה אינטימית בין יחזקאל אסלן לבין העדה איריס דושי, בגלל צינעת הפרט, אך ביקרה קשות שוטר אחר שהפסיק את ההקלטה כעשר דקות לפני סוף הפגישה והלך לטלפן למישטרה. הרי כדי לטלפן לא היה עליו אלא להוריד את האוזניות, והוא לא היה צריך להפסיק את ההקלטה. הפסקת ההקלטה נתנה שהות לנאשמים לבשל גירסה מתאים לסיום הפגישה. התרוץ על חיסכון בקסטות, שנשמע בהקשר זה מפי המישטרה, הוגדר על־ידי בית־המישפט כ„מצחיק בפעולה כזאת".

השופטת קבעה כי היא מאמינה לעדויותיהם הבסיסיות של איריס דושי עדת־המדינה, וחברתה טלי שאשא. השתיים העידו על פעמים אחדות שבהן השתתפו בהרחת קוקאין עם חלק מהנאשמים. כולם, מלבד טלי, הריחו קוקאין. ברור כי הנאשמים הכירו את העדות, הן לא היו סתם נערות שנטפלו אליהם והעלילו עליהם. הנאשמים ניסו לטעון כי אמנם הריחו סם עם איריס דושי, אולם היתה זו היא אשר סיפקה את הסם. השופטת לא קיבלה גירסה זו. דושי היתה פקידת בנק, ומשכורתה לא יכלה להספיק לקניית קוקאין ב־1.500 ל"י המנה. בחברה שבה הסתובבו הנאשמים, היה ברור כי הגברים הם המשלמים, הם המזמינים למיסעדות ולמועדוני־לילה, והם גם שילמו עבור הקוקאין, מה גם שאסלן וגולדשטיין „אינם דלפונים".

השופטת הגדירה את דושי ואת טלי כנערות אינטליגנטיות שהדרדרו לחברת גברים מבוגרים מהן, ואשר הסתבכו בהרחת קוקאין, ואין לדעת עד להיכן הגיעו. אולם באופן בסיסי, על אף סתירות פה ושם, העריכה את עדותן כאמיתית. ניכר היה שהן לא ששו להעיד. איריס דושי אף פוטרה ממישרתה בבנק עקב הסתבכותה בתיק זה.

בתמליל שהוקלט בחדר המלון, נשמעה דושי כשהיא מתחננת לפני אסלן שימכור לה כמות של קוקאין. ואכן, כאשר נעצרו בהתפרצות המישטרה לחדר, נמצאה ב־ארנקה כמות קטנה עטופה נייר כסף, וכמות נוספת אצל אסלן. מכיוון שאחוז הקוקאין בשתי החפיסות היה שונה, טענו הסניגורים כי מקור הסם שונה, וכי לא אסלן הוא שסיפק את הסם לדושי. על כך השיבה השופטת כי התמליל ברור מאד. וכאשר דושי מסבירה מה תאמר למישטרה אם תתפס, מסכים אסלן לספק לה כמות מסוימת. אם הקוקאין שמצא בארנקה הוא בריכוז של 78%, ואילו הקוקאין אצל אסלן הוא רק בריכוז של 75% אחוז, קבעה השופטת שהדבר נגרם בגלל ערבוב בלתי־מדוייק של הסם. אך שתי המנות באו מאותו מקור. השופטת הרשיעה את אסלן באספקת הקוקאין לדושי.

הנאשמים טענו כי כמות של חמישה גרם, שסופקה להם ערב קודם על־ידי נישים, פושר (ספק סמים) ידוע מכיכר־אתרים, היתה חומר לא טוב. הם ניסו אותו ערב התפיסה, לקו בשלשולים ובבחילות והחליטו לזרוק לאסלת בית־קוקאין מניסים. אך הוא סידר אותם ומכר את הכמות הזאת לאדם בשם עוזי. בהקלטה נשמעים כולם זועמים על בגידה זו.

היחידי שהורשע בעיסקה המושלמת של קניית הקוקאין הוא גולדשטיין.

אחרי הרשעתם של החמישה הגיש התובע אברהם טל את הרשעותיהם הקודמות. הוא הדגיש כי לאפללו יש הרשעה בסחר בסמים שנעשה בגרמניה. הוא הורשע שם על מכירת הרואין לנערה בדיסלדורף, נידון לשנתיים מאסר ואחר־כך גורש לישראל.

הסניגורים טענו לעונש. דויד מועלם טען ליחזקאל אסלן וסיפר על הצרות שעברו על מישפחתו בשנים האחרונות. אסלן הוא בעל מיפעל בגדים בקריית־שמונה, והיה רוצה לעבור לשם עם מישפחתו ולהשתקם. הוגש מיכתב מראש עיריית קריית־שמונה, המאשר כי הוא ישמח לקבל אזרח מועיל כמותו בעירו.

אליהו קדר, טען לגולדשטיין, סיפר על ילדותו הקשה של ניצול השואה, על אביו שמת לפני הולדתו, ועל אמו חולת־הרוח. גולדשטיין גדל במוסדות וברחובותיו של כרך אלים, וכך נדחף לפשע מילדותו.

לגבי עמוס ברזילי, טען קידר, כי זה נקלע בטעות לחבורה. אין לו עבר פלילי ולא קשר לעבריינים. הוא נכשל, אך למד את ליקחו.

אריה שרעבי טען לדויד אפללו כי הרשעתו בגרמניה נבעה מחששו להישאר עצור שם שנים רבות עד למישפט. לכן העדיף להודות באשמת מכירת הרואין ולהיות מגורש לישראל. הוא נשוי ונולדה לו בת זה מקרוב. הוא החליט לעזוב את חיי הלילה ומכר את חלקו בפיקוקס במיליון לירות.

באופן מפתיע גזרה השופטת שלוש שנות מאסר בפועל לאסלן, גולדשטיין ואפללו. איריס ניסנוביץ ועמוס ברזילי נידונו ל־שנת מאסר על תנאי וקנס כספי כל אחד.

מישפטנים רמזו כי מעורבותם של השלושה בעסקות שנזכרו בפסק־דין בצלאל מזרחי השפיעה לא מעט על האווירה המיוחדת במישפט זה.

אשה ואחות

של דויד אפללו, האיש שישב בבית גולדשטיין, כאשר הועפה מתוכו שקית ניילון שהכילה 200,000 מרקים גרמניים. הפעם נידון אפללו לשלוש שנות מאסר בפועל. האשה והאחות סירבו להצטלם.

כלבוטק שיבח והילל... המועצה לצרכנות בדקה ואישרה!

מיטת ילדים של "כל-גיל" היא הטובה ביותר!

ה כדאי
ו לצרכנות ומדריך קניות
של המועצה הישראלית לצרכנות

„כל גיל"
טובה מאוד-מחירה נמוך יחסית.
- נוחיות המיטה לטיפול-טובה.
- נוחיות הפעלת המעקה-טובה מאוד.
- מראה כללי-טוב.

דירוג המיטות

		המחיר
I	„כל גיל", דגם 59	1,190.— ל"י
	„פרימה", מס' 16	1,080.— ל"י
II	„אמי", דגם עממי, מס' 15	1,120.— ל"י
	„אמי", דגם „קשת", מס' 6	1,690.— ל"י
	„עונג", דגם 0-61	1,235.— ל"י
III	„רוואליה", דגם	1,900.— ל"י

רהיטי כל-גיל המודולריים הם עולם שלם של דגמים, צבעים ואפשרויות אינסופיות לריהוט חדר ילדים פונקציונאלי ומרהיב עין.
רהיטי כל-גיל יתחבבו על ילדיך כפי שהתחבבו על בני גילם האחרים בארה"ב ובאירופה.

מה שגילה כלבוטק ביום שלישי 22.8.78 ומה שאושר ע"י בטאון המועצה הישראלית לצרכנות "מה כדאי" (אוגוסט 78') רק חיזקו את אשר היה ידוע לנו זה זמן רב –
רהיטי "כל-גיל" – משובחים מהם קשה למצוא.

רהיטי כל-גיל מיוצרים ע"י נגריית קיבוץ גבעת ברנר

כל גיל

רהיטי כל-גיל להשיג: תל-אביב: רח' דיזנגוף 201. חיפה: רח' הרצל 32, בית הזורע-שמרת, רח' אלנבי 117. גבעתיים: רח' ויצמן 10 ובחנויות כל-גיל המיוחדות ברחבי הארץ.

ערב הופעתו לפני הוועדה שעמדה להחלים על שיחרורו מהכלא, התפוצץ מיטען־נפץ בתאו בבית־הסוהר, ואלברט רופא נפצע פצעים אנושים

כצער רב אנו מודיעים על מיתו הטראגי וללא עת בעיר, בני, אבי ואחינו היקר

אלברט רופא (רולף)

ב"ר חיים יוסף"א

בשנת ה־24 לחייו

ההלויה תצא ביום רביעי ט"ו תמוז תשל"ו 7.7.76 בשעה 12 בצהריים

מבית המנוח רח' ל"א 16, כפר שרם - בית העלמין בחולון

אוסדות יועמד לרשות המלווים

המשפחה המתאבלת

משכילה ובעלת מיקצוע אקדמי, הנשואה לבעל מצליח ונאה — כיצד ויתרה על כל זאת למען בחור הצעיר ממנה ב־7 שנים, עבריין שישב בבתי־סוהר, שבא מבית דל בכפר־שלם? אולם לרחל לא היה כל פיקפוק. בפעם הראשונה בחייה היתה מאו־שרת. אלברט לימד אותה מהי אהבה.

הוא הסביר לה שמין ואהבה הולכים יחד, והיא היתה מאושרת איתו. לגביה מה שעזבה מאחוריה נראה בעיניה כסבל בלבד.

אלברט העריך את רחל. היא היתה יפהפיה, שבריריות ומשכילה. הוא התגאה בה ונשא אותה על כפיים.

גם חייו לא היו סוגים בשושנים. הוא היה בן למשפחה של עולי מצרים. אביו היה פועל במישרד־התיקשורת. הוא לא הצליח להשתלב בסביבתו. הוא נזרק כבר מכיתה אל"ף בבית־הספר בכפר־שלם. הוא החל מדרדר ונשלח למוסדות, ישב חמש שנים במוסד עין־יורד, ולאחר כמה חודשים בחוץ הסתבך שוב ונידון למאסר של שנתיים

רימון בתא הכלא

"אלברט לימד אותי מה זאת אהבה. הוא הסביר לי שמין ואהבה זה אותו הדבר. הוא עזר לי לגלות את עצמי," אמרה אשה יפה ועצובה בכפר־שלם.

אלברט רופא נהרג ביום השלישי בשבוע שעבר בהתפוצצות רימון בבית־הסוהר בבאר־שבע.

רחל, אלמנתו הטריה של אלברט, לא בכתה. עיניה היו יבשות ופניה היו שקטות. היה לה מראה של אשה שידעה מה זאת אהבה. סיפור אהבתם של אלברט בן ה־23 ורחל בת ה־31 נשמע דמיוני.

רחל הכירה את אלברט כאשר היתה עובדת סוציאלית בבית־הסוהר לנוער בתל־מונד, מ־1970 עד 1972. אלברט היה כלוא שם במשך שנתיים וחצי על עבירות של שימוש ברכב ללא רשות. אולם ההיכרות ביניהם בכלא היתה קרירה ומיקצועית. בגלל אופיו הסגור של אלברט, לא הצליחה העובדת הסוציאלית היפה ליצור עמו קשר מיוחד.

אולם העבודה עם אסירים היתה מרכז חייה של הצעירה הבלונדית. את כל תיס־כולי ילדותה, את כל עצב עברה, השקיעה בטיפול באסירים. הזדהות־היתר שלה עם מטופליה לא נשאה חן בעיני השילטונות, והיא הועברה לעבודה בבית־הסוהר מעשיהו, במחלקת המיון. עבודה סטרילית זו לא סיפקה את רחל. היא התפטרה, והפכה קצינת־מיבחן לנוער.

ילדה בבית התלוי

כאן פגשה שנית את אלברט. הוא בא אליה כדי שבגדר תפקידה תנסה להשיג עבורו חנינה, למען יוכל לקבל את ריסיון־הנהיגה שנשלל ממנו. רחל כתבה את כל הבקשות הדרושות, ושוב נפגדו דרכיהם.

כל אותה עת היתה רחל נשואה לבעלה הראשון, שדרן־הפיזמונים בני דודקביץ. הם הכירו זה את זה בעת שהיו באותו גדוד־הצופים ברמת־גן. כאשר היתה רחל בת 14, נישאה אמה בשלישית, לגבר בלגי, והמשפחה עברה להתגורר בחו"ל. קשר המכתבים עם בני נמשך שבע שנים רצופות, שבהן הספיקה רחל לסיים את בית־הספר התיכון בבלגיה, וללמוד עבודה סוציאלית.

היא היתה מרוצה שם, ולא רצתה לחזור לישראל. אולם אמה חלתה וביקשה ממנה לחזור לישראל. כאשר חזרה לארץ התגוררה עם אמה. לדברי רחל, אמה היא אשה חולה, הממררת את חיי בתה. הוריה נפגדו כאשר היתה בת 8. היא נשארה עם אמה, ואת אביה כימעט לא פגשה עוד.

בעלה השני של האם התאבד בתליה, ורחל הילדה היא אשר גילתה את אביה החורג מת. היחסים בין הבת לאמה הפכו גרועים יותר ויותר, וכדי להימלט מהבית הסכימה רחל להינשא לבני.

היום היא יודעת שלא היתה זו אהבה. בני היה לדברית חלש ומרוכז בעצמו, ולרחל היתה בעיה נפשית קשה. היא לא יכלה להתקרב לגבר. כאשר היה בעלה נוגע בה, היתה נתקפת בחילות וחרדה. הנישואין היו כבר במצב גרוע, כאשר התאהבה באלברט. אחרי מילחמת יום־כיפור התקשרה עימו כדי לברר אם קיבל את החנינה מנשיא המדינה ואם רשינו הוחזר לו. אלברט בא לשוחח עימה על־כך, ומאז לא נפגדו.

רחל ביקשה גט מבני, אך הוא סירב. הוא אמר לה, לדבריה, כי רק אם תבגוד בו יאות לתת לה גט. היא עזבה את בית בעלה בבני־ברק, ועברה להתגורר עם אלברט בבית הוריו, בכפר שלם.

יפהפיה בכפר־שלם

יפור העובדת הסוציאלית יפת־התו־אר, שהתאהבה בעבריין שהיה מטופל על־ידה, היכה גלים בין אנשי־המיקצוע. איש לא הבין את הצעירה. אשה יפה,

אלברט רופא ואמו
סנדק בידיים כבולות

וחצי על גניבת רכב. שם פגש לראשונה את רחל.

מפעם לפעם היה אלים, ואף נידון על תקיפת שוטרים, אך ביסודו היה בחור טוב. חבריו בשכונה מספרים כי היה מוכן לעזור לכל אחד, והיה חבר נאמן ומסור. בהל־וויתו, שנערכה ביום הרביעי, השתתפו חברים רבים.

הרואין בנייר ארון

רחל נעצרה ב־1975 בקשר לפרשת רצח רוני כהן מכפר־שלם.

כאשר התפרסם בעיתונים שרחל דודקביץ נעצרה בעניין רצח, מיהר בני לתחנת־המישטרה. הוא לא שמח על פירסום שמו בצורה כזו. לדברי רחל, אמרו לה השוט־רים בתחנה: "אם תחזרי לבני, אנו משח־ררים אותך על המקום. אם תישארי עם אלברט, נמשיך לעצור אותך." רחל הת־עקשה ושוחררה אחרי ימים אחדים, ללא ערובה.

אך המעצר הזה עזר לה לקבל גט מבני. הוא הבין סופית שרחל לא תשוב אליו.

באפריל 1976 נישאו רחל ואלברט בבית־הכנסת של כפר־שלם. הם המשיכו להת־גורר בבית ההורים, ורחל נכנסה להריון.

לילה אחד, ביולי של אותה שנה, הופיעה המישטרה בכוחות מוגברים בבית רופא. השוטרים ערכו חיפוש מקיף, ובאחד המח־סנים מצאו כמות של 54 גרם הרואין. הסם כבר היה בחלקו ארוז במנות, בתוך נייר־ארוגות שכמותו נמצא בדירת רופא.

אלברט ואביו נעצרו באשמת החזקת הסם. במישפט שנערך בבית־המישפט ה־מחוזי בתל־אביב טען אלברט כל הזמן כי הוא חף־מפשע. הוא סבר שיש מי שמתנכל לו, המנסה להפלילו ואף לרצחו. אולם למרות טענותיה המלומדות של הסניגורית, הדוקטור עדנה קפלן, ולמרות שנרקומן בשם אברהם לוי טען כי הסם שייך לו, בחר השופט דב לוין להאמין, כי אלברט הוא האחראי להחזקת הסם. אביו זוכה, אך אלברט נשלח לארבע וחצי שנות מאסר בפועל, ועוד שנה וחצי על־תנאי.

לברית־המילה של בנם, שנולד ב־ספטמבר 1976, הובא אלברט באזיקים. את הברית ערכו בתחנת־המישטרה של אור־יהודה, ורק אחרי תחנוניה של רחל התירו את ידיו לדקות אחדות, כדי שיוכל להיות הסנדק של בנו. ידי המוהל רעדו כל־כך מהמעמד הבלתי־רגיל, עד שפצע את התינוק. שוטרים חמושים הקיפו את תחנת המישטרה עד סיום הטכס.

אלברט הגיש עירעור על הרשעתו לבית־המישפט העליון, והמשיך לטעון כי הוא חף מפשע. אך למרות המחמאות שחלק השופט יואל זוסמן לעורך־הדין, לא שונה גזר־הדין. אפילו סיפור אהבתם של אלברט ורחל, שהועלה בבית־המישפט כדי להקל בעונש, לא עזר.

אלברט ראה את בנו, שהוא היום בן 3,

אסיר־נרצח אלברט רופא ביום נישואיו לרחל
מין ואהבה הולכים ביחד

רק פעמיים בימי חייו, כאשר יצא לחופשות מהכלא. בפסח השנה ראה כבר את הדירה לזוגות־צעירים שהצליחה רחל להשיג עבו־רם. אחיו הכין עבורו עבודה כנהג־משאית בחברת מץ אחרי שקיבל בחזרה את רשיון הנהיגה שלו.

ימים אחדים לפני מותו היה אלברט אמור להופיע לפני הוועדה לעיון בעונש, הדנה בהורדת שליש מהעונש של אסירים המת־נהגים היטב בכלא. לא היה כימעט ספק כי אלברט יזכה בהורדת השליש וייצא מבית־הסוהר באותו היום. אולם לשווא חיכו לו אשתו ועורך־הדין אריה שרעבי. שילטונות הכלא לא הביאוהו באותו יום לפני הוועדה, ושום הסבר על כך לא נתנו.

אולם היום הראשון השבוע היה המועד האחרון להבאתו לפני הוועדה. הפעם היו השילטונות חייבים להביאו. האסון קרה ביום השלישי שלפני כן. בפיצוץ שאירע בכלא באר־שבע, בשעה שבע בבוקר, נפצע אלברט פצעים אנושים. אסיר בשם משה פנדו, שהיה עימו בתא, נפצע קל. אלברט מת מפציעיו תוך זמן קצר.

בשורת־מוות ברדיו

רחל שמעה בחדשות ברדיו כי בכלא באר־שבע נהרג אסיר, שהיה שפוט לארבע וחצי שנים. היא חזרה מבדיקות בנה בבית־חולים, וליבה בישר לה רעות.

אחרי־הצהריים התקשרה טלפונית עם בית־הסוהר, אך שם סירבו לענות על שאלותיה והיפנוה לנציבות בתי־הסוהר בירושלים. אך גם התשובה שקיבלה שם היתה חסרת־משמעות. רחל התחילה להבין כי מצפה לה בשורה רעה.

היא נסעה למישטרת שכונת־התקווה וביקשה משוטרת שתנסה להשיג עבורה את המידע. אולם גם לשוטרת סירבו השילטונות למסור אם אלברט רופא חי או מת. רק אחרי ויכוחים ארוכים, כאשר רחל החלה משתוללת בתחנת־המישטרה, אמרו לה לפנות למישטרת יפו. „שם," אמרו לה, „מחכה לך התשובה."

בקושי הצליחה לנהוג לשם, והשוטר ביפו אמר לה כי בעלה נהרג. „העזרה היחידה שהגישה לי המישטרה היתה שהם נהגו את מכוניתי בחזרה הביתה, אחרי שהודיעו כי בעלי נפטר."

לולא התעקשה רחל ועברה את כל דרך־היסורים האיומה, היתה הבשורה על מות אלברט מגיעה למישפחה באמצעות שידור החדשות בטלוויזיה, באותו ערב.

אחיו ואחיותיו של אלברט יושבים שיב־עה בחדר דל, על מיזרונים מהוהים, בכפר־שלם. הם מרירים ומיואשים.

כל הבנות יפות־תואר, שחרחרות ומתול־תלות, וגם על האם, לבנה, ניכרים סימניו של יופי שחלף.

אך אלברט היה פאר המישפחה: גבה־קומה, שחרחר, ובעל עיניים יוקדות. כאשר הראו בני־המישפחה את אלבום התמונות, החלו מתייפחים ביתר שאת. שוב לא יכלו לעצור בדמעותיהם. הם זעקו: „כיצד הגיע חומר־נפץ לתאו של אלברט? מי רצח אותו?"

לדברי רחל, ביררה בעולם התחתון וגילתה כי סוהר הבריח את חומר־הנפץ לתאו של אלברט, ושהוא קיבל סכום גבוה עבור מעשהו זה.

האח, יוסי, אשר ראה את הגופה במכון הפאתולוגי, אומר כי היה מצורף אליה דו"ח מישטרתי, שקבע כי המוות נגרם מפיצוץ רימון.

כיצד הגיע רימון או חומר־נפץ לאחד מבתי־הכלא השמורים ביותר במדינה? זוהי שאלה חמורה. גם עיתויו של המוות, ימים ספורים לפני שיחרורו של אלברט, מעורר מחשבות. האם מישהו היה מעוניין למנוע את שיחרורו בכל מחיר?

המישפחה האבלה מחכה בקוצר־רוח לתשובות שייתנו על־ידי ועדת־החקירה, שמונתה לשם כך.

אילנה אלון ■

ההזמנה לחתונת אלברט ורחל
האב החורג תלה את עצמו

אלברט ויריד
„אם תישארי עם אלברט, נמשיך לעצור אותך..."

בעל־ראשון בני דודקביץ
המעצר עזר לגט

MB

זה לא רק אופנה
מ. ב. זה גם חוי"ה

משה בכר, מבעלי בית האופנה מ.ב., יחד עם משתתפות תחרות מלכת המים 1978, בטיול מטרף בכנרת

במדינה

משפט

יחסים אסורים

האב שביצע בבתו החורגת מעשה מגונה התפרץ בצעקות בבית־המישפט

„בואי נעשה חיים," קרא הגבר עב־הכרס המקריח, כשעיניו הקטנות נוצצות בתשוקה. הוא קרב אל בתו החורגת בת ה־15 וביצע בה מעשה מגונה. לא עזרו צעקותיהם של ילדיו. כאשר כילה לבצע את זממו ועמד לצאת את החדר, שמע את אשתו נכנסת הביתה. הוא שב אל החדר ופנה אל הילדה: „אם תספרי לאמא, ארצח אותך!" הזהיר אותה. אחר־כך נמלט דרך הדלת האחורית אל הגג, ומשם — החוצה.

האם הנרעשת קראה למישטרה, תוך זמן קצר נתפס האיש, וביום השישי שעבר הובא לאולם־המעצרים, עדיין במיכנסיים קצרים ובחולצה ציבעונית, הבגדים שלבש כאשר ביצע את מעשהו.

בסבלנות עמד במקומו, כשהוא ממולל את שפמו הדק, והקשיב לדבריו של סג"מ ששון דורי, איש־המישטרה, שטען כי לחשוד עבר פלילי, הוא נמצא בהליכי־גירושין מאשתו, וכנראה ביצע את המעשה כדי לנקום בה. „האם והבנות מפחדות מפני החשוד פחד־מוות," טען סג"מ דורי בלהט, „אני מבקש לעצור אותו לשבעה ימים, כדי שלא יוכל לאיים עליהן."

בסך־הכל מעשה מגונה. כאשר הגיע תורו של עורך־הדין מונדי לייבה להגן על לקוחו, קם ודיבר נמרצות: „אפשר לשחרר אותו, אפשר לאסור עליו את הכניסה לבית, עד שתסתיים החקירה, הרי לא מדובר פה על אונס," הדגיש עורך־הדין, „בסך־הכל מדובר כאן על מעשה מגונה," הוסיף למראה חיוכם המלגלג של היושבים באולם.

כאן פרץ החשוד הגברתן בצעקות: „יש לי את נכה, קטוע רגל, אני חייב לטפל בו, מה אתם סתם מעלילים עלי עלילות, אתם סתם מגזימים, מה עשיתי? תעזבו אותי בשקט!" צעק והחל מקלל את סג"מ ששון דורי. „מרוקאי מלוכלך, אני כבר אדאג לך!" הוא המשיך לצעוק, כאשר קרא השופט עוזריאל שפי את החלטתו לעצור את החשוד לחמישה ימים, ולאסור עליו להתקרב אל הבית למשך עשרה ימים נוספים אחרי שיחרורו.

סג"מ דורי, שמאס בצעקותיו של החשוד, צעק עליו לשתוק, ומשהחזיל האיש השמן לקלל ביתר־שאת הודיע לו השוטר: „אתה תצטער אחר־כך, אתה תבכה." „שיבכו אחרים עליך." השיב לו החשוד. „יא חתיכת מלוכלך!" „אני אראה לך מי מלוכלך," הודיע השוטר, ופנה לשופט: „אדוני, לא יתכן שעל עבירה כל־כך חמורה יעמוד החשוד ויקלל אותי ויתעלל בי, ולא תוציאו אותו החוצה. אני אגיש נגדו תלונה על העלבת שוטר."

תוך צעקות וקללות נגרר החשוד במעשה מגונה החוצה.

השטן אשר נשכח

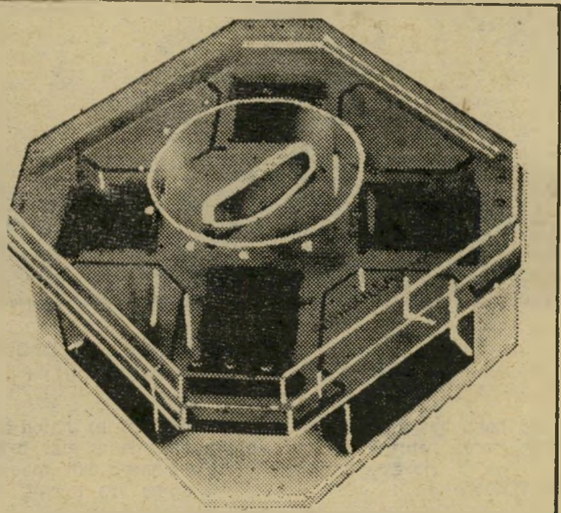
שטן השיכרות אחז בו, והוא דקר את גיסו. ואז נתגלה כי המחוקק שכח משהו...

השטן המריץ את יוסף אלמקייאס הוא ה־שיכרות. מאז היה בן 13, שתה לשכרה. מעולם לא עבד, ויש לו גיליון ארוך מאד של עברות קודמות. כל גורלו תלוי בבקבוק.

לפני עשר שנים התחתן, ונולדו לו חמישה ילדים. אך את השתייה לא הפסיק. בגלל האשה והילדים ניסה, בשנים האחרונות, לי־היגמל משתייה. הוא הלך לטיפול אמבולטורי בבתי־חולים. שם היה משוחח עם הרופא, מנסה להבין את עצמו ולהתגבר על הבקבוק המפתה — אך לשווא. בלילה היה שב הביתה, אל הערק והיין, והיה חוזר לסורו.

בחודש פברואר השנה הגיע אלמקייאס הביתה כשהוא שיכור. השולחן הערוך לא נשא חן בעיניו, והוא החל משתולל. אשתו, זהבה, למודת־הסבל, נמלטה מהבית, והוא רדף אחריה. זהבה ברחה לכיוון בית־הכנסת השכונתי, אולי יהיה אלוהים בעזרה.

ואמנם, בשערי בית־הכנסת פגשה את

הסעודה האחרונה של הג'וקים...

ביום אחד את יכולה להיפטר מן הג'וקים בדירתך, זאת ללא היסוס, ללא רעל ובלי נעל...

המלכודת האוטומטית פועלת ע"י משיכה כימית (ריח המושך מקקים) הג'וקים נכנסים לתוכה ואינם יכולים לצאת. הרחקתם נעשית ללא מגע יד, בצורה פשוטה ונוחה. גם בבית הנקי ביותר קורה שג'וק מעופף נכנס לדירה. עם מלכודת „רוטל" הוא כבר לא יטייל... להשיג: בכל רשתות השיווק: שקם, משביר לצרכן, סופרמרקט, פרסל, חנויות חשמל ובתי מרקחת

יבואן: מ.ו. מפעלי ים בע"מ, טלפון 03-611734

Roatel מלכודת ג'וקים הגיינית וללא רעלים

הופיע!

ספרו של רן פרז:

„קרל, פלומה וארוס"

רומן מקורי של סופר יש־ראלי המספר על גיבוריו הנודדים באירופה ומחפשים קורטוב של אהבה והבנה.

אירופה של קרל, פלומה וארוס היא צירוף של יחסי מין לוהטים, שתיה, הרפתקאות ומיצוי חיי הרגע.

סיפור אותנטי ומרגש הנקרא בנשימה עצורה.

הוצאת „יריב", הפצה „בית עלים", להשיג בכל החנויות.

אחיה, אברהם לסרי. הוא ניסה להרגיע את אחותו הזועקת, ואז הגיע אלמקייאס למקום. הוא תפס את לסרי ומשך אותו הרחק מ־בית־הכנסת, למקום שקט, שם הוציא סכין שנשא עימו ודקר אותו באיזור המפשעת. לסרי נפצע קשה ונלקח לבית־חולים. אל־מקייאס נאשם בגרימת חבלה חמורה, עבירה שבנסיבות מחמירות, כנשיאת סכין, דינה 14 שנות מאסר.

לא פסיכוטי. היה זה הקש ששבר את גב הגמל. אלמקייאס היה מוכן לעשות הכל כדי לגבור על יצרו. סניגורו הנמרץ, משה מרוז, הפנה אותו לפסיכיאטר, שבדק אותו וקבע: „אדם הנראה בגילו. שקט. קשר טוב איתו. עונה לעניין. בשיחה לא גילה כל פרודוקציה פסיכוטית. עשה מאמצים להי־ראות רק נימוסי, ודיבר הרבה רק על כוונות טובות להיגמל משתייה.

„התרשמתי שמדובר באישיות חלשה ר־בלתי־יציבה, המכורה לאלכוהול. מדובר ב־אלכוהוליסט כרוני, עם ירידה באישיותו, ובמייוחד בערכים המוסריים."

המלצתו של הפסיכיאטר היתה טיפול־גמילה במיסגרת אישפוז בבית־חולים. ואל־מקייאס הביע רצון לעבור טיפול כזה, ש־הוא בעצם הסיכוי האחרון לריפויו.

מרוז הביא את המלצת הרופא לפני ה־שופט חיים דבוריין, שדן בעבירת החבלה. השופט נטה לקבל את הצעת הסניגור, אלא שאז גילתה התובעת היסודית, דרורה פלפל, כי המחוקק שכח את השיכרות.

בסעיף 82 לחוק העונשין, 1977, קבע המ־חוקק כי מי שהורשע ונידון למאסר לת־

סניגור מרוז
הביתה, עם ערק ויין

קופה של יותר מחצי שנה, ונתגלה כי הוא מכור לסמים, יוכל בית־המישפט לצוות כי יוחזק במוסד סגור, ויעבור טיפול־גמילה מסמים.

סעיף זה כבר הוכיח את יעילותו, כאשר מכורים־לסמים הועברו לטיפול־גמילה תוך כדי תקופת מאסרם, ובכך נעשה צעד ראי־שון לשיקומם, ואולי גם להחזרתם לתיפקוד מתאים בחברה.

במפתיע התגלה כי המחוקק לא חשב על המכורים לאלכוהול. משום־מה אין סעיף מקביל, המאפשר טיפול־גמילה דומה לאל־כוהוליסטים.

מנוחה למישפחה. השופט דבורין עמד לפני דילמה קשה. מצד אחד היתה זו עבירה חמורה, ולאלמקייאס קופה של שרצים מאחוריו, לא היתה אפשרות להקל בעונשו. מצד שני, שליחתו למאסר ללא טיפול־גמילה מחטיאה את המטרה, בייחוד כשהעבריין עצמו הוא המתכנן כי ירפאוהו מהשטן שעל־ידו.

מנה השופט אחת לאחת את הרשעותיו הקודמות של אלמקייאס, עבירות אלימות שנבעו משיכרות, אשר נעשו בתדירות של אחת לשנה, ואמר כי לחברה אינטרס למנוע עבירות כאלה.

בית־המישפט קיבל את הנחתו של הסני־גור מרוז, כי ללא טיפול יחזור הנאשם על מעשיו בעתיד. אולם השופט החליט, כי מאחר שהחוק מונע ממנו לגמול את הנאשם בבית־מסוהר, לפחות יאסור אותו למשך תקופה ארוכה ויתן מנוחה ושקט למי־פחתו הסובלת. אלמקייאס נידון לארבע שנות מאסר, מהן שנה וחצי בפועל, וה־שופט המליץ בפני שילטונות בית־הכלא לנסות לטפל בו, למרות שיכחתו של המחוקק.

שלום לישראל
שוויון לישראל
שלי

כנס פעילים פתוח

מצע של"י — ח"כ מאיר פעיל
תפקידי של"י — ח"כ אורי אבנרי
תקנון של"י — אמנון זכרוני
אירגון המיפקד — אמנון ורנר
יום עיון ארצי לפעילים וחברים

לקראת ההתפקדות והוועידה בשבת, 21.7.79, בשעה 2.30 אחה"צ, במועדון „אחווה", רח' ברנר 14, ת"א.

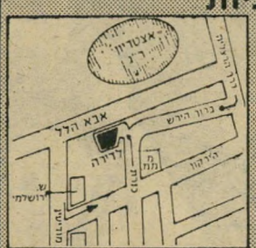
זה המחיר שלנו ב"לדירה"
ועכשיו בדוק אצל האחרים

20% הנחה
על קנית רהיטים מהמלאי התשלום במזומן מוגבל עד ה 15 ביולי

הכל תחת קורת גג אחת
★ וילונות ★ בדי ריפוד
★ מערכות סלוניות
★ פינות אוכל
★ מזנונים

ללא פער תיווך ובמחירים סיטוניים

רח' כורזין 15 בני ברק ליד ת.מ.מ טל 700546,700449 (מול אצטדיון ר"ג)
פתוח ללא הפסקה 9.00 בבוקר עד 8.00 במו"צש 10.00 - 7.00
אוטובוסים 42, 40, 23, 22, 20 אגד 531, 525 חניה מובטחת

NO MORE WAR
NO MORE DISCO
חזרנו בתשובה
פאב המקום החדש
בהנהלת יגאל קראוס

בירה מהחבית, משחקי חברה, שירים עבריים, קאונטרי, בלוז, הופעת זמרים אורחים.
פתוח כל יום מ־12.00 בצהריים אל תוך הלילה.

שרותי חמוי הדברת חרקים

ב־—250 ל"י ● רשיון מ.ב. 186
אחריות לשנה
רחוב ברזילי 13, תל־אביב
טלפונים: 271625, 614572 תל־אביב
מזכירה אוטומטית

קולנוע

כוכבים

היורשת של ג'ין פונדה

לראיין כוכב קולנוע בפסטיבל הסרטים בקאן זהו מיבצע מסובך. הכוכבים שיש להם זמן הם האומללים ביותר. הם מוכנים להתראיין, אבל איש אינו מעוניין לראיין אותם. לכן יש להם זמן. הכוכבים שב־חדשות, התגליות העושות את הפסטיבל, אלה העושים את הקולנוע למיקסם מרתק, אינם פנויים. כלי־התיקשורת מתנפלים עליהם מכל עבר. לכן, ג'ין פונדה, או פרנסיס פורד קופולה, עשו מסיבת עיתו־נאים המונית — וגמרנו.

ובכל זאת, כשהוצג סירטו החדש של מרטין ריט, נורמה ריי, בקאן, ברור היה לכל מי שעיניו בראשו שסאלי פילד, מי שמגלמת את נורמה ריי, היא המועמדת הרצינית היחידה לפרס השחקנית הטובה. היחידה שלא צפתה זאת מראש היתה השחקנית עצמה. לכן, ביום שבו ביקשתי לראיין את סאלי פילד, התנצלו בפני אנשי הפירסום של חברת פוקס: „אבל היא אינה נשארת עד סוף הפסטיבל." „שטויות," אמרתי, „היא חייבת להישאר עד הסוף. הרי היא עומדת לקבל את פרס השחקנית הטובה."

„מה, את באמת חושבת שאקבל את הפרס?" נשמע קול ילדותי בוקע מפינת־שטיח מכוסה בתמונות עיתונים, שבתוכם היתה שקועה נערה, כמעט ילדה, שהביטה בי בעיניים פעורות לרווחה, כמי שקיבלה את הצעצוע הראשון ליום הולדתה. בו במקום קבענו להיפגש אחרי קבלת הפרס, גם אם זמנה יהיה דחוק מאד, כפי שצפוי אם אכן תקבל את הפרס.

והיא קיבלה את הפרס. מי שב־1967 היתה נזירה מעופפת בסידרת טלוויזיה

שחקנית פאלי פילד
כוכבת אחרי תריסר שנים

שומרת עליהם למעני. אני סבורה שגם ג'ין פונדה, שבעלה שומר על ילדיה בהיעדרה, עובדת על עצמה להיות נורמלית כשהיא באה הביתה. בדיוק כמוני. אני בטוחה שגם היא הולכת בעצמה לשוק, בדיוק כמוני, ואם רואים אותה בשוק, אומרים לה 'שלום ג'ין' בדיוק כמו ש־אומרים לי 'שלום סאלי', בשיא הטבעיות. ואני בטוחה שהיא, כמוני, לא מוכנה לוותר על הרגשה זאת של להיות אדם ככל האדם. אני חושבת שלאבד את האנושיות הפשוטה זוהי סכנה גדולה ואיומה בשביל שחקן כלשהו."

סאלי פילד. דמות קטנה, זעירה. כמעט לא מאופרת. עיניים חומות. כמה נמשים. מיבטא אמריקאי מתגלגל. קול רך. לבביות וכנות בלתי־רגילים. דרך בלתי־רגילה — טלוויזיה פלוס נישואין; גירושין; התחלה מחדש בקולנוע; חיים של שלוש שנים עם אחד הגברים המבוקשים ביותר בקולנוע האמריקאי, ברט ריינולדס; מעבר מתפקי־דים מתוקים לתפקידים דרמטיים כמו ב־גיבורים או תפקיד מחאה חברתית כמו בנורמה ריי.

איך הצלחת להיפטר מתווית הטלוויזיה ולצאת מן המגרה?

„הרגשתי שאני מוכרחה לצאת מתוך עצמי, כפי שהייתי אחרי שמונה שנים של טלוויזיה. צעדתי במקום. לא היה לי יותר מה ללמוד. לא היה לי יותר מה לחדש. מבחינה טכנית היתה לי הטלוויזיה בית־ספר מצויין. אבל כשהרגשתי שאני עומדת לעשות אותו דבר עצמו לעולם ועד, נתקפתי פאניקה. ביום בהיר אחד טלפנתי לסוכן שלי ואמרתי: 'אני עוזבת'. 'לא. זה לא יתכן. אי־אפשר לעשות זאת!' כך אמר הוא וכך אמרו כולם. ורק אני אמרתי: אפשר לעשות זאת ועשיתי זאת. אפשר לעשות זאת ברגע שאת מרגישה שחייך בידייך ולא בידיו של אחר. את יודעת שאת רוצה להיות טובה יותר. ובכן, עבדתי על עצמי. עשיתי דברים שפחדתי מהם. חשבתי שעד שאגיע להיות טובה יותר

השוטרים עוצרים את נורמה ריי (סאלי פילד) **נורמה ריי מוכנסת בכוח למכונית המישטרה**
„שתינו טיפוסים של לוחמות, ניצולות של מאבקים."

מטופשת, ונראתה כמו השוקולדה החמה המצפה את הבננה־ספליט האמריקאית, סמל לכל מה שהיה שנוא על בני גילה באותה התקופה, מי שהוליווד זילזלה בה ואף במאי רציני לא היה מעלה בדעתו להעניק לה תפקיד רציני. זכתה אחרי תריסר שנים באחד הפרסים היוקרתיים ביותר של עולם הקולנוע, פרס השחקנית הטובה של פסטיבל הסרטים בקאן. הרחק מהוליווד, באירופה שאינה מכירה אותה, עבדה בסרט בעל גוון פוליטי מובהק, עם במאי הנחשב לאחד מרבי־האמנים המיקצועיים שיש לקולנוע האמריקאי, אם כי רחוק מאד מקיטש מתקתק נוסח המסך הקטן. מרטין ריט הוא שבנים את הסרט נורמה ריי, שהביא לסאלי פילד את פרס השחקנית על תפקיד שכמעט בוצע על־ידי ג'ין פונדה.

עלילת הסרט מטיחה דברי ביקורת קשים כל־כך בחברה האמריקאית, עד שהסרט לא היה קופתי דיו בארצות־הברית, והבמאי התהלך בקאן, כשהוא מתפלל שאכן סאלי פילד תביא לו את הפרס. „אודה ולא אבוש," אמר מרטין ריט בסופו של הפס־טיבל. „הפרס מגיע לילדה הזאת, ואני מקווה שהוא יעזור גם לסרט".

סיפורה של נורמה ריי, האשה שהצליחה, לראשונה בתולדות ארצות־הברית, לאגד את פועלי הטכסטיל בעיר שדה מחוץ לניו־יורק, בעזרתו של פעיל־איגוד יהודי ששימש לה חיזוק מוסרי ועידוד רוחני לעשות כן, הוא לא במעט סיפורה של סאלי פילד, הנערה שכמעט נמעכה על־ידי העוגה האמריקאית, הגיעה לתהומות היאוש ב־1971, כשתווית של בובת טלוויזיונית צמודה לדיוקנה, בעל ושני ילדים קטנים מוטלים על כתפיה והיא מרגישה כיצד היא נסחפת במסורת תל־החלומות של רובע בל־איר המפואר ועומדת להפוך, בסופו של דבר, עקרת־בית שטופת אלכוהול, כשפניה ימאסו בתוך זמן קצר על הקהל, כמו שקורה למי שמזוהה עם גיבור טלוויז־יוני כלשהו.

?התפתיע תמיד. והנה, בקפיצה של תריסר שנים, עשתה את הבלתי־יאמן, אפילו לה עצמה. היא אומרת כשעיניה מרצדות בהתלהבות: „סוף סוף אני כוכב קולנוע. האומנם אני כוכב־קולנוע? כן. ובעצם — לא. הרי אינני חסוג של כוכבת־הקולוע שאומרים לה תהיי יפה ותשתקי. אולי כך נידרש מטיפוסים כמו רקל וולש או פארה פואסט, כוכבות שנהנות מפירסום כאלילות־מין. אני חושבת שאנשים רוצים לצלמן, רוצים לנגוע בהן. אבל לא כן הדבר לגבי ג'ין פונדה, למשל, או שחקניות אחרות מן הסוג שלה. שחקניות כאלה עובדות קשה מאד.

„אני עובדת קשה מאד. כשאינני עובדת אני מנסה בכל כוחי לא להיות כוכבת. יש לי שני ילדים, אך אין לי בעל שדואג לשני הילדים כשאינני בסביבה, לכן אמי אוזקן. אבל מוטב מאוחר מלעולם לא. כאשר התחלתי לעבוד על השינוי התחלתי ללמוד. הלכתי ללמוד מישחק וזימרה ו־ריקוד, וכל דבר אחר שרק יכולתי ללמוד, אפילו שידעתי שלא אהיה לא זמרת ולא רקדנית. אבל למדתי. רק שלוש שנים אחרי שעזבתי את הטלוויזיה הגיע הסרט הראשון. זה היה להישאר רעב. רק אחרי הסרט הזה החלו אדברים משתנים. אנשים אמרו 'לא ידעתי שהיא מסוגלת לזה!' ו'לא ראינו אותה כך מעולם!' כולם היו מופתעים. ההפתעה, כן, כן, ההפתעה, זה היה הנשק שלי."

„אני ספפית?" סאלי פילד צוחקת בקול כשהיא נזכרת בנצחונות הראשונים שלה על דעת־הקהל. מבקרי הקולנוע היו המומים. לפניהם עמדה סאלי פילד שלא הכירו. האם עבדה על עצמה גם לשינוי חיצוניותה?

„לא במיוחד. כלומר, בדרך־כלל אני

מחליפה תיסרוקת, כי אני משעממת את עצמי לעתים תכופות. כמו שאת רואה, גזרתי את שערי אחרי נורמה ריי. הוא היה ארוך, כבד וחם. רציתי להתרענן קצת. אבל מעולם לא ידעתי בדיוק מה לעשות במייק־אפ. הייתי מחזיקה בידי צילום זוהר משבועון כלשהו וחושבת: 'זה יכול היה להראות מעניין עליך, סאלי.' אבל, למעשה, לא הייתי יודעת באמת איך לעשות זאת. בדיוק כמו שרציתי כל־כך להיות סכסית ולא ידעתי איך עושים זאת. עד שפתאום קראתי בעיתונים שהייתי כל־כך סכסית

נורמה ריי מניפה את נס האיגוד
החופש שלה חשוב לה

שחקנית פירד וכמאי ריט*
הפרס מגיע לילדה הזאת

בנורמה ריי. כמעט בלעתי את לשוני מרוב ההפתעה. אני — סכסית?!"

ואיזו מין הרגשה יש לך עכשיו לגבי עצמך? האם חשתנית כרצונך?

"או, כן. מאד מאד. אני מרגישה שאני עושה צעדים בכיוון הנכון. אני גאה ב־עבודתי ואני גאה בכך שאני מעדיפה את עצמי עכשיו על פני מה שהייתי קודם.

כשראיתי את התוצאות של עבודתי בסרטים האחרונים ידעתי שאני שחקנית טובה, אבל זה מוזר קצת לומר זאת בחדר הזה, לפנייך."

נדמה לי שנורמה ריי הוא צעד משמעותי עבורך. הלא כן?

"כן. מאד. גם הסרט וגם הפרס שקיבלתי. אשקר אם אומר שלא חשבתי על הרעיון שאקבל את הפרס. השתעשעתי ברעיון, אך לא העזתי להמר על כך. הפרס האמיתי בשבילי היה באותו לילה כשהסרט הוקרן לפני צופי הפסטיבל. מעולם לא היה לי דבר שכזה ואולי לא אזכה לעוד יום כזה בחיי: הם עמדו והריעו, עמדו וצעקו 'ברוו' במשך עשר דקות תמימות! אלוהים! זה היה כביר. זה היה הפרס האמיתי, כי הוא יצא אלי ישר מן המסך, והקהל אפילו לא חשב על מה שהוא עושה. הוא פשוט הריע לנו, לי ולמרטין (הכמאי) והיה זה הכבוד הגדול ביותר שידעתי מעולם על עבודתי. אמנם הרגשתי 'גבוה' אחרי ש־ילדתי את ילדי," היא צוחקת בקול, "אבל, איני חושבת שזה אותו הדבר!"

בני כמה ילדיך, סאלי?

"הילדים? הילדים! הגדול בן 9 והקטן בן 7, והדבר הראשון שאני עושה כשאני חוזרת הביתה הוא יום־הולדת 'גדול ל־שניהם."

התגרשת מבעלך ואת מגדלת לבד את ילדיך. האם אין את דומה מעט לנורמה ריי, גם היא מגדלת את ילדיה אחרי שהתאלמנה מאחד ונפרדה משני והתחופש שלה חשוב לה עקרונית. היא אפילו מוכנה להילחם בעדו. האם אתן דומות?

"כן, יש משהו שווה ביננו. שתינו ניצ־לות של מאבקים. שתינו לוחמות. אני חושבת שלנשים באמריקה, כמו לי, קשה להיות טיפוסים של לוחמות ולהישאר בחיים בתור שכאלה. את חייבת להיות חזקה מאד, לשם כך, ולהתמיד בכוחותייך אם את רוצה לבנות לך קאריירה משלך, ואת רוצה לעבוד וגם להינות מפירות עבודתך. את צריכה לשמור על הבית, לדאוג לחינוך ילדיך, לכבס ולבשל. אין לך זמן לעצור ולשאול את עצמך: היי, האם את מאושרת? הדבר החשוב ביותר בשבילך הוא לזכור שאת צריכה לאכול. פשוט, לאכול כדי להתקיים. ולראות שהכל דופק כמו שצריך. כזו היא נורמה ריי וכזאת אני. האם את אינך כזאת?"

עדנה פיינרו ■

• בטכס קבלת פרס השחקנית בפסטיבל קאן.

כוכבת סאלי פירד וכוכב ברט ריינולדס
כבר 3 שנים ביחד

יומן החדשות

חיים אשל יביא את פארה פוסט מ"ג'ורס ויפיק את זאב רווח

● עדיין לא הגיעו לישראל סירטי הקולנוע של זו שעשתה את מישהו רצח את בעלי וסאטורן 3, וכבר עומדת לבוא לכאן, בגודל טבעי, בשר ודם, הגברת **פארה פוסט מייג'ורס**; לא למטרות קולנועיות דווקא, כי אם כדי לפרסם סידרה של תמרוקי פאברג'ה, הנושאים את חותמה, **חיים אשל**, שהוא סגן המנהל־הכללי של חברת ברוט, המפיקה סרטים, מכין בקדח־תנות את בואה שיהפוך בוודאי לחג לאומי. כמה מראשי המדינה כבר נרשמו לפגישות אישיות עם הגברת, ותיתכן גם היוודעות עם הגברת הראשונה של ישראל, **אופירה נבון**. חיים אשל אינגו מזניח את נשות ישראל, ומתכונן להביא עבורן את **קרי גראנט** בגודל טבעי. גראנט, היושב ב־מועצת המנהלים של חברת ברוט־פאברג'ה, מתוכנן לחודש פברואר, ואילו פארה תגיע ב־1 בספטמבר.

● מצחיקוניו של **זאב רווח** הוכיחו עצמם כריווחיים, ושרגא קטן זכה גם ב־הערכה איכותית עד כדי כך, שחברת ברוט־עומדת להפיק את סירטו הבא. "אנחנו מאמינים בו," אמר חיים אשל.

● ה"קשר הישראלי" של **פארה פוסט מייג'ורס** חזר לישראל ו...ישר לעבודה. זהו **דני פרלמן**, מי שהציל את הכוכבת מטביעה כשהיה עוזר־הפקה בסרט שהסריטה באקפולקו. היא מודה לו על חייה, והבמאי **ריצ'רד סאראפיאן** הת־יידד עם דני ורוצה בו כמנהל הפקה לסירטו הבא. דני שוקל הצעה רצינית אחרת העשוייה לרתק אותו לשנתיים להפקה אחת: המפיק **ג'ון וויי**, אחיו של **ג'ורג' אדן וויי** שהפיק בישראל את אשאנטי, הזמין אותו לנהל את הפקת הענק הבאה שלו, בבימויו של **ריצ'רד פלייישר**, טאי פאן, המתרחשת בהונג־קונג. בינתיים צלל דני לניהול הפקת מיבחן 14 של סרטי הבידה, סרט של צעירים, לפי תסריטו של **שחר סיגל**, כשלכל גב צעיר מצמי־דים יועץ מבוגר להבטחת הרמה המיקצו־עית של הסרט. לשם כך הגיע לישראל, השבוע, הבמאי **ג'ון פלוריאה**, שהתנסה בעבודה עם ילדים, בסדרות טלוויזיה כמו פליפר ודקטארי. לדעתו "נעים הרבה יותר לעבוד עם ילדים. הם לפחות אינם מתווכחים עם הבמאי על כל מילה כמו השחקנים הבוגרים."

● אם אכן יצליח השידוך בין **ג'ון פלוריאה** לסרטי הבירה, יביים פלוריאה סרט נוסף בישראל, מותחן, העתיד להיות קו־פרודוקציה אמריקאית־ישראלית.

● אורח אחר בישראל, העשוי לתת דחיפה מיקצועית משמעותית לכמה הפקות גם יחד, הוזמן על־ידי **ארנון מיצ'ן**: הבמאי **סידני פולק**, מי שעשה את הס יורים גם בסוסים, ג'רמיה ג'ונסון, שלושת ימי הקונדור, ויצר לו שם כאחד המוכ־שרים בתעשיה. באחרונה נכנס גם להפקות והקים עם מילצ'ן את חברת פריסקל (צירוף של פאריס וקליפורניה). הוא בא להעניק ידע לוגיסטי ומיקצועי להפקת הענק מצדה של יוניברסל ומילצ'ן, שתתחיל בישראל ב־29 באוגוסט ותקציבה כבר נושק את המיליון ה־20 (בדולרים). מול הצוות של חברת יוניברסל והמפיק של החלק האמרי־קאי, בוב סטון, הציב מילצ'ן מפיק אחראי מטעמו, **טד ג'וזף** ועוזרו הוא **ישראל רינגל**, ממנהלי סרטי רול ויו"ר איגוד המפיקים בישראל. נוסף לכך ייעץ פולק כיצד אפשר לעבד את דיזנגוף 99 להפצה בינלאומית. במקור, התבקש פולק לביים את מצדה בעצמו, אך היה עסוק בהתחיי־בויות קודמות.

● תותח קולנועי אחר יבקר בישראל לפי הזמנת מישרד־החוץ: המפיק־במאי **אדן ג'. פאקולה**, שלזכותו גרשמו נערת הטלפון והבלש, כל אנשי הנשיא ועוד.

● סוס עץ לא כיסה אולי את כל הוצ־אות ההפקה שלו עד היום, אבל הוא היווה כרטיס ביקור אידיאלי עבור הבמאי־מפיק שלו, **יקי ישעי**. הסרט עבר מפסטיבל אחד השני, בשני צדי האוקיינוס, ועורר מספיק התעניינות כדי שיושע יוכל למצוא אוזן קשבת לתוכניותיו הבאות בקנה־מידה שונה לגמרי מכל מה שידע קודם בישראל: מקנדה הגיעה הבשורה שסירטו הבא של

פארה פוסט מייג'ורס
היפהפיה לישראל

יקי יושע, אדם בן כלב, המבוסס, כמו סוס עץ, על סיפור של **יורם קניוק**, יצולם באוקטובר בישראל. תקציב הסרט כ־3 מיליון דולר (פי 30 יותר מסירטו האחרון), וההפקה תהווה חלק מחוזה הקו־פרודוקציה הפורה שבין ישראל לקנדה.

● לחופשת מולדת, ובכוונה לקנות ל־הסרטה את הזכויות על סיפרה של **גולדה מאיר**, חיי, בא מהוליווד **אלי נחליאלי**. ישראלי שלמד קולנוע בארצות־הברית ו־נקלט יפה בענף ההפקות לטלוויזיה. גם הוא מתכוון להביא הפקה של סרט עלי־לתי לישראל: חברו התסריטאי, **צ'רלי שוורץ**, כתב מצחיקון של טעויות על כושי ויהודי, המחליפים ביניהם כרטיסי אשראי וזהויות, ומשמשים כיסוי למסכת של הברחות יהלומים.

תדריך

תל־אביב

★★★★ **צייד הצבאים** (מוגרבי, ארצות־הברית) — הטראומה של מילחמת וייט־נאם, כפי שהיא משתקפת בחייהם של שלושה צעירים אמריקאים מעיר תעשיה. סרט חדיש ומהמם, מציג נקודת השקפה אמריקאית גרידא. מישחק מעולה.

★★★★ **החתונה** (פריז, ארצות־הברית) — דמותה של אמריקה, כפי שהיא משתקפת בחתונתם של יורש מיליונים ובת הבורגנות בעלת הצוואר הכחול. אירוע קולנועי של רוברט אלטמן, בנוסח נאש־וויל• ובאפלו ביל.

• הסרט המקורי נמשך שעתיים וחמש דקות.

(המשך מעמוד 21)

הוא לא ביקש ממני רשות. הוא לא שאל לדעתי.

● **כיוון שאני מכיר יהודים רבים, ואני בתוכם, שחשו כי עזייתו של קארטר על קיברו של ז'בוטינסקי היתה פעולה טיפשית מבחינה אידיאולוגית, ואני נדהם למדי לגלות שכימעט כל המצרים — וכאן אתה ושר־החוץ בוטרוס־ראלי בדיעה אחת — אי־נם רגישים להבדלים האידיאולוגיים הגדולים הקיימים בתוך הפוליטיקה היהודית־ישראלית.**

מי אמר זאת?

● **הרי אמרת שהם כולם אותו הדבר.**

כמובן, בכל הנוגע למדינתם, הנמצאת בפלסטין, ולהתפשטותם באיזור. הם כולם מגשימים את החלום הציוני.

■ ■ ■

● **האם אתה חושש שאחרי ההסכם הזה — אחרי שמצריים פרשה מן הסיכסוך — עלולים ה־ישראלים לחפש אמתלות להתפש־טות נוספת?**

ההתפשטות הישראלית עלולה להתבצע בצורות שונות — ההתפשטות הפיסית, באמצעות מילחמה וסיכסוך מזויין מפעם לפעם, היא רק דרך אחת לכך. ההיסטוריה לימדה אותנו שהם מסוגלים ליצור את התנאים, ואת ההסברים, ואת האווירה, ואת העיתונות, כדי להצדיק את הדברים שעשו כ„הגנה־עצמית".

הם עלולים לעשות זאת באמצעות פעו־לה פיסית, או על־ידי חדירה באמצעות סיסמות שונות כגון „שלום", „גבולות פתוחים" או „מיפעלים משותפים". וכל מה שאתה שומע עכשיו לקוח מאוצר־המי־לים החדש הזה.

● **אבל אין זו חדירה לא־רצויה, אם מצריים מקדמת את ה־דברים חזקו בברכה — מקדמת בברכה גבולות פתוחים ומיפעלים משותפים. אין זו התפשטות יש־ראלית, אלא משהו שהמצרים — או לפחות חזקם — רוצים בו.**

כן, אבל, אתה יודע... אינני סבור ש־המצרים מקדמים זאת בברכה. אני חולק על דעתך כליל — לא עליך באופן אישי, אלא על הדברים שאתה אומר.

אני בטוח לחלוטין שכל המצרים, אילו הבינו בדיוק מה עתיד לקרות, לא היו מסכימים לכך לעולם. והעתיד יוכיח.

● **למה אתה מצפה, כשיתחיל ברצינות המשא־ומתן על האוטו־נומיה? האם אתה מצפה שהוא יסחב חודשים, או ייפסק, או מה?**

לגבי הפלסטינים, התהליך כולו הוא התחלה מוטעית. הוא מבוסס כבר על תוכ־ניתו של בגין שפירושה, כפי שתיווכח, שהישראלים יגסו לשנות את ההרכב ה־דמוגראפי של הגדה המערבית ועזה, ו־להקים מיספר מאסיווי של יישובים חד־שים. ומשום כך, המיסגרת שעליה הוסכם בקאמפ־דייוויד היא התחלה מוטעית. ומשום כך היא נדחית על־ידי כל מדינות ערב, ללא כל יוצאת מן הכלל.

● **מה כדבר סודאן ועומאן...?**

לא, לא, לא. אין שום יוצא מן הכלל. המדינות האלה אינן נחשבות. סע לסו־דאן בעצמך. צא לרחוב. דבר עם האנשים בסודאן, האנשים בעלי האחריות. הם יאמרו לך אותו הדבר בדיוק! סע לשם ותיווכח במו־עיניך.

דעתי היא שאם הישראלים והאמריקאים מבקשים באמת לצאת נשכרים מן האווי־רה החדשה שנוצרה, ואם הישראלים מבק־שים באמת לפתור את הבעייה הפלסטי־נית...

הם טוענים שהם מתוחכמים מאד. וזאת האמת. הם טוענים שהם צודקים, הוגנים ומאמינים בחוק הבינלאומי ובשכל־הישר. אם כך, יש לי רק הצעה פשוטה אחת.

זוהי הצעה פשוטה מאד, לאור התוצאה מן הדברים שעשה הנשיא קארטר וה־אווירה החדשה, ותוך הבאה בחשבון של הצעותיו ודיעותיו של הנשיא קארטר ב־עניין זכויות האדם.

הבה נסכים — וזוהי הצעה קונקרטית — להעמיד את הגדה המערבית ועזה תחת נאמנות בינלאומית, תחת חסותו של ה־או"ם. למשך חמש שנים.

לא. אני מציע באופן רישמי — אם מותר לי בכלל להציע משהו באופן רישמי — להחיל נאמנות האו"ם על פלסטין, כלומר על הגדה המערבית ועזה, למשך שנתיים.

● **איך מאמין ברצינות שחי־ישראלים מעוניינים בהצעה ש־כזאת, לא כן?**

כבר אמרתי: אם הם רציניים בכוונו־תיהם, אם הם מעוניינים באמת־ובתמים בשלום, בזכויות האדם, בצדק ובחוק ה־בינלאומי, מה רע בהחלת נאמנות של ה־או"ם על פלסטין, ובכך שכעבור שנתיים ייערכו שם בחירות תחת פיקוח בינלאומי?

אנו נעניק לפסטינים — כמו לכל אחד אחר — את הזכות לומר „כן" או „לא" ב־יחס למדינתם. ואם מותר לי להוסיף — בכך נבטיח גם את ביטחונם של הישרא־לים. הם, כידוע לך, בוכים תמיד על עניין ביטחונם, שעה שהם המדינה החזקה ב־יותר במרחב והם אומרים „אנחנו יכולים לנצח כל אחד"...

וכך, כפי שאתה רואה, מצד אחד הם אומרים שהם מסוגלים לנצח כל אחד, את כל הערבים גם־יחד. ואילו מצד שני הם אומרים „אנחנו מדינה קטנה, אנחנו חל־שים, הערבים יבלעו אותנו"...

זה לא נכון, אתה יודע. ברצוני להוסיף, וזהו עניין מוחשי, שאני מציע כי המדי־נה הפלסטינית החדשה, אחרי כינונה, תכ־ריז על נייטרליות מוחלטת — שתהיה מעין שוויץ חדשה, נייטרלית.

● **לא צבא? לא צבא גדול; כלומר?**

יהיה להם כוח אבטחה שיהיה מורכב מ־50 אלף איש, נאמר. זה יהיה כוח שתכ־ליתו להשגיח על שיטחו ועל גבולותיו וכו'.

לאחר־מכן, אם מדינת פלסטין החד־שה הזאת תרצה שיהיה לה קשר עם ירדן, זה יהיה בסדר, זה יהיה תלוי בהם. ואם הם ירצו בקשר עם מדינת ישראל, גם זה יהיה תלוי בהם. ככלות הכל, עמדתם ה־יסודית של הפלסטינים היא שהם מוכנים לחיות עם הישראלים — עם נוצרים, מוס־למים ויהודים — תחת קורת־גג אחת.

ובכן, כפי שאתה רואה, הם אינם אנ־שים רעים כל־כך, הפלסטינים!

אני מעמיד את הצעתי המוחשית כך, ואם הישראלים באמת ישרים, למה ש־יפחדו מפני נאמנות בינלאומית?

וגם האמריקאים והרוסים והצרפתים ישמשו ב„ועדת ההעברה" — 5 חברים, בסדר? כל מי שהישראלים ירצו בו!

■ ■ ■

● **הרשה לי לשאוב אותך בי־עניין הפוליטיקה הערבית. רבים ממנהיגי המדינות הערביות — ראשי־ממשלות, מלכים — הכריזו שמנהיגי מצריים שנכנסו ל„הסכם־השלום הזה עם ישראל הם „בוג־דים". האם גם אתה סבור כך?**

(הפסקה ממושכת) לא. אני מעולם לא כיניתי בני־אדם בכינויים מעליבים. כל פוליטיקאי מגיע להחלטות מסיבות אלה או אחרות, ומשתדל בכל כוחו להצדיק את עמדותיו. פוליטיקאי כזה, רק לעיתים נדירות מצהיר שהוא טעה. אבל לכנות בכינויים — זאת אינה דרכי. כל פוליטי־קאי מגיע להחלטותיו בהתאם לנסיבות המקיפות אותו. רק ההיסטוריה תשפוט, אם, אולי, כל הערבים טועים והנשיא אל־סאדאת צודק. איש לא יוכל לשפוט זאת עכשיו. רק העתיד ישפוט.

■ ■ ■

● **אתה טרוד בכתיבת זיכרו־נותיך. מה אתה מבקש להשיג בכך?**

אשתדל, באופן ההוגן והכן ביותר ש־באפשר, להעלות על הכתב את דיעותי, ולתקן תפיסות מוטעות רבות ככל האפשר. זאת אעשה בזמן המתאים ולמען טובתה של מצריים, ולמען ההיסטוריה בכלל.

הנשיא קארטר והממשלה שלו החלו, במהלך שנת 1977, לגשת אל משבר ה־מיזרח־התיכון באופן כללי וכולל, ודחו כל נסיון להמשיך במדיניות השלבים של קיסינג'ר. ואנס היה משוכנע שכל ה־צדדים חייבים להיות נוכחים בז'נווה. ו־תהליך יצירת המגעים עם אש"ף החל כבר.

אבל עכשיו לא תצא מזה מדינה פלס־טינית, אלא־אם־כן המצב הגיאו־פוליטי של האיזור ישתנה שוב, או שהערבים ישתמשו בכוח כדי להביאו לכך. אבל אני מעדיף מאמצים בינלאומיים, בתמיכה מא־סיווית של הנשיא האמריקאי.

לפרופסור אליהו ענתבי
לד"ר דני שמואלי,
לאחות איריס קנבט

ולכל צוות הרופאים והאחיות
במחלקה כירורגית ב'
בבית חולים השרון בפתח־תקוה:

תודה על הטיפול המסור באשתי

ג'די הייכון

הופיע!

חדש!

בגליון חודש יולי 1979, חומר מרתק שאסור להחמיץ:

הלם ההתפרצויות:

כתבת מחקר בלעדית • כתב אישום אינו פסק דין • ראיון מיוחד עם יו"ר לשכת עורכי הדין • „המשפחה הישראלית" בפריז • ביקור ראשון ומצולם בבית הספר הפתוח! •

אנחנו, גונבי המכוניות

• מדור מיוחד מאת סמ"ר מאיר ברקת (מיחלק בילוש כללי היחידה המרכזית, לשעבר) • וכל המדורים הקבועים

מרי בת ה־8 משחזרת מה שראתה: „השוטר דפק את הראש של אבא במדרכה"

מרי פוחדת משוטרים

ה פעמון צילצל מעל לדלת־הכניסה בביתו של בנימין מוסטקיס בהרצליה. השעה היתה 1.30 בבוקרו של יום שבת ה־30 ביולי. משפחה את הדלת נידהם לגלות מאחריה שני שוטרים.

אחד מהם שאל: „רבת עם אשתך?"

„כן.". השיב מוסטקיס, „מאיפה אתם יודעים?"

„איפה אשתך?" שאל השוטר, כשהוא מתעלם מן השאלה.

„אינני יודע, היא יצאה מהבית," השיב.

„בוא איתנו לתחנת־המישטרה", פקד השוטר.

בשלב זה התעורר בנימין מוסטקיס, בן ה־27, מתהמתו הראשונית. הוא החל מסביר לשוטר, כי ארבעת ילדיו נמצאים לבדם בבית וביקש שיניחו לו. בתו הבכירה, מרי, בת ה־8, התעוררה משנתה וניצבה ליצידו, כשהיא נועצת עיניים מעורפלות בשוטרים.

אילם השוטרים עמדו על שלהם ודרשו ממנו להתלוות אליהם. בלית־ברירה הציע מוסטקיס לגשת לקרובי משפחתו, המתגוררים בסמוך, כדי לבקש שאחד מהם יקפוץ לשמור על הילדים, בשעה שהוא יתלווה אל השוטרים. הוא אחז בכף ידה של בתו, ופנה לרדת במדרגות.

„יאללה קדימה!" צעק לפתע אחד השוטרים, ודחף בחוזקה את מוסטקיס, שנפל הישר אל זרועותיו של השוטר השני. זה החל מושך בידיו של מוסטקיס וגורר אותו אחריו במורד המדרגות, כשגופו נחבל ונחבט ממדרגה למדרגה. בתו של מוסטקיס, מרי, נשארה עומדת קפואה במקומה, כשעיניה נעוצות בגופו של אביה, המקפץ והמפרפר במורד המדרגות.

טופס־תלונה כהגנה

ב דרך כלל, כאשר מוגשת תלונה נגד שוטר שהיכה אזרח, קשה להוכיח זאת. במרבית המיקרים ניצבת גירסתו של השוטר, המכחיש את האשמה, מול גירסתו של האזרח המאשים. עדים נוספים, בדרך־כלל, אינם קיימים, שכן שוטר לא יעז להכות אזרח בנוכחות עדי־ראיה.

לשוטר ישנה גם דרך פשוטה כדי לחפות על מיקרה הכאת־אזרח. כל שעליו לעשות הוא למלא טופס תלונה, שבה הוא מדווח כי האזרח התקיף אותו, וכתוצאה מכך נאלץ להתגונן ולהפעיל כוח נגדו. כך שוטר יוצר לעצמו גושפנקה חוקית למעשה הבלתי־חוקי שביצע. כל חבלה או חבורה, בגופו של האזרח המתלונן, תוסבר כהתגוננות־עצמית של השוטר. האזרח המתלונן מוצא את עצמו, איפוא, לחוץ בין הפטיש לסדן. מצד אחד שוטר מכה אותו, ומצד שני מוגשת נגדו תלונה כאילו הוא, בעצם, זה שהיכה, והשוטר רק התגונן.

„השוטרים מפחידים אותי"

ה פעם נוכחה במקום עדה, שהשוטרים התעלמו מנוכחותה, וביצעו לנגד עיניה את מעשיהם. היתה זאת מרי, בתו הקטנה של מוסטקיס, אשר היתה עדה להתעללות המישטרה באביה, שנמשכה גם אחרי גרירתו במורד־המדרגות. מפאת גילה הצעיר לא התחשבו השוטרים, כי נראה, בנוכחותה בשעה שלקחו את אביה תוך שימוש באלימות.

מספרת מרי: „אחרי שהשוטר סחב את אבא למטה במדרגות, ירדתי אחריהם למטה. אבא קם והתחיל ללכת בשביל לבית הדודים שלנו, שגרים לידינו. השוטר אמר לאבא לעלות לניידת, אבל אבא לא רצה, ואמר שהוא יקרא קודם למישהו מהמישפחה, שישמור על הילדים.

„השוטר תפס את אבא ולא נתן לו להמשיך ללכת. הוא הפיל את אבא לריצפה וייחד עם השוטר השני התחיל לבעוט באבא בכל הגוף. אחרי זה, השוטר תפס את הראש של אבא והתחיל לדפוק אותו במדרכה. הוא צעק כל הזמן על אבא שיעלה לניידת, והמשיך לדפוק לו את הראש במידרכה.

„אחרי זה השוטרים הרימו את אבא, שהיה מטושטש, והכניסו אותו לניידת. הם נסעו איתו בניידת ואני נשארתי לעמוד על הכביש ולא ידעתי מה לעשות. גם האחים הקטנים שלי, מינו (משה בן שש וחצי) וקרן (בת שלוש) ירדו למטה והתחילו לבכות. עליתי איתם בחזרה הביתה.

„בבית נתתי לאחותי הקטנה, סימה (בת שנה וחצי) מוצץ, ואמרתי לכולם ללכת לישון. גם אני חזרתי למיטה, אבל לא יכולתי להרדם. חשבתי כל הזמן על מה שהשוטרים עשו לאבא ובכיתי. פחדתי שימשיכו להרביץ לו גם במישטרה."

קל להבחין בהשפעת המיקרה על מרי, בשעה שהיא משחזרת אותו לפרטיו. „עכשיו כשאני רואה שוטר ברחוב אני פוחדת ממנו," היא אומרת, „כל השוטרים מפחידים אותי, אחרי שראיתי מה שהם עשו לאבא שלי."

כל הפרשה החלה כרבע שעה לפני בוא המישטרה, כשבנימין מוסטקיס חזר לביתו, אחרי שביקר חבר לעבודה, שהיה מאושפז בבית־חולים מאיר בכפר־סבא. אשתו של מוסטקיס, סילביה, כעסה על השעה המאוחרת שבה חזר הביתה, והתפתחה ביניהם מריבה.

מספרת סילביה: „הייתי מאד מעוצבנת, כי זאת לא הפעם הראשונה שהוא משאיר אותי לבד עם הילדים וחוזר מאוחר בלילה. צעקתי עליו והוא צעק חזרה. דחפנו אחד את השני, וכתוצאה מהמהומה נפל אחד מהעציצים שלנו לריצפה ונשבר. אחר כך הייתי עצבנית, והלכתי לקרובי־משפחה שגרים בקירבת מקום."

כאשר הגיעו השוטרים, ידע מוסטקיס היכן נמצאת אשתו, אך לשוטרים אמר שאינו יודע מפני שרצה למנוע את אי־הנעימות מבני־המישפחה, שאצלם שהתה אישתו. „לא רציתי שהמישטרה תגיע אליהם באמצע הלילה," אומר מוסטקיס, „ולכן אמרתי שאינני יודע איפה היא. אבל זאת עדיין לא סיבה לעצור אותי, ובטח שלא להכות אותי ולהשאיר את ילדים לבדם."

סטירות על הפנים

א חרי שהוכה באכזריות והובא לתחנת־המישטרה בהרצליה, חזר מוסטקיס על בקשתו שלא להשאיר את ילדיו לבד. „ביקשתי מהם שיתנו לי להתקשר למישפחה," הוא אומר, „אבל השוטר

(המשך בעמוד 58)

מרי פוחדת מהמישטרה

(המשך מעמוד 57)

אמר לי לשתוק, אחרת יכניסו אותי לתא־המעצר.

„ישבתי על ספסל בתחנה, כולי מוכה וחבול, כשפני זבות־דם, ואיש לא שם לב אלי. אמרתי שאני מוכן שיכניסו אותי לתא־המעצר, אבל שידאגו לילדים שלא יישארו לבד. השוטר ניגש אלי, הפליק לי כמה סטירות בפנים, וצעק עלי שאסתום את הפה. היה במקום איש הג"א, שראה את השוטר מכה אותי. אמרתי לו: ‚אתה ראית איך שהשוטר מרביץ לי?', אבל הוא שתק והוריד את הראש.

„השוטר גרר אותי לברז, דחף לי את הראש מתחתיו, וצעק שכל פעם שאפתח את הפה יכניס לי את הראש מתחת לברז. בשעה 3.30 לפנות בוקר צילצל, לבסוף, אחד השוטרים להורים שלי, שגרים גם הם בהרצליה, והם באו מייד לתחנה. כשאמי ראתה את הפרצוף הנפוח שלי, היא התחילה לבכות, ואז השוטר אמר לה שאני התקפתי את השוטרים והם היו צריכים להתגונן. אחד השוטרים הציע על פניו ואמר ‚תראי מה הוא עשה לי', אבל לא ראו כלום.

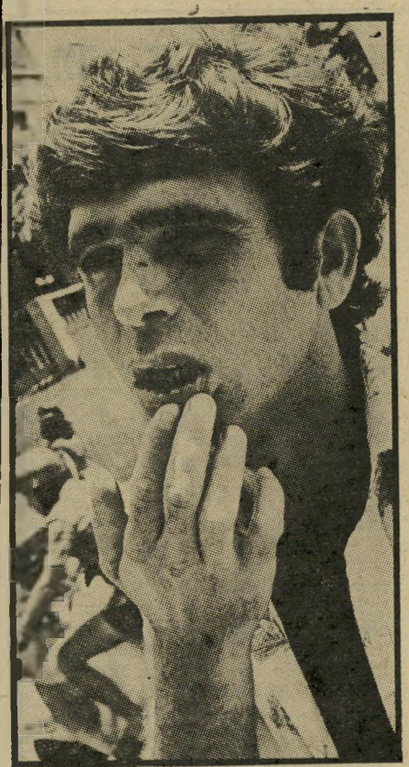
„אבי תפס יוזמה ואמר לשוטרים ‚לא חשוב מי התחיל להרביץ למי, תראו איך הוא פצוע, למה אתם לא לוקחים אותו למגן־דוד־אדום?' רק אז הכניסו אותי השוטרים לניידת והביאו אותי למגן־דוד־אדום בהרצליה. כשראו שם את מצבי, נתנו לי מייד הפניה לבית־חולים, אבל השוטרים החזירו אותי לתחנה."

מי הזמין את המישטרה

ב ינתיים חזרה האם לביתה ומצאה שם את ילדיה לבדם. בשעה 4.45 הגיע לבית שוטר, יחד עם חמה וחמתה. השוטר ביקש שתתלווה אליו לתחנת־המישטרה, והסבא יישאר לשמור על הילדים. משהגיעה לתחנת המישטרה, נתבקשה להגיש תלונה נגד בעלה, שכביכול איים ותקף אותה. „הסברתי לשוטרים שאין לי על מה להתלונן," אומרת סילביה, „היתה בינינו מריבה, אבל הוא לא איים עלי ולא תקף אותי. אני גם לא הזמנתי את המישטרה."

מי, אם כן, הזמין את המישטרה?

המישטרה טענה תחילה כי הוועקה לסקום על־ידי אחד השכנים, אך סירבה למסור את שמו. לאחר מכן נטען כי נוסף על השכן, הודיע על המיקרה גם איש המישמר האזרחי, יעקוב כהן, ששמע צעקות מן הבית.

מוכה מזעקים
„יאללה קדימה!" צעק השוטר

במחירים מיוחדים עד 27 ליולי בלבד*

חופשה שכולה חגיגה

בסלע האדום - באילת

הכל במחיר אחד

720 ל"י ליום
חצי פנסיון

940 ל"י ליום
פנסיון מלא

* אוכל מפתה — מזנונים תאוה לעיניים
* קוקטיילים, אפריטיבים
* יין חופשי בכל ארוחה
* בידור וצחוק, „הצגות" ו„תצוגות אופנה"
* מוסיקה וריקודים במועדון
* יאכטה לשיט ודיג (בתוספת מחיר)
* ספורט והתעמלות, שיט מפרשיות וצלילה.

המחירים לאדם בחדר זוגי (כולל מע"מ)

הזמנת מקומות
אצל סוכני הנסיעות ובסלע האדום אילת, טלפון 5—3171 (059)

• לישראלים בלבד

בסלע האדום
עם ינוקא

ערבי צעירים במועדון 5 לתרבות חדשה
רח' הס 5, תל־אביב, טל' 297263

יום שלישי 24.7.79
רב־שיח
„ליכוד כוחות השמאל בישראל"
משתתפים:
חיים ברעם (של"י)
לאון זהבי (רק"ח)
נציג מפ"ם

התוכניות מתחילות בשעה 9.00 בערב.
המועדון פתוח משעה 8.30 בערב.

הודעה חשובה למורים ומורות!

ההרשמה להשתלמות בביטוח
בתקופת הקיץ
עומדת להסתיים בקרוב

המעוניינים לנצל את תקופת הקיץ
המעוניינים לנצל את תקופתה קיץ לרכישת

— סיפוק ועניין,
— הכנסה גבוהה,
— מימון ותנאים סוציאליים,
— רשיון ממשלתי,

יפנו אל שוקי ליובין
טל. 218203-4-5

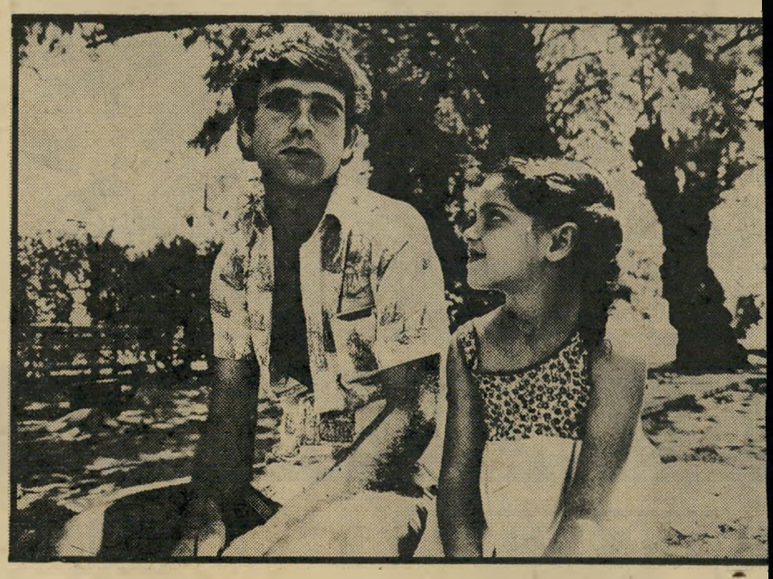
סוכנות הביטוח צמרת בע"מ
„בית אסיה" רח' ויצמן 4, תל־אביב. טל. 218203-4-5

תן טרמפ לחייל

הגירסה המישטרתית למה שאירע רצו־פה סתירות ואי־דיוקים, ומתעוררים מ־תוכה סימני־שאלה כבדים לגבי עצם אמי־נותה. מלישכתו של דובר מחוז תל־אביב במישטרה, שמעיה קידר, נמסר תחילה כי אשתו של מוסטקיס היתה ב־בית, כאשר השוטרים הגיעו לשם, זלכן גם לא הושארו הילדים לבדם. אולם, מאו־חר יותר, חזר בו הדובר מגירסתו הרא־שונה, וטען כי הוטעה על־ידי קצין־החקי־רות במישטרת הרצליה. מסתבר, כי ה־אמת היא, אכן, עם מוסטקיס, שטען כי אשתו לא היתה בבית, וכי הילדים נשארו לבדם.

ניגוד וסתירה

לפי הגירסה המחודשת של המיש־טרה הגיעו סמל ראשון אברהם דמיל וסמל ראשון אפריים נאוה לביתו של מוס־טקיס, ולשאלתם היכן אשתו השיב להם מוסטקיס כי רצח אותה. לטענת השוטרים הזמין אותם להתלוות אליו למקום שבו

מרי ואביה
„לא יכולתי להרדם..."

נמצאת גופתה. השוטרים מכחישים כי גררו את מוסטקיס במורד־המדרגות. ל־טענתם, פתח מוסטקיס במנוסה כשהגיעו לחצר הבית, וכשתפסו אותו נאבק עימם ולכן הוצרכו להפעיל נגדו כוח. אולם הם מכחישים כי דפקו את ראשו במידרכה. לטענתם, דפק מוסטקיס בעצמו את ראשו במידרכה.

לטענת המישטרה סיפרה סילביה מוס־טקיס, מיוזמתה, לשוטרים, כי בעלה איים עליה וניסה לדקור אותה בסכין. אולם, משביקשו השוטרים כי תמסור תלונה כנידרש, סרבה.

סילביה מכחישה בכל תוקף שאמרה דברים מסוג זה במישטרה. „אם הייתי מספרת להם כי בעלי תקף אותי," היא אומרת, „לא הייתי מסרבת גם להגיש תלונה. מדוע שאספר להם דבר ואחר־כך אתכחש לו בעצמי?"

המישטרה טוענת כי סילביה פוחדת מבעלה ולכן סרבה להתלונן נגדו. אולם טענה זו עומדת בסתירה לטענה האחרת של המישטרה, שלפיה סיפרה סילביה שבעלה תקף אותה. אם היא פוחדת מדוע סיפרה? ואם היא סיפרה מדוע לא תת־לונן? יש כאן ניגוד וסתירה בגירסת ה־מישטרה.

הרביצו סתם ללא סיבה

מוסטקיס עצמו מכחיש בכל תוקף את הטענה כי נאבק עם השוטרים, ולכן הופעל נגדו כוח: „הם הרביצו לי סתם ללא סיבה," הוא אומר. „אני בשום־אופן לא הרמתי יד על אף אחד מהם, זה שקר וכזב."

גם בתו של מוסטקיס, מרי, מאשרת את גירסתו ואומרת: „אבא לא הרביץ לשוט־רים, הוא רק שכב על הריצפה והם בעטו בו ודפקו לו את הראש בריצפה."

רק בשעה שש לפנות בוקר הובל מוס־טקיס לבית־החולים, שם אושפז מייד. ב־דו"ח הרפואי ניכתב כי „נתקבל בדחיפות לחדר־מיון בגלל מיספר חבלות בראשו ובפנים עקב מכות". בתחילה השאירה ה־מישטרה שוטר לייד מיטתו, אולם אחרי שעות אחדות עזב השוטר ומוסטקיס הושאר ללא השגחה. לפני שעזב, הודיע השוטר כי: „מוסטקיס לא עצור."

מוסטקיס שכב בבית־החולים עד היום השלישי בצהריים, ואז שוחרר לביתו. מאז לא הוזמן על־ידי המישטרה לחקירה, ואיש לא פנה אליו בקשר לפרשה. לא הודיעו לו גם שהוגשה נגדו תלונה ל־מישטרה על תקיפת שוטר.

תלונה כזאת אכן לא הוגשה בימים הראשונים אחרי המיקרה. גם בנושא זה סתרה המישטרה את עצמה וטענה בת־חילה, כי התלונה נגד מוסטקיס הוגשה ביום המיקרה, ורק אחרי כן חזר בו דובר־המישטרה וטען כי התלונה הוגשה ימים ספורים אחרי־כן. הנימוק לכך היה כי סמל־ראשון אפרים נאוה נחבל בליסתי, כתוצאה מתקיפתו של מוסטקיס, ושוחרר לביתו לכמה ימים. הגשת התלונה עוכבה עד שיחזור וימסור עדות.

נא לא לפרסם

אמת היא כי תלונת המישטרה כנגד מוסטקיס הוגשה רק אחרי שצוות העולם הזה החל חוקר בפרשה. התלונה הוגשה כדי לחפות על עבירותיהם של ה־שוטרים, שתקפו את מוסטקיס. בלעדיה לא היו יכולים להסביר כיצד נחבל מוסטקיס, ולכן מיהרו להגיש תלונה שלפיה, כב־ייכול, תקף מוסטקיס את השוטרים.

אולם המישטרה לא ידעה להסביר מדוע לא נעצר ונחקר מוסטקיס מאז שיחרורו־רי מבית־החולים, אם אכן תקף את השוט־רים. תשובתו המגומגמת של הדובר היתה כי „הוא עוד יחקר," אך מדוע לא נחקר עד היום לא ידוע.

יכול להיות לכך רק הסבר אחד: מוס־טקיס לא נעצר ולא נחקר, כיוון שלא היה במה להאשימו. האשמה פוברקה אחרי שהתחילה החקירה העיתונאית, ומ־כאן גם הסתירות הרבות שבגירסת ה־מישטרה.

מלישכת דובר־המישטרה ביקשו שלא לפרסם את הסתירות שבין הטענות ה־שונות של המישטרה. הדבר נומק בכך ש„זה יפגע באמינות המישטרה". אולם האמינות אכן נפגעה אחרי שהמישטרה הוכיחה בדרך טיפולה במיקרה, כי יש לה מה להסתיר והיא מסתירה זאת. אי־פירסום העובדות מעל דפי העיתון יש בו משום הסתרת האמת מהציבור. לכן הוח־לט לפרסם.

מלכת המים 1979
מטעם העולם הזה
בחסות:
עץ הזית
יצרני סבון היוקרה „קאפרי"
„בניני אבנהם גינדי"
נגדי ים וחוף
GOTTEX
יצרני האופנה
MB
יבואני אופנת גברים
אנה הערה
כרטיס הכניסה שלך, שלך, לאופנת העולם
תכשירי שיער
WELLA
נעלי איכות
נעלי מרינו Merano
אולמי אמבר
אולמות: חולון, ז'בוטינסקי 6, טל. 855680
חברת התחבורה
דן תיור DAN tours
יוניון־טורס
חברת התעופה
OLYMPIC AIRWAYS
תיסרוקות: „אתר היופי" סלון ז'אק ז'ורז'ט מלון „דיפלומט" * עיצוב הכתרים: רחל גרא יפו העתיקה * הדרכת המועמדות: בי"ס לדוגמנות „רגב" * צילום המועמדות: אסף שילה „אולפני צילום ישראל סאן"
המועמדות הסופיות

לאה ספיח:
ממנצ'סטר באהבה

לא, שהכיתרת לא תטעה. לאה ספיח בת ה־22 היא בהחלט לא אנגליה, היא פשוט בילתה את השנה האחרונה במנצ'סטר אנגליה, שם התגוררה עם החבר שלה, היפי שהכירה בעת שירותה הצבאי במיסגרת של"ת בקיבוץ ברקאי. ההיפי סיים את תקופת ההתנדבות שלו, לאה סיימה את שירותה הצבאי, והשניים נסעו ביחד לאנגליה.

לאה, בת חולון הבלונדית והתכולת־עיניים, לא השתגעה אחר האנגלים, לא אחר מוזיקאי־הווי ואף לא אחר אנגליה בכלל. "האור היכא אחר," היא אומרת, "ולראות כל בוקר שמיים אפורים, זה לא בשבילי".

אך מה עושה בחורה ישראלית מבית טוב, שאוהבת את השמש ואת השמיים הכחולים? אומרת שלום לחבר האנגלי, וחוזרת הביתה. וכאן, ברוך־השם, לא נותנים לבלונדיות להישאר הרבה זמן לבד, ולאה מצאה לה חבר חדש, הפעם לא היפי ולא אנגלי, אלא אחד משלנו, ישראלי גיזעי, והתחילה לעבוד כדיילת־קרקע באל־על. אלא שהעבודה במישמרות ושעות הלא־שגרתיות לא היו נוחות לה, והיא ויתרה על כרטיס טיסה חינם, ועברה לעבוד כמזכירה בחברת גרירה.

אל תחרות מלכת־המים הגיעה ברגע האחרון ממש, היא היתה אחרונת המועמדות שרואיינו על־ידי השופטים לבחירת המועמדות הסופיות. בעוד שכל המועמדות הגיעו למלון דיפלומט בחמש, הגיעה לאה בשעה שבע בערב. "הייתי זקוקה ל־זריקת אומץ," היא אומרת בחיוך מבוייש.

ללאה יש סיבה טובה מאד להשתתף ב־תחרות מלכת־המים. היא רואה בתחרות פתח לעולם האופנה. היא רואה את עתי־דה בדוגמנות למרות שהוריה מתנגדים למיקצוע הזוהר, ואינם אוהבים לראות את בתם מצולמת בבגדי־ים. אביה הנגר ואמה התופרת אינם מבינים מדוע אין לאה בתם מסתפקת בעבודה פקידותית שיגרתית. אך לאה מבינה, ועוד איך, מה גם שהיא מקבלת עידוד בלתי־פוסק מ־חבריה, במיוחד חבריה לעבודה.

כשהיא אינה עסוקה בטוויית חלומות הזוהר שלה, היא עוסקת בציור כתחביב. היא אוהבת במיוחד לשרטט ר'ישומים גראפיים. בכל רגע פנוי היא הולכת לים, מכיוון שהיא שוחה למרחקים ארוכים ו־מצטיינת בענף זה במיוחד. כשהיא נשאלת באיזה חוף היא שוחה, היא אומרת בצחוק מתרונן: "לא רוצה להגיד איפה, חסר לי שכולם יבואו." מה שבטוח, ביט־חון עצמי יש לה.

מועמדות הסופיות • מלכת המים 79 • ה

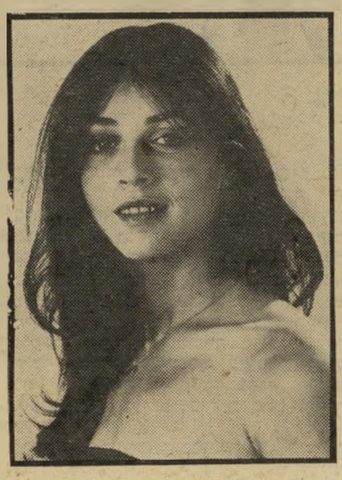

אתי טבק:
אלופת הארץ

בת שנה, בתחרות מלכת־המים, מת־גלות מועמדות בעלות רקע ותכונות אופי מעניינים. אך מעולם, עד כה, לא השתתפה בתחרות אלופה של ממש. והנה, השנה אחת המועמדות אינה אלא אתי טבק בת השבע־עשרה, שהיא גם יפהפיה בעלת שיער אדמדם ועיניים ירוקות, וגם בעלת תואר של אלופת־הארץ. כשהיתה בת 14 השיגה אתי שיא ישראלי בריצת מאה מטרים, שאותן עברה בשתים־עשרה שניות. היחידה שהצליחה לשבור את ה־שיא הזה היא אסתר רוט־שחמוריב ה־מפורסמת.

אתי היא בת למישפחת ספורטאים. אביה, דויד טבק, הוא ספורטאי נודע בעל שיאים בריצות 200 מטרים, 100 מטרים. אחיה הגדול הוא הכדורגלן הנודע בני טבק, שחקן מכבי תל־אביב ונבחרת־ישראל. בשנים האחרונות אתי אינה עוסקת בספורט, שכן, לפני כשנתיים קרעה שריר, ומאז נזנחה את הספורט כמיקצוע והיא שומרת עליו רק כתחביב. היא מאשימה את המאמנים בכך שהצליחה לקרוע את שריריה, אך אינה מצטערת. היא מיצתה את הספורט עד תום. הספורט העסיק אותה במשך כל ימי השבוע. זכך, אחרי שלקחו מנוחה זה מזה, מקדישה אתי זמן רב יותר ללימודיה בכיתה י"א סיפרותית ב־בית־ספר תיכון עיוני בהרצליה.

לתחרות מלכת־המים הגיעה מתוך סקרנות, וגם מפני שהמיבצע הוא ספורטיבי, וספורט הרי טבוע בדמה. יש לה הרבה חברים, והיא מאד אוהבת מסיבות, סרטים וספרים, בייחוד ביוגרפיות. לאחרונה קראה את הביוגרפיות של גולדה מאיר, משה דיין ואביגדור קאהלני. היא משוגעת על ג'ינס וטריקו, ותופרת לבד את הבגדים שלה. בסודי סודות מודה אתי שהיא קצת שמרנית ובהחלט לא משתגעת על אופנת בגדי הדיסקו. למרות שהציעו לה, היא אינה רוצה להיות דוגמנית. היא רגילה לרוץ על המסלול, לא לצעוד עליו. אבל אם מישהו יתעקש, אולי יוכל לשכנע אותה לעסוק בדוגמנות צילום.

את עתידה היא רואה בספורט, לאו־דווקא כספורטאית, אלא כעיתונאית. אתי חולמת להיות כתבת־ספורט. את צעדיה הראשונים במיקצוע שבו בחרה, עשתה כך היא, מקווה בעת שירותה הצבאי. היא הגישה בקשה לגלי־צה"ל להתקבל ככת־בת־ספורט במחלקת־הספורט של התחנה הצבאית. אחרי שתשתחרר היא רואה את עצמה ככתבת־ספורט בטלוויזיה, מחליפה את אלכס גלעדי בדיווחים ממישחקים בינלאומיים בחו"ל. לא, לאו דווקא אתלטיקה, היא מבינה גדולה גם בכדורסל, שלא לדבר על כדורגל. אל תשכחו שיש לה בבית כוכב ושהיא מכירה בזכותו את כל שאר הכוכבים האחרים, החל מאבי כהן וכלה בדני נוימן. יש לשער שאם ההיפעה לא, המרץ שלה והכישרון שלה אתי עוד תגיע רחוק.

חגית רימוני:
חוגמנית בת 16

ה יא מלאת הפתעות, חגית רימוני, בת השש־עשרה. קודם כל היא נראית הרבה יותר מבוגרת מכפי גילה. חוץ מזה היא מלאת ביטחון עצמי, ומה שחשוב במיוחד, הוא, כי הספיקה לא מעט בשנות חייה הקצרים.

חגית, שנולדה בבודפסט הונגריה, בשם אגנס, עלתה עם הוריה לישראל לפני עשר שנים. אביה הוא בעל תיאטרון הונגרי ושחקן נודע בשפה זו ואמה עקרת־בית. חלומו של אביה היה מאז ומעולם, שחגית שלו תמשיך בדרכו ותהיה שחקנית. לכן הוא מעניק לה מדי פעם תפקידי מישנה בתיאטרון שלו, וחגית, המדברת חופשי בשפת האיגן־מיגן, מסכימה להשתתף כדי לגרום נחת לאבא שלה, למרות שהראש שלה בעצם בדוגמנות.

היא תלמידת בית־הספר לאופנת נשים ליברליות ברמת־גן, ולומדת במיסגרת זו עיצוב־אופנה, גיזרה, ציור־אופנה ועיצוב תכשיטים. מחוץ לשעות הלימודים, חגית היא דוגמנית מיקצועית. כתלמידה של הדוגמנית הנודעת ועורכת מדור־האופנה של העולם הזה, חניתה צנטנר, לא התקשתה חגית למצוא עבודה מייד אחרי סיום לימודיה. חניתה מורתה הביעה כי חגית קורצה מחומר הדוגמניות וסידרה לה מייד עבודה בבית־החרושת שבבעלות בעלה, וכן בבתי־אופנה אחרים. מאז סיימה את הקורס רצה חגית מתצוגת אופנה אחת לשנייה, מצטלמת עבור מודעות פירסומת (בצילום: בשימלת כלה עבור סלון אחבר) ושמחה מאד במיקצוע שבחרה לעצמה.

בכלל היא שמחה מאד בכל מה שהיא עושה, ו„מרגישה את עצמי לא בת 16, כי אם בת 18 לפחות. אני הרבה יותר מפותחת מהגיל שלי, אולי בגלל שאני נראית מבוגרת, אך בעיקר בגלל שהורי התייחסו אלי מאז ומתמיד כמו אל בן־אדם מבוגר, ולא כמו אל ילדה.״

בזמנה הפנוי, אם נותר לה כזה, לומדת חגית פיתוח־קול, נגינה על פסנתר, באלט וג׳אז. היא אוהבת לקרוא ספרים בעברית ובהונגרית, היא נוברת בספרייתו העשירה של אביה וקוראת חופשי בשפת אמה את שייקספיר, ארתור מילר, מולייר וסמואל בקט. לפני שלוש שנים חתם אביה על חוזה עם תיאטרון הונגרי בקנדה, והמישפחה נסעה למונטריאול לשנה שלימה.

אך הדוגמנית ילידת הונגריה, שעלתה ארצה בגיל שש וכמעט ואין שמץ קל שבקלים שיסגיר את מוצאה הלא־צברי, אומרת בטון החלטי: „לא רציתי להיות אחר שם, היה טוב, היה יותר כסף, אבל זה לא כמו פה, פה זה הבית.״

מועמדות הסופיות • מלכת המים 79 • המ

ליאורה כהן:
חיפאית על הכוונת

כ רגיל, גם השנה שולחת עיר־הכרמל את בנותיה אל תחרות מלכת־המים, והן תמיד יפות, תמיד נחמדות ותמיד מפתיעות. ליאורה כהן בת ה־16 תלמידת תיכון עירוני גימ״ל מחיפה, מהווה גם היא הפתעה. הקטנטונת הטמפרמנטית, המזכירה בהופעתה טיפוס של לוליטה, מספרת שהיא אתלטית כמעט מיקצועית. ליאורה מתמחה בהתעמלות מכשירים ב־מיסגרת מיפעל מאיר מרט לתלמידי בתי־ספר תיכוניים, שהוא מיפעל המארגן תחרויות בין כל בתי־הספר בחיפה. היא זכתה, לפני כשנתיים, במקום ראשון ב־התעמלות מכשירים. השנה זכתה רק ב־מקום חמישי, והכל בגלל שנפלה כאשר קפצה על הארגז. לעומת זאת זכתה ב־מקום ראשון בהתעמלות על קורה ובמקום שני בהתעמלות־קרקע.

במשך חמש שנים התאמנה ליאורה ב־מכבי־כרמל וחלומה הגדול הוא ללמוד ב־מכון וינגייט ולהיות מורה להתעמלות. ימים אחדים לפני תחילת תחרויות מלכת־המים היא תסיים קורס־עזר למדריכים, מה שייקדם אותה בשלב נוסף לקראת מיקצוע־עה המיועד. ביניתיים היא מאמנת בהיכל הספורט בחיפה ילדי גן וילדי בתי־ספר מכיתות אל״ף בי״ת.

ליאורה הספיקה גם להיות בעתודה של נבחרת־הנוער של ישראל, אך לדבריה היתה צריכה להתעמל כל השבוע, לנסוע מדי יום ביומו מחיפה לווינגייט, שלא נתניה והגרוע ביותר: „גיפו את כל הילדות מבוגרות בגילי ונשארתי עם ילדות, אז הרגשתי בודדה.״ יש לה חבר בשם ירון, המכונה ג׳רי, הוא עומד על סף גיוסו לצה״ל. לליאורה עיניים ירוקות ושיער חום גולש, ויש בה חביבות ועליצות כובשי־לב.

ליאורה אינה רוצה להיות דוגמנית, אולי רק כתחביב, מפני שבאופן עקרוני היא אוהבת יופי וכל מה שקשור ביופי, לכן היא מתעניינת באופנה, בקולנוע, בתיאטרון ובנשים יפות בכלל.

כשראו בעלי בית האופנה M.B. משה בכר ורמי לפין, את ליאורה הפוסעת לפני חבר השופטים, שמיין את המועמדות הסופיות, הם החליטו להציע לה עבודת דוגמנות קבועה בבית האופנה שלהם. אך ליאורה בחרה כבר את דרכה בחיים כמורה להתעמלות.

את התחרות היא רואה כעוד תחרות ספורטיבית, לא איכפת לה אם תזכה בתואר כלשהו. היא אוהבת לצבור חוויות וזוהי בעצם המטרה העיקרית שלשמה הצטרפה לתחרות מלכת־המים. הנסיעות באוטובוסים של יונייטד טורס לנשפים שייערכו בכל רחבי הארץ גם משכו את ליאורה, האוהבת את נופי ישראל. גם אביה השרטט ואמה השרטטת, המתגוררים איתה ועם אחותה בת התשע־עשרה ברמות רמז שבחיפה, רואים את תחרות מלכת־המים כחוויה אחת גדולה, או כמו שאומרת ליאורה כהן: „חוויית קיץ שצוברים רק פעם אחת בחיים.״

שרתון לגברים כמוך

"מאז ששמתי
את "שרתון" על הכוונת
איני מחליף אותה
באף סיגריה אחרת.
אני אוהב את הטעם
המיוחד של "שרתון".
יש בה תערובת מעולה
של טבק וירג'יניה
והיא נותנת לי
הנאה אמיתית.
עם "שרתון"
קלעתי בול!"

מוקד 55

שידור

מאחרי המסך

אכזבה באלכסנדריה

ישיבת הבוקר של מחלקת החדשות, ש־נערכה בשבוע שעבר ושדנה בסיקור ביקו־רו של ראש הממשלה **מנחם בגין** ב־אלכסנדריה, נערכה בראשות סגן מנהל מחלקת־החדשות, **יעקב אחימאיר**. מנהל המחלקה, **חיים יבין**, שהה באותה עת באלכסנדריה.

מילבד יבין היו באלכסנדריה גם הכת־בים **אהוד יערי** ו**אלימלך רם**. נוסף עליהם שהה באותה עת במצריים גם הכתב **גיל סדן**, שלא נסע מטעם הטלוויזיה הישראלית, בגלל התנגדותו של יבין. הוא סידר לו שירות מילואים בבמחנה, וב־מיסגרת זו נסע למצריים.

חבר ועד פאפו
הפתעה?

בישיבת הבוקר הובעה תמימות־דעים על הסיקור הכושל באלכסנדריה, למרות שלל הכוכבים שנמצאו באותה עת בעיר החוף המצרית.

לפיד מגלה

את פרצופו האמיתי

השבוע מסיר מנכ"ל הרשות, **יוסף** („טומי") **לפיד**, את המסכה. אחרי ש־שיחק את ההגון והשוקל, הוא מודיע סוף־סוף, כי „אם ייבחר **ארנון צוקרמן**, אני אתפטר מתפקידי." כאשר איום זה מתווסף לאיום דומה, שהשמיע כבר יושב־ראש הוועד־המנהל של רשות־השי־דור, הפרופסור **ראובן ירון**, יהיה קשה, גם להגונים ביותר שבקרב חברי הוועד־המנהל להרים את ידם למען צוקרמן.

אולם נראה, כי גם אם **אריאל וויג־שטיין** ו**צבי זינדר** יטו את המאזניים לטובת צוקרמן, תוכשל מועמדו־תו. בהתייעצות שנערכה בין ראש־הממש־לה **מנחם בגין** לבין ישר־החינוך **זבו־לון המר**, הוחלט, כי אם יבחר הוועד־המנהל בצוקרמן, ידאג המר לכך ש־שניים מאנשי הוועד־המנהל יגישו ערר ל־ממשלה, כדי שזו תבטל את החלטת ה־וועד־המנהל ותדיח את צוקרמן.

ביניהיים שקולים הכוחות לקראת הישי־בה, העומדת להיערך ביום השני הקרוב. ויינשטיין עדיין לא החליט, אך ידידיו מקווים, כי הוא יהיה שלם עם מצפונו ויצביע למען צוקרמן. זינדר הודיע, כי טרם החליט, אולם כל מי שמכיר אותו מוכן להישבע, כי בסופו של דבר הוא יצביע כפי שהבוסים שלו רוצים, לדעתו, שיצביע — נגד צוקרמן.

צפוייה אולי הפתעה דווקא מצידו של עורך־הדין **אהרון פאפו**. יש שמועות, שפאפו מתכוון להפגין זיק של הגינות, להסריך את דעת הציבור עליו ולתמוך ב־צוקרמן.

ביניהיים נחלש מעמדו של כתב הארץ **דן מרגלית**, כמועמד לתפקיד מנהל ה־טלוויזיה. מקורבי שר־החינוך מחפשים מועמד אחר תחתיו, לרשת את צוקרמן.

מרגלית שגה בכך שנהג כאילו המינוי כבר מונח בכיסו, ועורר עליו את זעמם של עובדי הטלוויזיה.

הקשרים האישיים של לידר

סביב המינויים של כתבי רשות־השי־דור בחוץ־לארץ התעוררה סערת־רוחות. לכל היה ברור, כי מינויו של **שלום קיטל** ככתב הרדיו והטלוויזיה בלונדון בא בעיקר ביגלל קשריו הטובים עם **מנחם בגין**. כאשר הגזים קיטל ודרש את וואשינגטון תחת לונדון, אבדה הש־ליחות כולה.

גם על מינויו של **צבי לידר**, ככתב הרשות במערב־גרמניה, קמו עוררים. ה־טענות נגד לידר היו, שהוא אינו כתב־טלוויזיה, וכי יש לשלוח כתב־טלוויזיה, שישרת את הרדיו, ולא להיפך. עוד נט־ען, כי לידר אינו יודע מילה בגרמנית, דבר שיקשה על עבודתו.

רק עתה התברר, כי גם ללידר היו קש־רים עם אישי שילטון. בתקופת הבחירות

כתב לידר
קשרים?

האחרונות עשה לידר כמה עבודות־חל־טורה עבור מטה־הבחירות של הליכוד.

בטלוויזיה כועסים

על כרמית גיא

כרמית גיא, הכלה החדשה, נמצאת עתה במסע של ירח־דבש עם בעלה, **אלי שאלתיאל**, ובנו **אורי**. אולם כאשר תחזור כרמית לארץ ולטלוויזיה, בעוד כשבועיים, תמתין לה קבלת־פנים צוננת מצד ידידיה לעבודה.

בבניין הטלוויזיה נעלבו מכך, כי כר־מית לא הזמינה איש לחתונה שלה. היו שהשמועה על החתונה הגיעה אליהם, וכששאלו את כרמית אם זה נכון, שהיא מתחתנת, היא הכחישה זאת. רק לידידים הקרובים ביותר שלה, כמו **רפיק חלבי**, סיפרה כי היא מתחתנת, אולם ביקשה מהם „להבין מדוע אני לא מזמינה אתכם." אלה נעלבו יותר מכולם.

כרמית גיא התלוננה פעמים רבות, ב־אוזני המקורבים לה, כי היחס אליה בק־רב חבריה לעבודה אינו די ידידותי.

על הגל

מיסמך מזעזע ברדיו

עדנה פאר עושה זאת שוב. הפעם, בלי ההצטעצעויות הרגילות שלה, היא מביאה, ביום השישי, מיסמך מזעזע בתוכ־נית זה איכפת לי מפיו של צנחן צעיר שהשתתף במיבצע ליטאני. הצנחן מספר על התנהגותם של חיילי צה"ל בכפרי ה־לבנון, על התפרעות וקלות־דעת, על ביזה אצל כפריים שנמלטו בבהלה ועל מיל־חמתו האישית בקשר־השתיקה סביב ה־נושא.

הכותרת של השידור — קשר השתיקה — אומרת אולי את הכל. עדותו של ה־צנחן מסבירה, יותר מכל, כיצד הגיעו חיילי צה"ל למצב, שבו אחד מהם הרג שבויים.

שדרן רם

שדרן יערי
ישיבת הבוקר הביעה אכזבה

תל־אביב חוגגת

מה שלא הצליחה לעשות הטלוויזיה, בשידור הכושל שלה על חג ה־70 של תל־אביב, עשוי לעשות הרדיו ביום השני, שיהיה יום שידורים שיוקדש לתל־אביב.

יום השידורים, שיופק על־ידי **ענת גותן** ו**בועז מאירי**, יחל בשעה מוקדמת בבוקר, עת ישודרו כתבות בשידור־חי מחוף תל־אביב, מנמל יפו ומהתחנה ה־מרכזית, שבניקויה יעסקו באותה שעה.

את הבוקר הזה תפיק **דליה יאירי**. ישולבו בו דיווחים ממוקדי־תנועה בתל־אביב וכתבת־תחקיר על נושא כאוב —

עורכת פאר
זעזוע

קייטנה העירונית, שם יערוך **שמואליק רזין** חידון חי.

משה טימור יקדיש את במיקצב יוצר שלו לתעשיה ולאיכות הסביבה בתל־אביב, ו**אילנה צור** תשוחח עם **אמנון כרזל** על תל־אביב כמוסיאון.

בשעה 3.00 אחר־הצהריים יביא **רמי דרומי** הרפתקאות מוסיקאליות בביצוע התיזמורת הפילהרמונית. במיסגרת אצבע על הדופק יביא **אברהם מרון** כתבה על מחלות קשישים, שהרי הקשישים עומדים להוות את קבוצת הרוב באוכלוסיית העיר.

אי אפשר, כמובן, בלי **מני פאר**. הוא יראיין, במיסגרת ממני מני, את ראש עי־ריית תל־אביב, **שלמה להט** („צ'יצ") להט, בבית הלוחם. היום בספורט יוקדש ל־אגודות הספורט של תל־אביב.

התוכנית המרכזית תהיה של **ענת גותן** — ערב ראיונות ומוסיקה בשידור־חי, בהנחייתו של **אורי סלע**. צ'יצ' כבר הופיע אצל מני, לכן הוא שולח ל־תוכנית את אשתו, **זיווה להט**. ח"כ **אמנון רובינשטיין**, הסופר **עמוס קינן**, הניצב **אהרון שוש**, השחקן **שייקה אופיר**, האדריכל **אברהם ארליך** ובעל־החנות **איון איוניר** יספ־רו על תל־אביב שלהם. את החלק האמנו־תי יספקו **רחל מרכוס**, **גידעון שמר** ושלישיית הג'אז של **אהרל"ה קמינ־סקי**.

יום תל־אביב יסתיים בפרק תל־אביב לאחר חצות. סיור לילי עם ניידות מישט־רה, ביקור במועדון־לילה ואצל הדייגים ביפו.

מיבצע גדול, שאם יצליח יהווה תעודת־כבוד לרדיו.

קריניות גיא עם בעליה
כעס

התנועה בעיר המתנוונת. גם בחצי היום יוקדש על־ידי יאירי לתל־אביב, ובו כת־בות על תל־אביב כעיר תיירות ודיווחים מהבורסה בתל־אביב. התוכנית אור ירוק של **גידעון חוד** תביא בשידור חי את התנצלויותיו של ראש מחלקת התנועה של עיריית תל־אביב, ומיד אחר כך תארח **רבקה מיכאלי** את אמני תל־אביב ה־קטנה, במיסגרת בוקר טוב.

ב־10 בבוקר תגיע ניידת השידור, עם **תמר עמית**, לרחוב דיזנגוף. **שלמה שבא** יישב בניידת ויספר על **צינה דיזנגוף**, אשתו של ראש העיר הראשון, **מאיר דיזנגוף**, ועל שכונות נווה־צדק ותל־כביר. אחר כך תעבור עמית ל־

יום רביעי

18. 7

● **מכאן ומשם (7.00).** בתוכנית הערב ארבעה נושאים: סיאנס ספיריטואליסטי, על המגאזין האמריקאי MAD, על כתובות לקעקע, ועל הנוהג החדש הפושט גם בארץ — התקנת מכשירי קשר במכוניות.

● **כינוס משפחתי (8.00).** נערך במיסגרת על אדונים ומשרתים. חששותיה של אליזבת, כי יוליוס מנצל אותה כדי לקדם את שאיפותיו הפוליטיות, מתאמתים, כאשר היא נוכחת בשיחה בינו לבין אביה. היא מגלה שהוא מזמין כובעים מחנותה עבור אשה אחרת, מקיימת עימו שיחת־בירור, שבמהלכה סותם יוליוס את כל טענותיה, בהוסיפו כי עוד בתחילת ההיכרות ביניהם הוא הזהיר אותה שהוא הרפתקן. בינתיים מגיע ג'יימס מהודו, יחד עם פיליפס קינגסלן, בתו היפה של רב־סרן בצבא, שעימה התארס על האוניה. פיליס מתגלה כרודנית, בעיקר נגד המשרתים. מישפחת בלאמי עורכת סעודה חגיגית לכבוד יום־הולדתה של מארג'ורי ושובו של ג'יימס. באמצע הארוחה נשמע צילצול בדלת, ובכשפותח אותה אדוארד הוא מוצא את שרה.

● **כבד את אביך (10.05).** סרט טלוויזיה על פי ספרו רב־המכר של ג'יי טלוז, על העולם־התחתון. הסרט מתאר את עלייתו ונפילתו של אירגון פשע רב־עוצמה ומתרכז בג'ו בונגו, שאותו מגלם השחקן רף ואלונה, אבי המישפחה והסנדק. עוד משחקים בסרט קיטש זה: ריצ'ארד קסטלאנו, ג'ו בולוניה וברנדה וואקארו.

יום חמישי

19. 7

● **סוד כמוס (5.30).** תוכנית המצוינת של העורכת פיליס בלוך ושל המנחה דליה מזור. התוכנית של הערב מוקדשת לאיטליה. ילדה ממוצא איטלקי תלמד באולפן, כיצד להכין מאכלים איטלקיים. אביבה סמדר תשיר באיטלקית. יוקרנו סרט של צ'ארלי צ'אפלין וסירטון של וולט דיסני.

● **פליפר (6.32).** פורטר ניתקע עם מטוסו בים, ללא יכולת להמריא. פליפר נשלח להביא לו חומר הדרוש לשם תיקון המטוס, אך מתוכניתן המצויינת של העורכת פיליס בלוך ושל המנחה דליה מזור. התוכנית של הערב מוקדשת לאיטליה. ילדה ממוצא איטלקי תלמד באולפן, כיצד להכין מאכלים איטלקיים. אביבה סמדר תשיר באיטלקית. יוקרנו סרט של צ'ארלי צ'אפלין וסירטון של וולט דיסני.

● **פליפר (6.32).** פורטר ניתקע עם מטוסו בים, ללא יכולת להמריא. פליפר נשלח להביא לו חומר הדרוש לשם תיקון המטוס, אך מתעכב בדרך, כדי להציל שני אנשים ממוות.

● **מיפגן חיל־האוויר (9.35).** תוכנית מוקלטת ממיפגן חיל־האוויר. בטלוויזיה זוכרים עדיין את האסון שאירע לפני כמה שנים, כאשר צלם שצילם מיפגן חיל־האוויר, בני גרנות, ניספה בתאונה, עת פגע בו אחד המטוסים שהשתתפו במיפגן.

● **סטארסקי והאץ' (10.15).** המשך הפרק מן השבוע שעבר, תחת הכותרת חשופים בלי תג. לראשונה מאז החלו לשדר את הסידרה, מובא פרק בעל שלושה משכים. הוא יסתיים בשבוע הבא. בגלל מיפגן חיל־האוויר תידחה הקרנת בועות.

יום שישי

20. 7

● **יקר יותר מחיי (5.32).** סרט ערבי קלאסי, תוצרת מצריים. השחקנים המ־

פידליפיה: פיליפס
יום שישי שעה 9.20

פורסמים סלאח די אלפאקר ושאדיה מגוללים סיפור על אהבת ילדות, שאליה עורגים כאשר מתבגרים, עם כאבי־לב וסיבוכים רגשיים.

סוד כמוס: מזור ובלום
יום חמישי שעה 5.30

● **פידליפיה עם שחר (9.20).** תחילת הקרנתה של סידרה חדשה בת שלושה פרקים, על המלחין הוולשי המפורסם ג'וף פארי. התסריט נכתב על פי ספרו של ג'ק ג'ונס, סופר וולשי מפורסם, בן עיירתו הקטנה של פארי. ג'ונס, כמו פארי, הפך כוכב בגיל 12. הוא עבד במיכרה חמש שנים, התגייס לצבא ב־ היותו בן 17 ויצא לדרום־ אפריקה. הוא ערק מהצבא, שהה זמן מה בהודו ולאחר־ מכן שב לעיירת מולדתו ול־ מיכרות. את פילדלפיה עם שחר פירסם בשנת 1947. שון פיליפס, מי ששיחקה את ליוויה בסידרה אני קלאודיוס, מגלמת את בסרט את תפקיד חברתו מילדות של פארי, ששרה איתו באותה מקהלה, וכשגדלה הפכה זמרת אופרה מפורסמת. זמר הבריטון הוולשי הנודע דלם בריאן ג'ונס מופיע בסרט כזמר בלדות, אביה של פיליפס. בתפקיד פארי מופיע השחקן דיוויד לין. הוריו בסרט הם השחקנים ויליאם סקווייר ורישל תומאס ואילו השחקנית קוני בות מגלמת את אשתו. הצילומים נערכו באתרים המקוריים — בוולש ובאמריקה. בסידרה משתתפות מקהלות וולשיות אמיתיות. כאשר היגר פארי לפילדלפיה עבד על מכונת עירגול, החל להלחין ודרכו כאיש מוסיקה החלה לדרוך. הצלחתו היתה מטאורית ממש, אולם הוא מעולם לא שכח את הכפר הקטן שלו במולדת.

● **רסיטל (10.20).** הפסנתרן אלפרד ברנדל מגגן אימפרומפטו אופוס 90 מאת פראנץ שוברט.

שבת

21. 7

● **חידושים והמצאות (6.30).** הפרק של הערב דן בבעיות אקולוגיות. הסעיף הראשון — אוויר נקי. קסדה חדשה, שהומצאה לא מכבר באנגליה על־ידי הממציא ג'ורג' גרינאף, מתאימה במיוחד למיכרות, מסננת את האוויר ומגינה על החובש אותה ממחלות שונות הנגרמות בגלל זיהום האוויר. הפרק הבא שני דן באוויר בתוך המישרדים. הביולוג לסלי הוקינס חקר את הבעיה ויצא חוצץ נגד מזגני האוויר, הגוזלים אוויר צח ורענן מהעובדים במישרדים וגורמים להם להיות אי־טיים ולסבול מכאבי ראש. הנושא השלישי הוא תגלית של ממש: כיצד לנצל את הרעש, כדי להתגבר על רעש. מדענים מצאו, כי אפשר ליצור רעש נגדי לרעש ההכרחי. נקודת המיפגש בין שני הרעשים תשתיק כל רעש.

● **קולומבו (10.05).** מנהלת רשת־שידור חסרת־מצפון רוצחת את הבוס שלה, שהוא גם מאהבה, משום שלא זכתה לקידום לו ציפתה. קיי פריסטון, שאותה מגלמת השחקנית סריש וואן־דוויר, מוציאה לפועל רצח שתוכנן בקפדנות, בעת הקרנת הסרט לאישים חשובים שבאו במיוחד מניו־יורק. קולומבו, הוא פיטר פאלק, חושד באישים החשובים, עד שהוא מגלה כי לפריסטון היה הרבה מה להרוויח ממותו של הבוס. כדי לזרות מלח בעיני קולומבו ממשיכה פריסטון לעבוד בתחנה, כאילו שלא ארע דבר. כן משתקים בסרט פטריק אוניל, בתפקיד מנהל רשת השידור, ולורנס לקניביל, הוא הבוס המאהב.

יום ראשון

22. 7

● **חלום בלהות (5.30).** הוא החלום שבסידרה האיש השווה מיליונים. הפתעה אמיתית. פארה פוסט מייג'ורס, מי שעומדת להגיע בקרוב לארץ, מופיעה באפיזודה זו לצד בעלה לי מייג'ורס. היא ממלאת את תפקיד טיסת הניסיוני קלווד. הטייסת בוחנת מטוס חדש, שמתרסק, והיא ניצלת למרות שמצנחה כלל לא נפתח. היא מספרת סיפור על לוחם יפאני ממילחמת־העולם השניה, אר־לם איש לא מאמין לה והכל חושבים כי היא שותפה למזימת ריגול. רק בעלה מאמין, והוא מגלה, תוך כדי חקירה, מזימה מדהימה.

● **תמונות בתערוכה (8.00).** נסיון מעניין השווה צפיה. כוכבי הנסיון הם נועם שריף, המלחין והמנצח, מי שמוכר כמסביר טלוויזיוני של מוסיקה, ובנו דניאל שריף. האב מסביר לבנו את הסיפור שמאחרי כל תמונה המוצגת בתערוכה, על פי תמונות בתערוכה של מוסורגסקי. המלחין כתב את היצירה על פי תמונותיו של ויקטור הרטמן, והתיזמורת הפילהרמונית היא המבצעת. אולם לא רק הסבריו של שריף ילוו את התוכנית, אלא גם מיבצע מיוחד של אלי ומינה בן־הרוש, מהמחלקה לשירותי אמנות בטלוויזיה, וצלם הסטילס ליאון אלאלוף. הם שיחזרו תמונות מתות ספרים, כדי להציגם בפואייה של היכל התרבות, שם התקיים הקונצרט. בנוסף לשיחזור התמונות יוצגו על המסך הקטן גם תמונות של ילדים ישראלים, שציירו בשיעורי מוסיקה. הפיקה רינה אגוזי ובניים ניל וויסברוד.

● **מותו של מולייר (10.00).** הפרק האחרון בסידרה חיי מולייר. לולי הקנאי בוגד במולייר ופונה בחשאי לכומר האישי של המלך לואי ה־14, ומספר לו שלואק בטיסט היתה יד בפירסום מינשר אנונימי נגד המלך. הוא מוזמן אל המלך, אולם מתחרט ומנסה להטביע עצמו בביתו הכפרי של מולייר. ז'אן בטיסט מציל אותו. ב־17 בפברואר 1672 מתה

בית בערבה: לנדון
יום שני שעה 5.30

מדלן. שנה אחר כך נפטר גם ז'אן בטיסט, על הבמה, כפי שחלם. מולייר מובא לקבורה בלילה, כימעט בחשאי, כשהוא מוקף לפידים הנישאים בידי הקהל שלו.

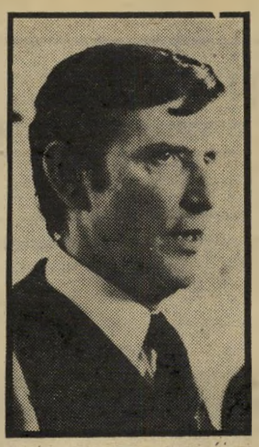
בסדרו

● **ג'ון באאז בקיסריה (10.50).** קשה כבר לכעוס, אפשר רק לצחוק. כל מה שמחלקת הבידור של הטלוויזיה יודעת לעשות הוא להקרין, בשידור חוזר, כל נסיון שלה ליצור משהו. הערב הקלטה חוזרת של הזמרת האמריקאית המצויינת, שנערכה באמפיתיאטרון שבו מתקיים עתה הפסטיבל השנתי.

יום שני

23. 7

● **בית קטן בערבה (5.30).** סידרה חדשה לילדים, על־פי. ספרה של לורה אינגלס

לחופש: כי
יום שני שעה 10.30

ווייילדר, בו היא מתארת את ילדותה, עם הוריה ושתי אחיותיה, במערב שלפני 100 שנה. בתפקיד האב מופיע מייקל לנדון, שעסק גם בביוים ובהפקת הסידרה. האם היא קארן גראסל. את הסופרת עצמה מגלמת מליסה גילברט ואת אחותה הגדולה מליסה סו אנדרסון. שתי האחיות התאומות הן שתי שחקניות תאומות — לינדסי וסידני גרין־בוש. הפרק הראשון מתאר כיצד הגיעה המישפחה פחה בשנת 1878 לפאלם קריק, מינסוטה, אחרי מסע נדודים בעגלה. הם רוצה לרכוש מחרשה אך אין לו כסף.

● **החבובות מרחוב הפתעות (8.30).** מארחות הערב את השחקן היפה כריס כריסטופרסון מהשיידרה, יחד עם אשתו בחיים רישה קוליג'.

● **אונס (9.30).** התוכנית לחם חוק מוקדשת לאונס בחברה הישראלית, ובעיקר למצוקתן של הנאנסות, בחקירה ובבית־המישפט. ח"כ שולמית אלוני עמדה בראש ועדה שהמליצה להקל על הנאנסת־המתלוננת, והיא מגינה עליהן בתוכנית. מולה מתייצב המישטר פטן עוזי עצמון. באלוני תומך הקרימינולוג פרופסור מנחם אמיר, ובעצמון עורך־הדין צבי לידסקי. כן יוקרן סרט עלי־לתי קצר, על פגישה שהפכה לאונס. בסרט נכלל ראיון עם אנס המרצה עונש מאסר בכלא. את התוכנית מנחה עורך־הדין אלי זוהר, שהוא עתה המנחה הטוב ביותר בטלוויזיה.

● **לחופש (10.30).** פרנק מבקר אצל איב והיא מספרת לו על בגידתה בו. כריס מנסה נואשות להציל את העסק שלו. פרנק הולך בעיקבות קצה החוט שקיבל מבילי ומנסה לאתר את סימי וינסנט, כדי להבין מה גרם לה שלא להעיד במישפט.

יום שלישי

24. 7

● **למישפחה (7.00).** אנעם זועבי תשוחח על צום הרמדאן הקרב ונאיף ערדה ילמד מישחק ילדים לקראת החופש הגדול. יפה אניס, מורה למוסיקה מהכפר ערה, תסביר על עבודתה.

● **פיל הים (8.30).** בימיסגרת מילחמת הקיום בעולם החי יתואר המסע השנתי של פילי הים, מן האוקינוס האנטארקטי לפונטה נורדה, חצי־אי שוממ בארגנטינה, שם הם מזדווגים ומולידים. על החוף נלחמים פילי הים הזכרים זה בזה באכזריות רבה, כדי להגן על הטריטוריה ועל הנקבה.

כשתצפה ב־ULTRAVOX תיווכח שלפניך טלוויזיה צבעונית מיוחדת במינה עם נתונים ההופכים את הצפיה בה לחויה אור קולית מרשימה.

- מנורת מסך SUPER PRECISION IN LINE מצטיינת בעוצמת אור חזקה במיוחד ומעניקה לצבעים חדות מירבית וגוון טהור ומקורי.
- מחשב מיוחד מעניק דיוק מוחלט לגוונים ואין צורך בויסות נוסף במשך כל חייו הארוכים של המקלט.
- בקרת תדר אוטומטית (C.A.F) המבטיחה כוון תמידי לתדרים V.H.F ו־U.H.F
- מסך ענק 27 אינטש ורמקול חזיתי רב עוצמה מגדילים את הנאתך והתכניות שאתה אוהב מתמלאות חיים. כל תנועה וצליל נראים ונשמעים בבהירות וחדות ואתה הופך לחלק מן ההתרחשות.

ULTRAVOX מאפשרת לך לבחור 20 תכניות מן הזכרון של יחידת הבקרה המגיבה למגע הקל ביותר של אצבעותיך. יש לך שליטה כפולה על גוון הצבע, הבהירות, הניגוד ועוצמת הקול שאותם אתה מכוון במקלדת האלקטרונית הקבועה בטלוויזיה, או בעזרת מתקן "שלט־רחוק" משוכלל, מבלי לקום ממקומך. איתות מואר ב־LED מאשר קליטת הוראותיך על ידי המקלט.
בוא לראות את ULTRAVOX ותחיה את ההתרחשות.

אולטראווקס.
תבין את ההבדל
במבט אחד.

טלוויזיה אחרת רק מראה לך את ההתרחשות. עם ULTRAVOX אתה חי אותה.

ULTRAVOX

הפצה ושרות:
סלון טוקיו
אלנבי 66 ת"א טל. 612128

רגעים של הצלחה.

לטלי יום הולדת והשמחה רבה. ופעם, כשהיא תרצה לומר „כמה יפה היה!״–תשמח שהיה לך באותו רגע סרט **אגפאקולור** במצלמה. כדי שיישארו בידך תמונות מוצלחות, קח סרט מוצלח: **אגפאקולור.**

הקניה הטובה ביותר 1979

עם אגפא זה מצליח.

מסמך לשימוש פנימי בלבד

כל חייה היתה בודדה - עד שגבר זר צייר את דיוקנה

הפרופיל של קאטי

הבר הירושלמי היה כמעט ריק. כמה גברים בהירי־עור, לא־ישראלים, ישבו ושוחחו עם המלצר. זה היה ערב לילי־הסדר, ולא היה להם לאן ללכת.

בפינת הבר ישבה צעירה בעלת שער שחור ארוך. היא אכלה באיטיות מאכל דגי. היא היתה עצובה.

לפתע ניגש אליה גבר ושאל: „את יודעת מה את אוכלת?"

„כן," היא ענתה קצרות. הוא התחיל לדבר, אך היא לא ענתה. „הוא רואה שאני לבד, ומנסה..." אמרה לעצמה.

הוא סיפר על עצמו, ולפתע היא שאלה: „תגיד, אתה דני?"

„כן." הוא ענה.

„אתה מהאר"ם?"

„לא."

„יש לך כלב?"

„כן."

„טוב," היא סיכמה. „אז אתה ואני צריכים להיות חברים."

הוא היה מופתע. „אני אסביר לך, זוג חברים שלי סיפר שיש להם שכן, בחור דני, גבוה ויפה. הוא לא עובד באר"ם, ויש לו כלב. אותו הם רצו לשדך לי, והוא הסכים. אז זהו זה, אני קאטי, אתה הנינג. נעים להכיר."

פרופיל של גולדה מאיר

הם יצאו מהבר וטיילו. היא היתה אחות בבית־חולים לקשישים נכים, ועבדה במישמרת־לילה. בשעה 11 בלילה הוא ליווה אותה לבית־החולים, והם נפרדו.

„הוא מצא חן בעיני," מספרת קאטי, אחרי שבע שנים, על אותו ערב. „התחלתי לחכות לטלפון שלו. עבר יום, עוד יום, שבועיים. כלום. חשבתי שהוא סתם רצה להעביר את הערב. יום אחד ראיתי אותו ברחוב. הוא ניגש אלי. העמדתי פנים אדישות. אמרתי לו: „יו באסטרד, איפה היית?"

הוא הוציא מהכיס שלו דף נייר. היה עליו רישום של פרופיל, אשה עם שער אסוף, קצת פרוע, ריסים ארוכות ואף ענקי. הוא אמר לה שלא ידע מה שמה, לא ידע את כתובתה, על כן צייר את הפרופיל והתחיל לחפש אותה בכל העיר. „כשהתברר לי שהרישום המכוער ההוא היה שלי, כימעט בכיתי. לא רציתי לראות אותו. לא השבתי שאני בריז'יט בארדו או משהו כזה. אבל פרופיל של גולדה מאיר?"

קאטי אוחנה היא בת 34. „הגיל שלי זה אני, אז למה להוריד שנים?" היא נאה מאד. את שיערה השחור הארוך היא אוספת לאחור בשעה שהיא מבשלת. אין היא מאורפרת. „זה רק מאז שהכרתי את הנינג, הוא לא אוהב אותי מאופרת." עיניה שחורות בורקות. שפתיה מלאות, אפה בולט מעט. „היום זה כבר הסמל המיסחרי שלי. בלי זה אין קאטי."

בימים אלה, כשקאטי נכנסת למיסעדה שלה בירושלים, היא מחייכת. גם כשטיפלה כל השנים בזקנים נכים, היא חייכה. לא תמיד היתה לה סיבה לחייך. בדרך־כלל היו לה כל הסיבות לבכות. אך זרים לא ראו אותה בוכה, ורים גם לא הרגישו.

היא נולדה במרוקו. אמה היתה אשה יפה. כשכל חברותיה השקיעו את מאמציהן בהקמת בית ובגידול הילדים, היתה אמה של קאטי מבלה בפאריס. „היא היתה אשה מיוחדת במינה," אומרת היום קאטי בגעגועים. „אמא קראה לי קאטיה, היא נפטרה כשהייתי בת 9, היא מתה מטטנוס."

עד למותה של האם לא ידעו הילדים, קאטי ושלמה כל מחסור. אמם פינקה אותם ומעולם לא מנעה מהם דבר. „ביום שהיא מתה התברר לי שבעצם אין מה לאכול בבית," אומרת קאטי, „לא יודעת איך היא הסתדרה כל השנים. אבל המכה היתה קשה. הרגשתי שחיינו בשקר כל הזמן."

בבית־היתומים

שני הילדים נשלחו לבית־יתומים. קאטי קיבלה מיספר 105. בעלת המקום היתה מאדאם סאדייה בנג'יו. „היא אהבה אותי מאד, אולי מפני שהייתי יוצאת־דופן. עכשיו אנחנו לא בקשר. אני חושבת שאיכזבתי אותה. היא ציפתה ממני לדברים אחרים בחיים."

היא נשארה בבית־היתומים עד שבגרה. פעם ניסתה ליצור קשר עם אביה, ונסעה לפאריס להיות איתו, „זה לא הסתדר..." יום אחד הודיעו לה שהיא חייבת לעזוב את המוסד. „בכיתי, לא הסכמתי. לא היה לי לאן ללכת. ריחמו עלי והשאירו אותי עוד." מאדאם בנג'יו לחצה עליה שתרכוש מיקצוע. „אני חשבתי על דקורציה, אבל לא היה לי מי שישלם. הלכתי לבית־ספר לאחיות מעשיות."

אחרי שנתיים, החליטה קאטי לעלות לישראל. היא לקחה עימה את סבא וסבתא, שהיו אז בני 80, והמישפחה עלתה. הם קיבלו צריף בקריית־יובל. שלמה סודר בפנימיה. „היה לי מזל, כל החיים יש לי מזל עם אנשים שאני מכירה.

(המשך בעמוד 68)

אמא בתמונה היחידה שנשארה לקאטי מילדותה היא נראית, בגיל שלוש, עם אמה, מימין, ועם הדודה.

קאטי בפעולה

„הצרפתים כמו המרוקאים לא טועמים את התבשיל בכפית. אומרים שזה לא זה. אנחנו טובלים את האצבע בתוך הסיר, גם אם זה חם, ומלקקים. כך עושים גם כל השפים בקורדון־בלו בפאריס."

הפרופיל של קאטי

(המשך מעמוד 67)

זה התחיל עם נחמה בר־חיים שמחקה את הרישום שלנו לדימונה, והמשיך כל הזמן. עד היום אני לא יודעת איך הייתי מחזיקה מעמד בלי החברים שלי. אילולא הרבה אנשים שהכרתי בחיים הייתי היום הרוסה לגמרי."

מזל וסבל

היא התחילה לחפש עבודה. התקבלה לבית־החולים לחולי מחלות כרוניות ביקור־חולים. ושוב מזל. „לא רציתי לעבוד שם, זה היה נורא. אך פיתאום הסתבר לי שאני המלכה של הבית. כל היום קאטי וקאטי. החולים, המישפחות, האחיות והעובדים. ראיתי כמה הם צריכים אותי. כמה זקוקים לי. זה נותן לי כוח לחיות. נותן לי עניין בחיים."

ועוד מזל אחד. יום אחד הגיעה בחורה לעבודה, קראו לה מוניק כוהן. היא החזיקה מעמד יומיים בלבד. אך ביומיים האלה הציעה לקאטי לבוא ולגור איתה בדירה באחד־העם. „אחד־העם של פעם היה אפילו יותר מהיום. רק האצולה הי אמיתית גרה שם. ממש קלאסה." היא אומרת במבטא צרפתי כבד.

קאטי

„עכשיו טוב לי. פתחתי מיסעדה, אני עושה מה שאני אוהבת, וגם הכרתי בחור נחמד..."

היא עזבה את סבא וסבתא ועברה לגור עם מוניק. „זה היה ממש מדהים, תוך שבוע — כאילו גולדתי שם. התאמתי למקום והמקום התאים לי. המישפחה של מוניק היתה המישפחה שלי. הם נסעו פעמיים בשנה לנוח בצרפת — ואני יחד איתם. אני קוראת להם מאמא ופאפא. הם שלי."

פעם קראה מודעה על קורס לסוכני נסיעות. היא נרשמה. „לא חשבתי שבכלל יקבלו אותי." היא נסעה לקנדה אל בני מישפחה. „הם הרגישו חובה לחתן אותי. נשארתי שם שלושה חודשים. חיפשו חיפשו, ולא מצאו. מזל. הייתי ממש מאושרת מזה."

כאשר שבה, הופתעה לקבל מיכתב שבו נמסר לה שהתקבלה לקורס. היא התחילה להופיע בשעורים, כשמוניק מלווה אותה. „מוניק זה הדבר הטוב שלי בחיים. עד היום אני גרה באחד־העם. דירה של שלושה חדרים, לבד. ומשלמת 2000 לירות. עוד אחד מהמזלות שלי בחיים."

בקורס הכירה בחור. „בהתחלה הוא נראה לי נורא ואיום." אחר־כך אהבה אותו. היתה לו מישרה בכירה, הוא הכיר בערך עצמו. „בהתחלה הרגשתי ליידי ממש." החיים הטובים היו קצרים. „הוא עזב אותי." ואז התחילה תקופה קשה. „הוא השפיל אותי ופגע בי. אני יודעת שיש לי ריגשי נחיתות. אני יודעת שהזכרונות שלי מהילדות ומבית־היתומים

JOHN DEERE

מנעמים זחלי ג'ון דיר JD 755
טרקטור שנות ה-80!
החידושים האחרונים של טנק הפטון עומדים לרשותך!

הנע סופי הידרוסטטי־אוטומטי מלא לזחלים — בלעדי ל"ג'ון דיר" הודות לכך ביצועים שמסוגל לבצע רק מעמיס "ג'ון דיר"

★ יותר הספק לשעת עבודה
★ תא מפעיל מרווח ואביזרי הפעלה המאפשרים נוחיות ויעילות מירביים שטרם נראו בארץ!
★ 110 כ"ס SAE נטו
★ כף העמסה של 1¼ ממ"ק
★ ידית אחת למהירות ולכיוון
★ ידית אחת להפעלת כף העמסה ועוד שכלולים רבים.

תנאי אשראי נוחים!

לפרטים נוספים פנה אל:

המשביר המרכזי המחלקה למכונות

תל־אביב, רח' גיבורי ישראל 76, טל. 339955
חיפה, שער פלמר 2, טל. 662161—04

פירסום עורך

קבלת מודעות לכל העיתונים במחירי המערכת

פירסום אידיאל
אבן גבירול 110 תל־אביב
(פינת אנטוקולסקי)
טלפון 227117, 227118

קילים ובניין בע"מ

נוסד ב־1950 • חיפה, רח' הפועל 3, טל' 04־640222

- מכירה, התקנה, השאלה
- רמקולים ותאורה לאירועים
- ביצוע עבודות למערכות הגברת קול קבועים וזמניים
- מיתקני מנגינות רקע
- שרות לבתי־ספר ומועדונים

● לרשותכם - ציודים ומיכשורים החדישים ביותר בעולם!!

חן טרמפ לחייל

רודפים אותי תמיד. אבל לא היה צורך לפגוע בי בגלל זה. הוא עשה את זה. אבל בכל זאת היה משהו טוב בכל ה־ עניין. כן, שוב המזל הנודע שלי. הכרתי חברים שלו. ואותם אנשים הם חברים שלי עד היום. אני יכולה לסמוך עליהם תמיד."

את הקורס סיימה בהצטיינות. את הזק־ נים בבית־החולים לא עזבה. "אני צריכה שיזדקקו לי. אני צריכה להרגיש שמישהו צריך אותי. אני מאד קשורה לאנשים זקנים. אולי בגלל הסבא והסבתא שלי. אף־פעם לא התעניינתי ברפואה. חשוב היה לי לדבר עם הזקנים, לטייל איתם. להשמיע ליהודי מצרי את פאריד־אל־ אטרש. לנסות לבשל לאשכנזי מה שהוא אוהב."

הדני והסבא

שני הגברים המרכזיים בחייה של קאטי. מימין הסבא, היום בן 92. אוהב לשתות ועוד בקניות למיסעדה. השלישי מימין, עומד עם כובע ומישקפיים, הנינג אולסן. אותו אהבה קאטי חמש שנים, עד שנפטר.

גירושין וגסיסה

המשבר בחיי האהבה נמשך. "היי־ תי שבורה." הגיע ליל־הסדר. קאטי היתה עצובה, הלכה למיי־בר. שם הופיע הנינג אולמן. גבוה, נאה, בן 49. אדריכל דני שהגיע לארץ כדי לחתום על חוזה־ עבודה בפרס. בדנמרק היו לו אשה ושתי בנות. הקשר ביניהם לא היה חזק.

"אהבתי אותו. חיינו שלוש שנים נהד־ רות. השנתיים האחרונות היו קשות מאד." הוא עבר להתגורר איתה. היא המשיכה לטפל בזקנים החולים. "הרגשתי נפלא. יפה, מושכת, אשה עם ביטחון. מה שאף פעם לא היה לי. שכחתי את בית־היתו־ מים. שכחתי שיש סבל. לא השפילו או־ תי, לא חיזקו את ריגשי־הנחיתות שלי. פיתאום גם התחלתי לבשל. תמיד ידעתי שאת זה אני אוהבת לעשות, אבל לא היה בסדר. אבל אני פחדתי. היה לי יותר מדי טוב."

ערב אחד נתקף הנינג כאבי־בטן. הוא קיבל תרופה לשיכוך כאבים. הכאב לא פסק. היא לקחה אותו לבית־חולים. ל־ הנינג היה סרטן בכיליה שהתפשט בכל הגוף. הוא נותח. קאטי לא הסכימה ש־ יאושפז בבית־חולים. "אני יכולה לטפל בו," אמרה. הוא נשאר שנתיים בבית. החוזה שחתם הסתיים. קאטי עבדה שתי משמרות ביממה, הנינג ניגמר והלך. הוא ירד במישקלו 30 קילוגרם. הוא לא יכול היה ללכת. ביום־הכיפורים, חמש שנים אחרי שנפגשו, ידעה שהסוף קרב.

"חשבתי שהוא רוצה לראות את הבנות שלו. קודם הוא לא הסכים לנסוע. נסע־ נו. זה היה הדבר הגרוע שהיה לי. הוא היה על עגלת־נכים. כל הדרך הוא בכה. כשהגענו ידעתי שעשיתי טעות. הבנות רצו להכניס אותו לבית־החולים. לא הס־ כמתי. הם טענו שאני פרימיטיבית ולא מבינה. הוא אושפז. אחרי כמה ימים הוא דרש מאשתו שתגרש ממנו. הם התגרשו בבית־חולים. ביום שני הוא שיכנע אותי שאנחנו צריכים להתחתן. ידעתי שהוא גוסס, הסכמתי. קבענו ליום רביעי. אז כבר הייתי לידו תשעה ימים רצופים. ביום שלישי הוא שיכנע אותי ללכת לישון, להתכונן לחתונה. הלכתי. אחרי שעתיים הוא מת."

יותר אומץ להתגבר

קאטי שכה ארצה. שוב התחילו ימי סבל. אך הפעם היה לה כוח. "הוא נתן לי כל־כך הרבה כשהיה בחיים, שנשאר לי לאחר־כך."

אחרי שנה החליטה לשנות את חייה. היא הגישה הודעת התפטרות לבית־החו־ לים, והתכוונה לפתוח מיסעדה. "אני לא מבינה בכסף. אני שונאת כסף. הכוח של הכסף מפחיד אותי. לקחתי שותף, בעל של חברה טובה שלי. הוא מתעסק בכסף, אני בבישול." לפני כן נסעה לפא־ ריס ולמדה כמה קורסים בבית־הספר הג־ בוה לבישול הקורדון בלו.

כלי האוכל במיסעדה לבנים. על כל כלי מוטבעת דמות־הפרופיל המפורסמת של קאטי. עכשיו היא מחייכת שוב. לפני חוד־ שים אחדים הכירה בחור שוויצי. "הוא קצת דומה להנינג," היא אומרת בהתנצ־ לות. שניהם נראים מאושרים. קאטי עדיין פוחדת. "החיים מפחידים אותי, אבל עכ־ שיו יש לי יותר כוח. יש לי יותר אומץ להתגבר, לשוב ולהיות מאושרת."

קרפ דה־קאטי

לערבב 1 כוס קמח, 3 ביצים, מעט מלח, סוכר וכפית קוניאק. להרתיח 1 כוס חלב, להוסיף לזה 30 גרם חמאה. לערבב את תערו־ בת הקמח עם החלב. להניח בצד למשך שעה. אחרי־כן לטגן את ה־ חביתיות (12).

למילוי: לטגן פיטריות (טריות או מקופסה) יחד עם בצל ירוק, כששניהם מצהיבים, להוסיף פט־ רוזיליה קצוצה.

על החביתית (קרפ) להניח פרו־ סת האם, או חזה־הודו, כף מ־ תערובת הפיטריות, וכף קרם פרש (שמנת חמוצה + מלח + פלפל).

להכין רוטב מורנה: לחמם כמה כפיות חלב + קמח עד ש־ חנוזל מסמיך והופך חום. להוסיף גבינה מגוררת ולהמשיך לחמם. להניח את החביתיות בכלי חסין־אש, להוסיף את הרוטב, מעליו גבינה מגוררת ולשים ב־ תנור.

חשוב לדעת לחגור נכון את חגורת הבטיחות

1 הקפידו שתהיה ישרה ולא מפותלת

2 זכרו להדק אותה כהלכה במירווח כף יד

3 שימו לב שאבזם הנעילה יימצא לצד הגוף ולא עליו

רק חגירה נכונה תמנע פגיעה

לשכת הפרסום הממשלתית — משרד התחבורה/בטיחות בדרכים

חבר לחיים- ברעים!

מיטב האיחולים לזוגות המאושרים שהכירו ב"רעים" ונישאו בחודש יוני.

"רעים": תל-אביב- 03-282932 בן יהודה 58
ירושלים- 02-241288 מרכז כלל
משרד 745
חיפה- 04-520979 נורדאו 21

חבר לחיים-ב"רעים"!

היכן תשלם פחות עבור ביטוח רפואי?

קופת-חולים מאוחדת היא הקופה היחידה בארץ שאינה גובה תוספת מס עבור אישה עובדת. כמו כן אין תוספת מס עבור הילדים לאחר הילד הראשון. התוצאה: בקופת-חולים מאוחדת אתה משלם פחות עבור הביטוח הרפואי של משפחתך.

במסגרת השירותים הרפואיים של קופת-חולים מאוחדת: מכוני רנטגן, מעבדות משוכללות, מכונים לבדיקת לב, מכונים פיזיוטרפיים ומרפאות שיניים.

המרכז: ארלוזורוב 100 ת"א, טל. 233251

קופת חולים מאוחדת

הצטרף לקופת-חולים מאוחדת!

השבוע בפיס!

שני מיליון

בוא עוד היום אל הפינה שלך, קח חלק בהגרלה השבועית

שני מיליון ל"י
פרס ראשון
כשלוש מאות אלף
זכיות העולות בגורל!
כשנים עשר מיליון ל"י
סך כל הזכיות!
עשרים וחמש ל"י
מינימום הזכיה בזוטא.

עידן

במדינה

תל־אביב

מכות לא מזוהות

הצעירים ישבו עד המירכה וניסו למכור תמונות, כשלפתע התנפלו עליהם חמישה כיריונים.

פקחי עיריית תל־אביב קרויים בפי העם „הכסחים של העיר". הם מגיעים לכל מקום שבו צריך לפרק, להרוס או לגרש. אומנם יש גם כאלה שאומרים: „מיסכנים, זאת הפרנסה שלהם." אך בדרך־כלל הם לא „מיסכנים". מיסכנים הם אותם שהפקחים נשלחים אליהם.

אחד מאותם, שבאחרונה נתקלו בפעיליותם של הפקחים, הוא שמואל גולדברג, תלמיד כתה י"ב בבית־ספר עמל על־שם ליידי דייווים, ברמת־החייל.

„ביום שישי, ה־16 במאי, בלילה, ישבתי בכיכר־קדומים ביפו ומכרתי תמונות. אני שלושה אנשים, נתנו לי את הכתובת שלהם, ואמרו לי שהם מוכנים להעיד במישטרה ובכל מקום אחר. אחד מהם הוא נהג של ראש עיריית הרצליה. הם אמרי שהם ראו את האנשים — שאחר־כך ידענו שהם פקחים — נותנים לאחי מכות.

„רק נכנסתי לתחנה, פיתאום התנפלו עלי שוטרים ופקחים. ממש קפצו עלי והרי דיעו לי שאני עצור. הם אמרו שאחי הוא עציר נימלט. השוטרים גבו עדות מהפקחים, ואלה התחילו לספר להם: ‚ניתקלנו בקהל עויין.' הם סיפרו שאנחנו — אחי, החבר שלי ואני — התנפלנו עליהם, הפלנו אותם לארץ ושברנו להם את המראה במכונית. הם גם סיפרו שאחי הפיל, במכונית, איזה ארבעה מהם במכה. ממש אבדאי האח הקטן שלי. השוטר ראה, כנראה, שהסיפור שלהם משונה. הוא העביר את התיק של אחי למחלק־הנוער.

„אותי ואת אריה עצרה המישטרה ושמו אותנו באבי־כביר. נשארנו שם עד שבת בצהריים. הלכתי הביתה. פגשתי את אחי.

שמואל ויוסי גולדברג
„הרוג, הרוג!"

עושה את זה בשביל דמי־כיס," סיפר שמוליק, התלמיד הג'ינג'י השקט. „אחי יוסי, חייל בצנחנים, וחבר שלו, אריה פנר, עברו על ידי ונשארו לשבת איתי. פתאום באו חמישה גברים, נראים כאלה כיריונים, ואמרו לנו: ‚של מי התמונות האלה? מה אתם עושים פה? מהר תביאו תעודות!' הם לא אמרו מי הם, לא הראו לנו תעודות, והתחילו לאסוף את התמונות. אחי הראה להם רישיונות רכב במקום תעודת־זהות, אבל הם לא נרגעו.

„הם התחילו להרביץ לי. לא רציתי להתנגד ממש, כי פחדתי שהם יהרסו את התמינות. לקחו אותי ואת אריה למכונית. בדרך לשם תפסתי עמוד של פנס־רחוב. אחד מהם הוציא אקדח והיכה אותי על הראש. הסתחררתי, נפלתי, והם סחבו אותי. נתנו לי בעיטות בצלעות, והעלו אותנו לאוטו — אני, אריה והתמונות. הם המ־שיכו להרביץ כל הזמן. זה מימין נתן לי מכות בבטן, השני משמאל נתן מכות בצלעות והנהג נתן בראש. אחד מהם צעק כל הזמן: „הרוג! הרוג!" בטח בשביל לחמם אותם.

„ביפו, בירידה, היה פקק־תנועה, אז אחד האנשים אמר לחברים שלו: ‚חבר'ה כאן לא להרביץ!' אחר־כך הם פנו שמאלה למקום חשוך, לא ידעתי מה עושים איתי. פחדתי פחד־מוות. אני אפילו לא ידעתי שהם פקחים. חשבתי שאלה כיריונים שרו־צים לגנוב את התמונות. חשבתי שהם רוצים להרוג אותי. המקום היה שומם וחשוך. היתה שם חומה. הם אמרו לי: ‚תסתכל טוב, פה יהיה הקבר שלך.' התחלתי לרעוד. ברחתי. הלכתי לאמא של חבר שלי, היא טילפנה למישטרה ושם אמרו לה שאחי יוסי הגיע למישטרה, כדי לחפש אותי ועצרו אותו. האשימו אותו בתקיפה ואיומים."

מכות יכשות. יוסי, אחיו הבכור של שמוליק, חייל בצנחנים, גבה־קומה, וחייכן.

„הגעתי לגפה בשביל לחפש את אחי ואת החבר שלי," סיפר, „לפני כן, כש־נשארתי לבדי ברחוב, ביפו, ניגשו אלי

מכונית הפיקוח העירוני
„בעיטות בצלעות"

כל הגוף כאב לו. הלכנו לבית־חולים תל־השומר. אני לא נבדקתי, רק אריה ושמו־ליק. עשו להם צילומים בראש ובצלעות. לאריה היו פגסים בעיניים. שמוליק היה מלא כתמים כחולים. הרופא אמר שאין שברים, רק מכות יבשות.

„ביום ראשון הלכתי לפיקוח העירוני, מבצעים, בדרך פתח־תקוה 105. נתנו לי רשימה שהחרימו ממני 23 תמונות. הם ביקשו שאני והחבר שלי נכתוב מיכתב חרטה ונשלח אותו למנהל־האגף. כתבנו. דיברתי עם פקח אחד. הוא אמר לי שכבר

(המשך בעמוד 73)

רחל מרחלת על כל העולם

סליחה שצדקתי

לפני כשלושה חודשים, כשסיפרתי על גירושיו הקרובים של הבמאי המוכשר ו־עורך־התוכניות בגלי צה"ל, **נדב זויתן**, מאשתו שחקנית התיאטרון, **מיכל נדיבי**, היו כאלה שלא האמינו.

אבל בימים אלה, מסתבר, נמצאים השניים ממש בהליכי גירושין, וסיפור גישושיהם אכן הסתיים.

נדב, העסוק בתקופה זו בעבודה על סירטו העלילתי הראשון באורך מלא, שמות, נראה באחרונה, כבר די הרבה

דיה ויטראוב
אהבה לאהבה

זמן, בחברתה של אכס־חברתו של ה־משורר **דויד אבידן**, הלוא היא **דיה ויטראוב**, העוסקת אף היא בכתיבה, ביקורת והוראה.

הכלה טבעה בבריכה

יש לי בשבילכם סיפור מהגולה הדוויה, ולפי סיפור זה היא עוד יותר דוויה. אפילו הצעירים ביותר מביניכם זוכרים, או לפחות שמעו, על מלכת־היופי, שיש טוענים שהיתה המלכה הכי יפה של ישראל, **רונית רינת**.

כל זאבי חיפה והסביבה נכנסו להלם, כאשר נודע להם — זה כבר היה לפני הרבה שנים — שרונית עוזבת אותם ומפסיקה להיות טרף לישראלים, לטיבתו של רופא־נשים אמריקאי בשם **ג'אק**. החתונה, שנערכה במלון דן כרמל, היתה האירוע הכי חשוב של שנת 1965, כל היפים והיפות של הארץ היו בה, כולל **דפנה נוי**, מי שנכשלה בתחרות מלכת־היופי שבה זכתה רונית, ונכשלה גם בתחרות על ליבו של אותו ג'אק.

מאז עברו מים רבים הן בקישון שלייד חיפה, והן בברזי בתי־ההימורים של לאס־וגאס, שבהם ביקרו ג'אק ורונית. מדי פעם בפעם היתה רונית מגיעה לביקור מולדת, לעתים לבד, לעתים עם שלושת ילדיה, ותמיד היתה סיפור הצלחה נדיר: הנישואין שלה לא היו נישואי־פספורט שיגרתיים, אלא הצלחה אמיתית, עם אהבה.

אז יש לי סיפור אחר בשבילכם. לפני שבועות אחדים הגיע ג'אק לווילה שלו, מבלי שהודיע קודם־לכן לאשתו היקרה, ומצא אותה שוחה בבריכת השחיה הפרטית עם בחור ישראלי. אין שום רע בשחיה משותפת, בעיקר מפני שיתכן שתקפו את רונית געגועי מולדת, אבל ברגע שג'אק גילה כי רונית והישראלי ערומים, הוא לא כל־כך הבין את הציונות המופשטת הזו.

אבל הוא סלח לה, למרות שעיקר טענתו היתה, ששחיה הלילית נערכה כאשר שלושת הילדים היו בבית. ג'אק לא כל־כך

רונית רינת ובעלה לשעבר ג'אק
אהבה לישראל

סלח לרונית, שבועיים אחר־כך, כאשר תפס אותה עם אותו ישראלי כשהם ערומים, ודווקא לא באותה בריכת־שחיה.
רונית וג'אק ניפרדו. המלכה עומדת לשוב לאמא יאבא בחיפה.

הדבורים עוזבים את הכוורת

זוכרים את **אלון אולארצ'יק**, זה שהיה סגן־חתיך בלהקת כוורת? זה עם השיער החלק והפוני, שהיה השני־הכי־יפה בלהקה, אחרי **גידי גוב**? אז זהו, תאלאס, הלך לנו עוד רווק. אולארצ'יק, גבירותי, התחתן בניו־יורק־סיטי עם בחורה אמריקאית, ואני מבקשת להתחיל לאסוף את חלקי הלבבות השבורים.

מה הוא עושה באמריקה? הוא לומד כבר כמה שנים טובות מוסיקה, ביחד עם עמיתו ללהקת כוורת, **מאיר פניגר־שטיין**, שאותו עדיין לא נטלה מאיתנו אף אמריקאית. ומי שנמצא שם עוד הוא **אפרים שמיר**, שהיה חלוץ המתחתנים של חברי כוורת. אפרים התחתן עם **אסתר**, התגרש ממנה ונסע לארצות־הברית־של־אמריקה.

אני לא יודעת מה זה עושה לכם, כל החתונות האלה. לי זה עושה להרגיש טוב את הגיל. רק אתמול עמדו הילדים האלה על הבמה, פיזזו וכירכרו, והנה שמיר התגרש, גוב הפך אבא, **דני סנדרסון** התחתן, וגם **צ'רצ'יל** עומד או־טו־טו לשאת לאשה את חברתו ה־אדמונית, **וד**, שהיא דיילת אל־על.

אז מי נשאר לנו? **יוני רכטר**? הוא לא נחשב, בגלל שהוא חבר של **דפנה** כבר המון שנים.

פנינה בבית הלבן

ההחורה הזאת תשגע גם אותי. אחרי שגמרה לשגע את כל הארץ, שיגעה את לונדון, גמרה לשגע את לונדון, עברה לשגע את לוס־אנג'לס, גמרה לשגע את לוס־אנג'לס, שיגעה את הבית־הלבן ב־וושינגטון, ועכשיו היא משגעת את ניו־יורק. אם היא כבר מצליחה לשגע אותי, אז תאמינו לי שהיא שיגעון אמיתי. אני מתכוונת לדוגמנית **פנינה רוזנבלום־גורן**, בעלת השיער הבלונדי הגולש, החזה הגדול שהפך הסמל המסחרי שלה והעיניים הגדולות המטרפות האלה.

פנינה עזבה אותנו אחרי שהסתכסכה עם צה"ל. היה מי שהחליט בצבא שהיא סיכון ביטחוני ושיחרר אותה. החיילים פשוט הפסיקו לתפקד כשהיא עברה לידם.

את לונדון היא כבשה בסערה. תחילה, החבר הכי טוב שלה היה המיליונר **צ'ארלס קלור**. כאשר ניגמר לה ממנו היא אימצה מיליונר אחר, את **אריך מיגר**. אולם מילר דנן פשט רגל, התאבד, ופנינה עברה ללוס־אנג'לס.

שם היא מצאה גם חבר וגם מיקצוע. החבר היה בעל בית־חרושת ענק לרהיטים. הוא הפך את פנינה מעצבת־פנים, כשנגמר לה מבית־החרושת ומהעיצוב, היא עברה לוושינגטון.

כשפנינה מגיעה לוושינגטון, היא לא מגיעה סתם לאיזה פרבר, אלא ישר לבית־הלבן. היא התקבלה לעבוד בבית

פנינה גורן
אהבה לסדינים

הכי חשוב בעולם, ובמשך שבועות אחדים היתה שם חדרנית, כשהיא מנקה את החדרים ומחליפה את הסדינים לאנשים הכי חשובים בעולם.

אולם הסדינים נמאסו על פנינה. היא עברה לניו־יורק ואומצה שם, לא תאמינו על־ידי מי. על־ידי **מיי לנגוצקי**, אדריכלית ומעצבת־פנים אמיתית, שעזבה אותנו לטובת ניו־יורק.

פנינה מתגוררת עם מלי, ונראה כי השתיים מסתדרות היטב ביחד. מדי ערב אפשר לראותן כשהן מבלות היטב, עם מיטב הצעירים של ניו־יורק, במועדון הלילה המפורסם פלאטו ריטרט.

אז כל מי שחשב לנסוע לוושינגטון, כדי לפגוש את פנינה, שישנה כיוון ויגיע בו־משך היום אל מלי או בערב אל פלאטו ריטרט.

לא על היופי לבדו

בשנים האחרונות הלכו והתרבו תחרויות־היופי למיניהן עד שקשה לזכור את שפע המלכות. יש תחרות מלכת־היופי, מלכת־המים, מלכת־החן, מלכת־הנעורים, מלכת־השמנות, מלכת־הגרוזינים, ועוד מלכות ונסיכות שונות ומשונות.

אחת מהמלכות הללו היתה הדוגמנית **חנה אורדן**, אומנם לפני שנים, אבל עדיין היא מלכת־יופי, גם אם כבר אינה מחזיקה בתואר. חנה לא עזבה את הדוגמנות, אבל היא עזבה את הזוהר, כשנישאה לבחור חמוד, גם הוא בעל תואר, אבל לא כזה שחולף — עורך־דין — ששמו בישראל **ראובן רכס**. השניים נראו כצמד־חמד לכל דבר, הביאו צאצא לעולם, וחיו באושר ועושר.

עד, שבימים האחרונים גונבה שמועה

חנה אורדן
אהבה ללונדון

לאוזני ששם, באידיליה הזאת, יש בעיות. איננו יודעת אם כבר הגיעו עד הליכי הגירושין אבל ידוע לי שחנה נסעה לה לבדה ללונדון, ושכל העיר מדברת על זה שהם מתגרשים. אז אולי, שוחרי המין היפה, כדאי שתתכוננו לקלוט את אחת ממלכותיו של המין הזה.

אלון אולארצ'יק
אהבה לאמריקאית

הנאשם בשוד, שנידון ל־8 שנות מאסר זכה בעירעור ושוחרר - ביגלל שערותיו

סליחה, תקלה בזיהוי

רות תמם הוכתה קשות בעת שבוצע השוד -

שמונה שנים בכלא על שוד שלא ביצעת, הם זמן רב מאד, כך חשב יהודה אדרי כאשר הגיש עירעור על הרשעתו.

הוא זוהה כאחד המשתתפים בביצוע שוד אלים, בחנות תכשיטים בלוד, בחודש נובמבר 1978.

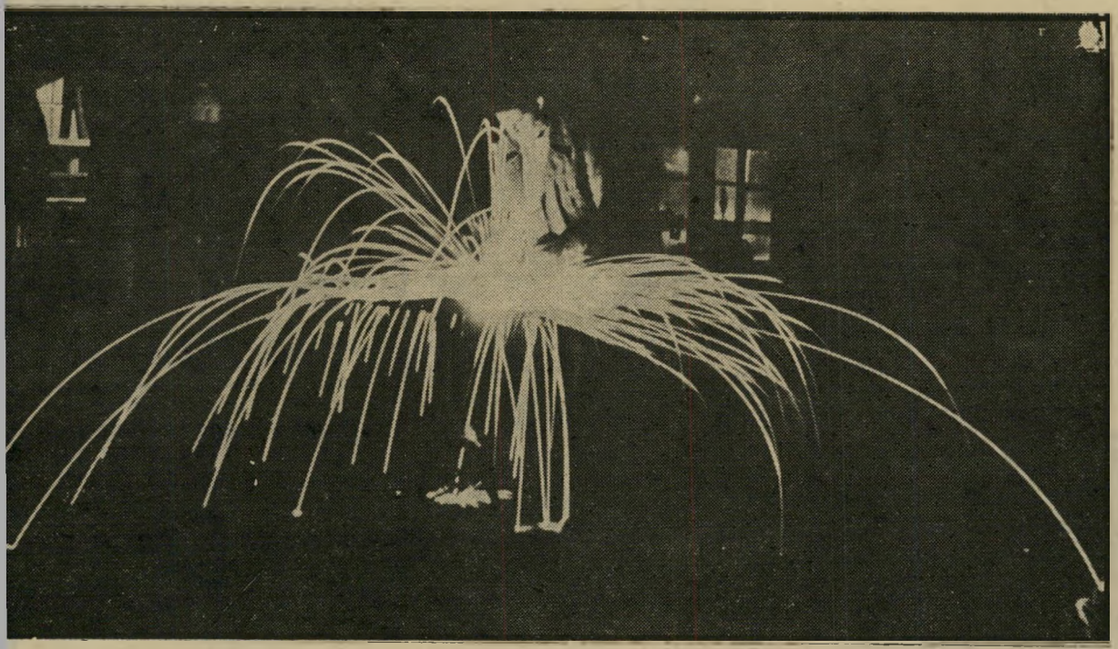
אותו לילה פרצו בחורים אחדים דרך חצר אחורית של בניין ישן, ובעזרת מכשירי ריתוך ובלון גז, שגנבו קדום לכן ממסגריה בסביבה, החלו מרתכים את סורגי החלון של חנות התכשיטים. באותה חצר אחורית התגוררה אשה זקנה, רות תמם. שניים מבין השודדים סרצו את דלתה והיכוה מכות נמרצות. אולם השודדים לא ידעו כי בחדר הסמוך ישן במיקרה באותו לילה, נכדה של הזקנה, חיים תמם בן ה־17.

הנער התעורר מכל המהומה, שמע את צעקות סבתו, ודרך חלון חדרו ראה את השודדים בועטים בכלבו. מפחד קפא על מקומו והמשיך להציץ מחלונו ללא הגה.

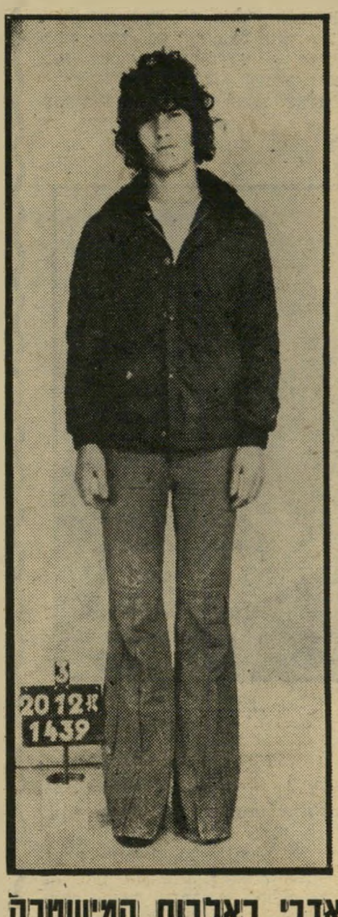
לאור המבער, שבו השתמשו הפורצים, הצליח לראות את פניהם של השניים, אשר עסקו בריתוך הסורגים, והוא זיהה אותם. השודדים ביצעו את זממם, הם פרצו לחנות ופתחו את הכספת. מתוכה גנבו שלל של תכשיטים בשווי של שש־מאות אלף לירות.

אחרי שהסתלקו יצא חיים מחדרו וסנה לראות מה שלום סבתו. הוא מצא אותה חבולה ופגועה וזקוקה לעזרה רפואית. הנער דאג לאשפז אותה בבית־חולים. המישטרה הזמינה אותו לזהות את השודדים באלבום התמונות שלה.

מיקרה מוזר גרם לכך שאותם השוטרים, שערכו את מיסדר־זיהוי התמונות, עברו בדרכם אליו בחדר המעצר שבו ישב באותו זמן ז'נו עזיזה, עבריין מועד שהפך כהן ואדם שלישי נוסף. העבירות שבהן הואשמו היו שוד בצוותא, פריצה לבית־דירות ובניין, וכן גניבה. נגד אדרי הוגש

הנכד שלה זיהה את השודדים לאור המבער (ששוחזר כאן)

אדרי באלבום המישטרה

עד־מדינה. כאשר סיפרו לו כי בוצע בלילה שוד בחנות תכשיטים, שאל אותם ז'נו: „השוד בוצע דרך החצר האחורית? ריתכו את הסורגים במבער שגנבו במסגריה?" הוא סיפר כי תיכנן את השוד הזה לפני כחצי שנה, ורצה לשתף בו את חברו יהודה אדרי.

למרות שאחרי השיחה עם ז'נו חשדו השוטרים באדרי, הם לא אמרו דבר לתמם, הגישו לו את אלבום הצילומים והוא זיהה מתוכו את יהודה אדרי ואת יעקב כהן. לפי התקדימים היה על השוטרים לדאוג שסניגורו של אדרי יהיה נוכח במיסדר־הזיהוי, או לעשות מיסדר־זיהוי רגיל. כלומר, להעמיד את אדרי בין אנשים אחדים בעלי צורה ומיבנה־גוף דומים, כדי שתמם יוכל לזהותו ביניהם.

אולם המישטרה הסתפקה בזיהוי באמצעות תמונות, למרות שהתמונות שהיו ברשותה צולמו בשנת 1972.

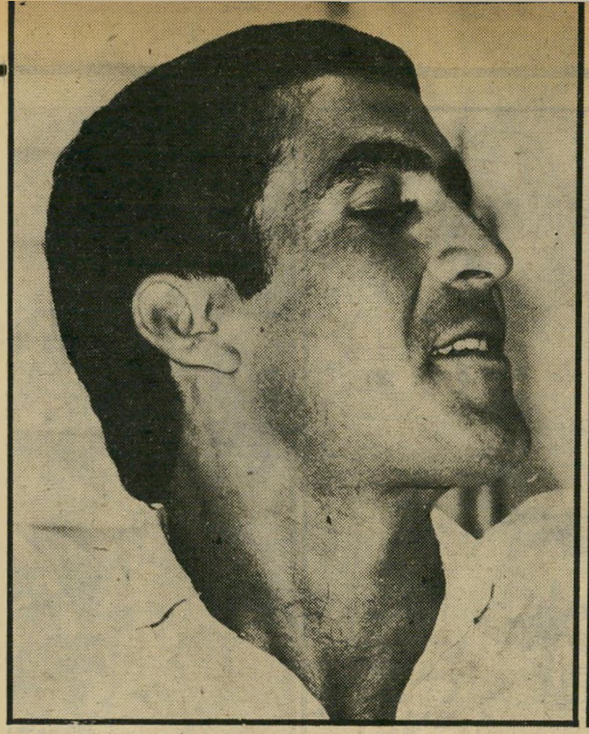
משבררו את זהותם של השודדים הגישה הפרקליטות כתב־אישום נגד אדרי, פרט אישום נוסף על קשר לבצע פשע. כלומר השוד שתוכנן על־ידיו ועל־ידי ז'נו.

„שיחתכו לי את היד"

בבית־המישפט שאלה התובעת שרה פריש את העד תמם, אם הוא מזהה את האנשים שראה בליל השוד. הוא הסתכל סביבו וזיהה את יעקב כהן שישב על ספסל הנאשמים, אולם להפתעת הכל טען כי הבחור השני, שהשתתף בשוד, אינו נמצא בבית־המישפט, למרות שאדרי ישב ממש לצידו של כהן, על ספסל הנאשמים.

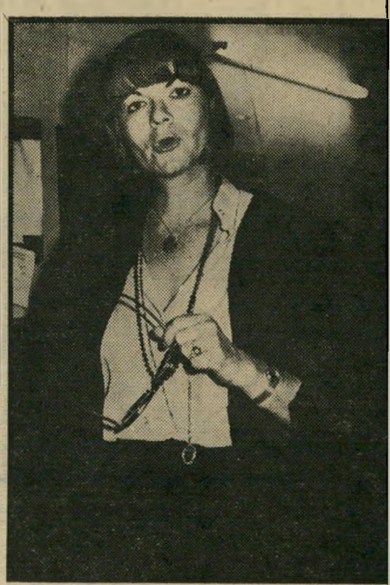
מי שראה את התמונות הבין מייד מדוע לא הצליח תמם לזהות את אדרי. בתמונה שהיתה בידי המישטרה, משנת 1972 היה אדרי מגודל שיער וצעיר בשבע שנים. על ספסל הנאשמים ישב בחור קצוץ שיער, שונה לגמרי בצורתו מהתמונה המזהה.

השופטים דב לוין, נחמיה בר וישראל

אדרי זוהה לפי תמונה זו - וזוכה לאחר מכן לפי תמונה זו

הסניגורית קפלן הצליחה

גלעדי היו ערים להבדלי הצורה של אדרי, אולם מאחר שהוא נעצר רק ימים אחדים לאחר השוד, הניחו כי סיפר את שערו במכוון באותם ימים, ועל כן קיבלו את זיהויו של תמם והרשיעו את כהן ואדרי. אומנם השופט דב לוין לא האמין לעדותו של ז'נו, עד־המדינה, אשר לא היה עד מהימן, אולם גם הוא הצטרף לחבריו והם גזרו על אדרי שמונה שנות מאסר בפועל, ועל כהן שש שנים. האדם השלישי זוכה.

אדרי היה המום. הוא המשיך להישבע כי הוא חף מפשע. מבית־הסוהר ביקש ש־ישלחו לו את עורכת־הדין האדמונית ד"ר עדנה קפלן, וביקש ממנה שתייצג אותו בעירעור, ותוכיח את צידקתו. הוא שפך בפניה את ליבו ואמר: „שיחתכו לי את היד אם אני השתתפתי בשוד הזה." ה־סניגורית האמינה לו. היא עברה על התיק בתשומת־לב רבה והבינה כי הכל תלוי בתמונה, שלפיה זיהה אותו תמם.

היא החלה חוקרת את אדרי לגבי ה־שאלה מתי בדיוק הסתפר, והוא הצהיר כי הסתפר לפני שנים. אך לא עלה בדעתו כיצד יוכל להוכיח זאת בבית־המישפט. אולם אחרי שהסניגורית חזרה ודנה ב־שאלה נדלק פתאום אור אדום במוחו של אדרי והוא נזכר... שלושה חודשים לפני יום השוד, הוא צולם במישטרה בעניין אחר, והוא בטוח כי תמונתו זו מראה אותו בתיספורתו הקצרה.

ד"ר קפלן פנתה למישטרה וביקשה את התמונה. אחרי לבטים ודיונים התברר כי אכן קיימת תמונה כזו, וכי היא מאמתת את גירסתו של אדרי.

נותרה בעיה פרוצדורלית. בית־המישפט העליון אינו נוהג לקבל חומר ראיה חדש. הוא דן בתיק בדיוק כפי שהוגש לפני בית־המישפט המחוזי. אולם מיקרה זה היה יוצא־דופן. איש לא ידע על מציאותה של התמונה המאוחרת בעת הדיון בבית־המישפט, ולפי בקשתה של ד"ר קפלן הס־כים בית־המישפט העליון לקבל ראיה נו־ספת בניגוד למקובל.

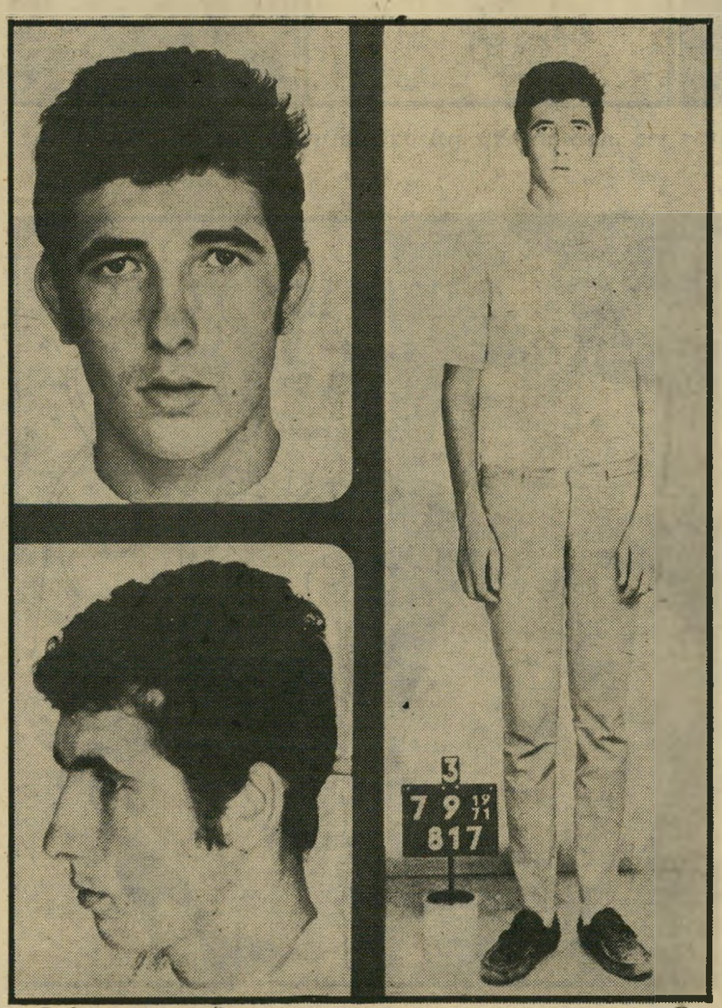
שופטי בית־המישפט העליון בחנו את התמונות, הביטו באדרי, והשתכנעו. הם ציינו כי מי שזיהה את אדרי לפי תמונתו הישנה בוודאי התכוון לאדם אחר. ברור היה כי אם ביום השוד היה אדרי מסופר, לא היה תמם מזהה אותו בשום אופן ב־תמונה הישנה של המישטרה, שבה שערו עדיין ארוך.

סניגורו של כהן, משה מרוז, הצטרף לעירעור וביקש מהשופטים לזכות גם את לקוחו. כיוון שאם יכולה להיות טעות חמו־רה כזו בזיהוי, אין לקבל גם את זיהויו של כהן.

בית־המישפט העליון זיכה את שני ה־בחורים.

השבוע ישב אדרי במערכת העולם הזה וסיפר את סיפורו. „חוסר־התיקווה, הייאוש והפחד מפני שמונה שנות מאסר כמעט שברו אותי, אבל ידעתי שאני חף מפשע."

אדרי יצא זכאי, אולם השקיע סכום עצום במימון הגנתו המישפטית וכעת יהיה עליו לעבוד שנים כדי לשלם זאת.

וגם הנאשם השני, יעקב כהן, זכה מן ההפקר

במדינה

(המשך מעמוד 70)

שמונה שנים לא קרה מיקרה כזה. הוא התנצל. הייתי נחמד אליהם, לא רציתי שיעשו לי צרות. התמונות של אחי היו בשווי של 9000 לירות. אם לא היו מחזי־רים, היה צריך לשלם מכיסו. הוא בסך־הכל תלמיד, ואני חייל. להורים לא סיפרנו בכלל, למה שיבהלו?"

ביום השני שעבר הוחזרו התמונות. שמות חמשת הפקחים מצויים בידי יוסי, וכן שמות שלושת העדים.

תגובתו היחידה של מזכיר אגף הפיקוח העירוני, ישראל מלאכי, היתה: „קיבלנו את המיכתב, גם ראש־העיר קיבל מיכתב. העברנו לאחראי, ממנו זה עובר למנהל, ומשם למנכ"ל. העניין בבירור."

הנשיא לא עזר

הוא איים על מנהל חברת חלמיש, וטען כי רצה להתפרק, כי יש לו עצבים כיב.

„נשיא מדינת־ישראל יקר, אני פונה אל כבודו בתחינה אילמת. אני מרצה תקופה של שנה. תקופה של שנה בפועל תמיט עלי שואה כלכלית, שלא אוכל להתאושש ממנה לעולם, מה עוד שאני שרוי בחו־בות, אשתי בחודש השמיני להריונה, ו־זקוקה לסעדי הרוחני והכלכלי. אני מבקש מכבודו להתחשב במצבי זה ולא להכ־ניסני לבור היאוש, ישבו אני שרוי עתה, ולחון אותי מהאשמה, שעליה הובאתי."

מיכתב תחינה נרגש זה, נכתב על־ידי שמואל מוסרי (25), שנאשם על כך ש־לפני כשמונה חודשים נכנס למישרדי חברת חלמיש ביפו, שם איים על המנהל אהרון, באומרו, כי „יעשה עימו סוף", ויהרוג אותו. הוא תפס כיסא בידו ואיים על המנהל כי ינפץ אותו בפרצופו, כדי להפחידו.

מוסרי, מוכר־ירקות משוק־הכרמל, הגר בכפר־שלם, נעצר והובא לדין. בבית־המישפט טען מנהל חברת חלמיש: „מוסרי הופיע במישרדי בשעה שתיים, למרות שהמזכירה אמרה לו לא להיכנס. הוא התי־פרץ וטען שהוא רוצה להחליף את דירתו. אמרתי לו שאני לא מטפל בנושא זה, אבל הוא אמר לי שהוא מכיר רק אותי, והת־חיל לאיים. הוא הרים עלי כיסא, אז הזמנ־תי שוטר, ואז הוא הבטיח לי שאפילו אם יישב בבית־סוהר ימצא אנשים שיתנקמו בי. ,אני אגמור איתך,' אמר לי."

נגע של איומים. להגנתו סיפר מוס־רי את הסיפור הבא: „היה לי צריך ב־כפר־שלם. סוף סוף קיבלתי דירה מחל־מיש בשכירות. זה היה כשהתחתנתי, אבל כשנכנסתי לדירה, ראיתי שהיא כמו דיר־חזירים — הטיח מתקלף מהקירות, בדירה יש ליקויים ופגמים, השכנים מקללים כל הזמן, והסביבה לא טובה. כתבתי לחברת חלמיש והם הבטיחו לי להעביר אותי ל־דירה אחרת, אבל כשבאתי אליהם, המנהל לא רצה לדבר איתי.

„ברור שהתרגזתי, אני סובל מעצבים בלב ואמרתי לעצמי ,אולי אצעק קצת וכך אתפרק,' אבל מה שהרגיז אותי הכי הר־בה, זה שהם איימו עלי שיביאו מישט־רה. מה ביקשתי מהם בסך הכל? אני גדלתי בפרברים ואני לא רוצה שהילדים שלי יגדלו במקום כזה, אבל סגן־המנהל רק אמר לי: ,איפה שיתנו לך — שם תיקבר!' אף פעם לא איימתי על המנהל, ואת הכיסא הרמתי רק כדי להתיישב עליו."

במישפט, שנמשך כחצי שנה, טען התו־בע המישטרתי, יעקב קרימולובסקי, כי מוסרי אינו „טלית שכולה תכלת". ל־„זכותו" גיליון הרשעות ארוך, שביניהן פריצות לבתי־עסק, גניבות, הסגות־גבול פליליות, איומים ותקיפות.

השופט, דויד שטיימץ, החליט להחמיר בעונשו של הנאשם. „אין להתעלם מ־הנגע של איומים ושימוש בכוח, שפשט באחרונה במדינה," קבע והחליט לדון את מוסרי לשנה מאסר בפועל, כדי ש־„גם אחרים הרוצים ללכת בדרך זו יראו ויירא".

השבוע החליט בית־המישפט שלא להיע־נות לבקשתו של מוסרי להשתחרר, והשי־איר אותו בכלא.

על המסלול

האיטלקים משתוללים

מי המציא את האופנה? אני סבורה שזה היה הנחש, שהציע לחווה לאכול מן התפוח וכך לגלות שכדאי לה להסתיר את מה שיש לה. מדוע בחרה חווה דווקא בעלה התאנה? אולי משום שהוא היה העלה הקרוב ביותר אליה. אחרי הכל עוד לא היו אז בוטיקים וחנויות־אופנה. ואולי משום הקו המייוחד שיש לו, לעלה התאנה. אני

האופנה הזוהרת

לא רוצה לחשוב מה היה קורה אילו במקום עץ התאנה היה צומח לו שם עץ ברוש או צפצפה.

מאז נענש הנחש ועד היום הוא זוחל על גחונו ועימו הבעלים שצריכים לרכוש בגדים לנשותיהם. היום יש לנו מתכנני־אופנה והם קובעים את המראה.

קחו, למשל, את מתכנני האופנה האיטלקיים. בחיי שהם מיספרים. נשבר להם לתכנן בכל שנה משהו מודרני, אבל יחד עם זאת הם רוצים להיות בחדשות. אז איך עושים את זה? פשוט מאד, מתכננים משהו שמי שיראה אותו יעלה חיוך על פניו, משהו שכולם יגידו: נו, מה אתם

אופנה עם חיוכים בסיגנון קצב הרומבה, פרי דמיונם של האיטלקים

אומרים על האופנאים האיטלקיים? משהו שישנה לגמרי את האימג' של האיטלקים.

הם בחרו בבדים מבריקים, בדי לורקס, פייטים השזורים בבד ומעניקים לו את הזוהר, בצירוף אביזרים מבריקים שיתנו שוק לכל מי שיראה אותם. אבל בכל זאת ניתן לחלק את האופנה הזאת לשלושה מוטיבים.

האופנה המזעזעת, זאת שגותנת שוק לכל רואיה, אופנת ההצחקות, זאת שמקפלת בתוכה את צלילי הרומבה, ויש בה הרבה מן השובבות והצבעים החמים של דרום־אמריקה.

המוטיב השני באופנה זו האופנה לשעות הערב המאוחרות, אופנה הנעזרת בבדים מבריקים ובאביזרים נוצצים. הגיזרות צמודות מאד לגוף או אפילו שילוב של מיכנס שלושת־רבעי מבד זהב ועליו חצאית קצרה.

המוטיב השלישי, השונה מהשניים הקודמים, הוא מוטיב האופנה של הילדה־הטובה, השכנה מן הבית הסמוך, זאת שהגברברים אורבים לה בקצה הרחוב. אופנה זו, אינה חושפת מאומה, אבל למרות זאת מגרה ומסקרנת. כמו שאמר ברנארד שאו. שרוולים קצרצרים בעלי סיומת של חולצת בית־ספר, גם השיער בסיגנון קוקו אסוף לאחור, כמו כל ילדה טובה, צווארון מלמלה קטן, נעלי סירה, צעיפים קטנים. בקיצור — כל מה שתורם למראה הילדה־הטובה.

אופנת הילדה הטובה והאביזרים המותאמים

אז אם עד היום היינו מסווגים את האיטלקים כבעלי טעם עדין ומאופק, הנה באה ההפתעה. ואל תגידו לי שאין להם חוש הומור. ואת זה כדאי לאמץ גם אצלנו. מדוע לא לחייך גם כשמדובר באופנה?

חניתה צנטנר

אנוה מביאה לך, לישראל, את מיטב אופנת העולם - הום, פריז.

„הום, פריז" האופנה העליונה של שחקני־קולנוע, ספורטאים, אנשי חוג הסילון ושל אלה המחשיבים אופנת עילית בגיזרה צרפתית. „אנוה" מביאה לך לישראל את „הום, פריז" במחירים נמוכים מאלה המקובלים בצרפת.

1) **חולצת נופש** „סן־שירט": חולצת המראה הרפוי של „הום". צווארון מלבני. גיזרה ספורטיבית ללבישה בשעות היום והערב. 100% כותנה.

2) **חולצת** „הוסוויל": חולצה עם כפתורים עד למחציתה ללבישה עם ובלי עניבה. אימרה אלסטית בשוליים התחתונים לייצוב על הגוף. 100% כותנה.

3) **חולצת** „הום־סט": רוכסן עד האמצע ואימרה אלסטית בשוליים התחתונים. 100% כותנה. חולצת „הום־קלאס" (3א'): החולצה הקלאסית, חצי־שרוול, בגיזרה המיוחדת של „הום". 100% כותנה.

4) **חליפות־ים הום (קבאנות)**: שורטס וחולצת שרוול קצר — לנופש, לטיול ולשפת־הים. קריפון 100%. סגנון המראה הרפוי.

5) „**הום שירט**" **צווארון מעוגל**: פתח עגול (ניקי) וגיזרה הנצמדת לגוף. 100% כותנה מלטפת וגמישה. לא יוצאת מן המכנסיים. נמתחת על הגוף.

6) **תחתוני** „הום". „מיני־סליפ" ו־„מיני־שורט": „מיני־סליפ" 100% כותנה– (6) התחתונים המשחררים, הנעימים וההדורים בעולם כולו. „מיני־שורט": דו־צבעוני (6א') עם תגורה עליונה ותחתונה בצבע שונה. היצמדות לגוף ונוחות מירבית.

7) „**שורטס הום**" ו„מיכנסקצר": מיכנס קל ונוח לטיול, ספורט ונופש. כותנה ופוליאסטר. „מיכנסקצר" בגיזרה ספורטיבית־שילוב כותנה וליקרה.

8) **חליפת־ים** 100% **כותנת מגבת**: שורטס וחולצת שרוול קצר, כיס עם רוכסן, אימרה כחולה, צווארון דו־צבעוני, גיזרה צרפתית נעימה והדורה.

9) **קולקציה מרהיבה של בגדי־ים** „הום" **עם חותם הסגנון האישי**: „הום, פריז" מציעה לך את המבחר העשיר, המגוון והאופנתי ביותר בעולם של בגדי־ים המקנים לך צביון וייחוד אישיים. צבעים והדפסים מקוריים. גמישות, נוחות ומגע רך ונעים. 5 גיזרות (9א) גיזרת סטרינג, גיזרת סליפ וגיזרת מכנס. (9ב) **גיזרת** „הום־סן" אידיאלית לשיזוף ולתנועה חפשית. תפרי־פטנט צמודים בחלק האחורי, והתידוש האחרון (9ג) „גיזרת סורף" (שורטס פלוס).

בגדי־הים של „הום, פריז" הטובים בעולם.
132 דגמים. 600 גוונים.

אנוה

אנוה - כרטיס הכניסה שלך ושלך לאופנת העולם

איתן עמיחי
הדברת מזיקים
מומחים להדברת תיקנים (ג'וקים), תולעי עץ, חרקי ספרים וכנרים.
בשמירה על בריאותך ורכושך.
רמת-גן, רח' מודיעין 18, ת.ד. 2272
טל. 790114-5-6 רש' מס' 21 עסק 481/75

קורסים לצילום, פיתוח והגדלה למתחילים
אצלנו תפתח תמונות שחור—לבן בעצמך
במעבדה משוכללת וציוד מעולה
במחיר 42 ל"י לשעה תקבל:
חדר חושך ממוזג ומאוורר, ציוד משוכלל
כל הכימיקלים (לא כולל נייר), שטיפה
ויבוש (לא על חשבון זמנך), הדרכה.
נייר הדפסה במחירים מיוחדים
קמרה אובסקורה
מעבדות ליצירה בשחור-לבן
תל-אביב, רח' שלמה המלך 58, טלפון 234162
פתוח מ-10 בבוקר עד 10 בערב

תן טרמפ לחייל

נמר של עיר

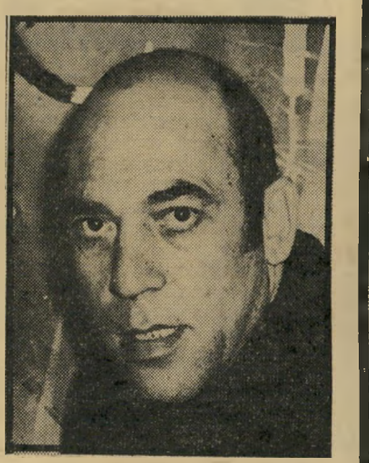
אורי ליפשיץ ילד־טוב־ירושלים ✶ בעקבות מונוגראפיה על שלונסקי ✶ „צייד המכשפות" ב„הבימה"? ✶ קרבות־אוויר מחודשים - „עכשיו" נגד „סימן־קריאה"

דואר חוזר

תמים בדורותיו

בספר „בראשית", פרק ו', בתחילת „פרשת נח", כתוב לאמור: „אלה תולדות נח. נח איש צדיק תמים היה בדורותיו...". בפירוש המקובל נאמר על עניין זה, של „צדיק תמים היה בדורותיו", כי נח היה שלם, בלי מום מוסרי, ותמימותו בלטה בעיקר בגלל בני דורו הרעים. מחמיר יותר הוא רש"י, המבאר זה כך: „לפי דורו היה צדיק; ואילו היה בדורו של אברהם, לא היה נחשב לכלום..."

דימוי זה, של „צדיק תמים היה בדו־

אורי ליפשיץ
לא אמרתי שם מסויים

רותיו", עלה בעיני כותב שורות אלה ה־סובייטי ק. **זלינסקי**, אשר „כבר הראה בפעמים על יסנין, כי אפילו שמות ספריו של יסנין לקוחים מעולם הכנסיה... בשי־ריון מופיעות דמויותיהם של ישו, האפוס־טול אנדריי, ירמיהו, אברהם אבינו, לוט וכו' ומוזכרים בין היתר נצרת, הירדן, ציון, סדום, גולגתא, תבור ועוד..." ועל קטע זה מעיר המעיר: „חרשתי, כי לא קרא המקור אלא מצטט ממצטט — וכי למה לו לתת המקור?..." ובעמוד 168 מעלה יפה את חמתו של הקורא האלמוני, כאשר הוא מעיר בסוגריים: „גם שלונסקי נלחם נגד הביאליקיזם והביאליקיסטים, ולא נגד ביאליק המשורר..." ועל הערה זו מעיר המעיר: „קשקשן! זה הרי בניגוד למציאות..."

בפרק המוקדש לאבני בוהו (עמוד 184) מעיר המעיר: „נידמה לי שזהו הספר הטוב ביותר של שלונסקי..." ומחמאה זו של המעיר אינה נותרת זמן רב. בתגובה לקביעתו של יפה: „,אבני בוהו' הוא, בעיקרו של דבר, פיאימה על חיי האדם בכרך המודרני. ובשירה העברית היה זה, בשעתו, חידוש גמור..." מעיר המעיר במרירות: „איזה דיוק. נא לראות, איזה גדולה וירח' של אצ"ג... פוגל..."

על מיבחר קטעי ביקורת, המשבחים את שלונסקי, שאותם מצטט יפה, מוסיף ה־מעיר בעמ' 192 את ההערה הבאה: „גרפומן החוזר על דברי החמידים בלי להתייחס לעצם השירים לזכות או לחו־בה..."

אין לדעת מי העיר את ההערות הללו בשולי המונוגראפיה של א.ב. יפה על שלונסקי. לפי כרטיס הספריה הלאומית הספר הושאל בתאריכים הבאים: 31.1.71, 8.4.71, 7.8.71, 26.4.75 — ועוד כמה תארי־כים. בספר נמצא גם כרטיס־השאלה ה־נושא תאריך 31.10.76 על שמה של הגב' **דליה רוב**. מי העיר את כל ההערות הללו בגנותו של א.ב. יפה, איש לעולם לא יידע, מלבד המעיר עצמו. אפילו חלקן של ההערות צודק, אין זכות לאיש להעיר הערות על דשי ספרים של הספריה ה־לאומית.

אברהם שלונסקי
גראפומן החוזר על דברי ההיסטוריה

קשן א.ב. יפה מתייחס כלל לשלושה אלה, שלפחות שניים מהם עולים לאין שיעור על הרבי שלונסקי...". בעמוד 141, מת־ייחס יפה למאמרו של **מאיר יערי**, הסמלים התלושים, והשפעתו על שלונסקי המשורר, ובהערת דיון נמצא רשום: „סמ־כות! כימעט כמו סמאלין...". בהקשר דו־מה, בעמוד 149, ההערה הבאה: „איך הזדנובזים עוד משפיע..."

בעמוד 164, כותב יפה על המבקר ה־סובייטי ק. **זלינסקי**, אשר „כבר הראה בפעמים על יסנין, כי אפילו שמות ספריו של יסנין לקוחים מעולם הכנסיה... בשי־ריון מופיעות דמויותיהם של ישו, האפוס־טול אנדריי, ירמיהו, אברהם אבינו, לוט וכו' ומוזכרים בין היתר נצרת, הירדן, ציון, סדום, גולגתא, תבור ועוד..." ועל קטע זה מעיר המעיר: „חרשתי, כי לא קרא המקור אלא מצטט ממצטט — וכי למה לו לתת המקור?..." ובעמוד 168 מעלה יפה את חמתו של הקורא האלמוני, כאשר הוא מעיר בסוגריים: „גם שלונסקי נלחם נגד הביאליקיזם והביאליקיסטים, ולא נגד ביאליק המשורר..." ועל הערה זו מעיר המעיר: „קשקשן! זה הרי בניגוד למציאות..."

בפרק המוקדש לאבני בוהו (עמוד 184) מעיר המעיר: „נידמה לי שזהו הספר הטוב ביותר של שלונסקי..." ומחמאה זו של המעיר אינה נותרת זמן רב. בתגובה לקביעתו של יפה: „,אבני בוהו' הוא, בעיקרו של דבר, פיאימה על חיי האדם בכרך המודרני. ובשירה העברית היה זה, בשעתו, חידוש גמור..." מעיר המעיר במרירות: „איזה דיוק. נא לראות, איזה גדולה וירח' של אצ"ג... פוגל..."

על מיבחר קטעי ביקורת, המשבחים את שלונסקי, שאותם מצטט יפה, מוסיף ה־מעיר בעמ' 192 את ההערה הבאה: „גרפומן החוזר על דברי החמידים בלי להתייחס לעצם השירים לזכות או לחו־בה..."

אין לדעת מי העיר את ההערות הללו בשולי המונוגראפיה של א.ב. יפה על שלונסקי. לפי כרטיס הספריה הלאומית הספר הושאל בתאריכים הבאים: 31.1.71, 8.4.71, 7.8.71, 26.4.75 — ועוד כמה תארי־כים. בספר נמצא גם כרטיס־השאלה ה־נושא תאריך 31.10.76 על שמה של הגב' **דליה רוב**. מי העיר את כל ההערות הללו בגנותו של א.ב. יפה, איש לעולם לא יידע, מלבד המעיר עצמו. אפילו חלקן של ההערות צודק, אין זכות לאיש להעיר הערות על דשי ספרים של הספריה ה־לאומית.

תיאטרון

הם צדים היום

זו היתה כותרת המישנה, השבוע לפני 25, במדור התיאטרון של העולם הזה, ש־הוקדש לביקורת המחזה צייד המכשפות מאת המחזאי **ארתור מילר**, על קרשי תיאטרון הבימה. בין השאר כתב מבקר השבועון דאז:

„זהו מחזה תעמולה בלתי־מוסווה. מילר כותב על סאלם, אולם הוא מתכוון לכל מלדתו — לצייד־המכשפות הגדול של מק־קארתי ולגל ההיסטריה המציף כיום את ארצות־הברית. דווקא על־ידי כך שלא שינה את המאורעות, השאיר רושם מוזעז ומרכא כלב הצופים. כשהוצג המחזה ב־ניו־יורק, יצאו הצופים מן האולם בש־דמעות בעיניהם, וכשהם מוכנים לצאת למילחמה נגד ציידי־המכשפות.

„הצגת הבימה לא עלתה לשיאים נבו־הים. נחום בוכמן כאיכר האמין, מרים זוהר כאישתו, טובה פרדו כצעירה המוש־חתת ועדה של כנערה ההיסטרית שולטים בכמה. האחרים אינם מבריקים. אך אין זה מפריע למחזה — אקטואליותו המזעזעת הכתיבה את הצלחתו גם בישראל, כה אין מק־קארתי — עדיין...".

אין ספק, אם מנהל התיאטרון הלאומי הבימה **דויד לוין**, יעז לצאת ממלכודת מחזות הבולבאר הישראליים, בה הוא לכד את עצמו, בניסיון ליטול את הבכורה המקורית מתיאטרון חיפה, ויעלה מחדש את צייד המכשפות, הרי שתושבי ישראל 1979 ייצאו מאולם הבימה, כשדמעות בעי־ניהם, וכשהם מוכנים לצאת למילחמה נגד ציידי־המכשפות...

כתבי־עת

הנמרושה

מזה שנתיים היה ברור לאלה העוקבים אחר המתרחש בזירת כתבי־העת לספרות בארץ, כי האידיליה השוררת בין כתבי־העת עכשיו וסימן־קריאה היא זמנית. איש לא ציפה כי **מאיר ויזלטיר** ישמש סוס טרויאני שיחדש את קרבות כתב־עת־בכתב־עת.

ויזלטיר, משורר בגיל־העמידה, מתגליו־תיו של עורך עכשיו, **גבריאל מוקד**, בראשית שנות השישים, עלב בעורכו ו־מייסדו בתוכנית טלוויזיה. התגובה לא איחרה לבוא. בחוברת עכשיו 39/40, ש־ראתה אור החודש, הובאת התגובה שלהלן:

נימנומו של משורר עירוני

יש שמתנמנמים מול פני ה־אוואנגארד ויש שישנים מול המסך המרצד של הטלוויזיה. יותר מ־תמיד היטבנו ננמנם בשעת הזו־פעתו הטלוויזיונית של הפיטן ה־תל־אביבי המזוקן, אשר תימרן בלהט חרוזי שירה מקצה הסיגריה

דואר חוזר

תמים בדורותיו

בספר „בראשית", פרק ו', בתחילת „פרשת נח", כתוב לאמור: „אלה תולדות נח. נח איש צדיק תמים היה בדורותיו...". בפירוש המקובל נאמר על עניין זה, של „צדיק תמים היה בדורותיו", כי נח היה שלם, בלי מום מוסרי, ותמימותו בלטה בעיקר בגלל בני דורו הרעים. מחמיר יותר הוא רש"י, המבאר זה כך: „לפי דורו היה צדיק; ואילו היה בדורו של אברהם, לא היה נחשב לכלום..."

דימוי זה, של „צדיק תמים היה בדו־

אורי ליפשיץ
לא אמרתי שם מסויים

רותיו", עלה בעיני כותב שורות אלה ה־סובייטי ק. **זלינסקי**, אשר „כבר הראה בפעמים על יסנין, כי אפילו שמות ספריו של יסנין לקוחים מעולם הכנסיה... בשי־ריון מופיעות דמויותיהם של ישו, האפוס־טול אנדריי, ירמיהו, אברהם אבינו, לוט וכו' ומוזכרים בין היתר נצרת, הירדן, ציון, סדום, גולגתא, תבור ועוד..." ועל קטע זה מעיר המעיר: „חרשתי, כי לא קרא המקור אלא מצטט ממצטט — וכי למה לו לתת המקור?..." ובעמוד 168 מעלה יפה את חמתו של הקורא האלמוני, כאשר הוא מעיר בסוגריים: „גם שלונסקי נלחם נגד הביאליקיזם והביאליקיסטים, ולא נגד ביאליק המשורר..." ועל הערה זו מעיר המעיר: „קשקשן! זה הרי בניגוד למציאות..."

בפרק המוקדש לאבני בוהו (עמוד 184) מעיר המעיר: „נידמה לי שזהו הספר הטוב ביותר של שלונסקי..." ומחמאה זו של המעיר אינה נותרת זמן רב. בתגובה לקביעתו של יפה: „,אבני בוהו' הוא, בעיקרו של דבר, פיאימה על חיי האדם בכרך המודרני. ובשירה העברית היה זה, בשעתו, חידוש גמור..." מעיר המעיר במרירות: „איזה דיוק. נא לראות, איזה גדולה וירח' של אצ"ג... פוגל..."

על מיבחר קטעי ביקורת, המשבחים את שלונסקי, שאותם מצטט יפה, מוסיף ה־מעיר בעמ' 192 את ההערה הבאה: „גרפומן החוזר על דברי החמידים בלי להתייחס לעצם השירים לזכות או לחו־בה..."

אין לדעת מי העיר את ההערות הללו בשולי המונוגראפיה של א.ב. יפה על שלונסקי. לפי כרטיס הספריה הלאומית הספר הושאל בתאריכים הבאים: 31.1.71, 8.4.71, 7.8.71, 26.4.75 — ועוד כמה תארי־כים. בספר נמצא גם כרטיס־השאלה ה־נושא תאריך 31.10.76 על שמה של הגב' **דליה רוב**. מי העיר את כל ההערות הללו בגנותו של א.ב. יפה, איש לעולם לא יידע, מלבד המעיר עצמו. אפילו חלקן של ההערות צודק, אין זכות לאיש להעיר הערות על דשי ספרים של הספריה ה־לאומית.

„תומרקין על הצלב"
אחרי איש קריות

מונים על ה„בזמת" מיסודו של נפתלי בזם, שכיום אתה „אוהב ומעריך את עבודתו, וגם אוהב אותו אישית".

באהבה רבה, עומר

נ.ב.

מה נשמע ב„המישפחה"? שמעתי ש־החליפו על הקירות את העבודות שלך ב„בזמת" בדואית. האם הדברים נכונים?

ניסוחים

בשוליים

מסיבות השמורות עימו, נטל באחרונה כותב שורות אלה עותק מסיפרו של **א.ב. יפה** — א. שלונסקי המשורר וזמנו.

תוך עיון במונוגראפיה הזאת, הנחשבת למונוגראפיה הרשמית על המשורר

נמר של נייר

(המשך מעמוד 77)

שאינה דוֹעֶכת לעולם. ממרומי ה־פוזה הפסודו־מאיקובסקאית של תלמיד־חכם שבאופנה, התנבא על מדד־הנימנום של שירת התיפלות התי־אביבית. מ. ו.

לקוראים, שאינם אמונים על חוקי ה־מילחמות־הספרותיות, הרי שאחת מהטכ־ניקות המקובלות היא חתימה בראשי־תיבות של שם המושמץ על הקטע המש־מיצו.

אלא שמאיר ויזלטיר, ששירתו מעודה לא התעלתה מעל לרמת תכניו הספרו־תיים, ואצבעון האמביציות שלו מעודו

מוקד ויזלטיר
המגלה והתגלית

לא מלא עד תום, לא המתין זמן רב עם יריית התגובה שלו. מאחר ואכסנייתו ל־שנה זו, סימן קריאה, ראתה אור, הרי שבתוקף תפקידו החל בפירסום סידרת סי־קורים על מצבם של כתבי־העת הספרו־תיים בארץ, כבוחן כליות ולב הספרות. הראשון במבקרים היה סימן קריאה, ש־ויזלטיר נימנה על ערוכיו ויוזמיו וערך את מרבית גיליונותיו.

בשבוע שעבר פירסם ויזלטיר בדבר את סיקורו על התאום הבכור של סימן קריאה, תחת הכותרת עכשיו בערוב ימיו. בין שאר השמצותיו כתב ויזלטיר על כתב־העת, ש„גילה" אותו ותמך בו בצעדיו הראשונים בפיוט התל־אביבי: „עכשיו, החדש אינו יותר מחיקוי לכתב־עת... חבל שבזראנו אינה מצליחה להשתחרר ממכת הטישטוש המילולי המתיש, מכית־מדרשם של אבידן המאוהר ויונה וולך של העשור האחרון... יש כאן עדות נוספת לכך שמר מיקד רואה עצמו גלגול של מאכס ברוד... (ועל המשוררים הצעירים שעכשיו מגלה, דוגמת ויזלטיר הצעיר בעשור שעבר:) הם מנוצלים כאן כצורה מכישה על־ידי צמד עסקני־ספרות צינויים, פישפשי־רגל ספרותיים, שירדו ימים טובים מאלה... ‚עכשיו' של היום הוא מין לטיפונדיה נידחת, מוקפת כרי מרעה צחיחים, המנו־הלת על־ידי מיקד ואבידן בעירבוביה מו־זרה של רעשנות יפיוזר־דעת... מוקד, הרואה בעצמו ציר סביבו סוכבת המודרנה העברית... ואבידן הרואה בעצמו ציר (תרתי משמע) קופמי־גלקפי — ימעימותי, בין השאר, קורמוס מהישגיהם המרשימים של השנים פתחום הספרותי־סמאגתי כמ־רוצת השנה החולפת...".

בתחום רשימתו על עכשיו מבשר ויזל־טיר כי הוא ימשיך בסידרתו כתבי־עת מחוץ לזמן, וידווה כמשורר נמוש* על כתבי־העת האחרים. אין ספק שעורכי עכשיו ישיבו לויזלטיר מנה אחת אפיים ארצה, מאחר ובאמנות ההשמצה הם מת־עלים עליו, כפי שהמשורר אבידן, השנוא על ויזלטיר, מתעלה עליו עשרת מונים במלאכת עשיית השיר. אין ספק, כי ה־שקט המלאכותי ששרר בשנתיים האח־רונות בשדות הקרב של עסקני־הספרות תם, והקרבות העומדים להתחדש בין ה־ויזלטירים למיניהם, לא ישנו את העובדה כי הבולטים בספרות ובשירה בישראל,

* הכפשה זו של ויזלטיר, את שמה של המשוררת המחוננת יונה וולך, נובעת מתוך קינאה גלויה על הישגיה השיריים בעשור השנים האמור, והצלחתה להתברג בעילית המקורית והמוליכה של השירה העברית, התברגות שניבצרה ממנו.

** על־פי אחת מהגדרותיו של מילון כנעני (כרך 11): „כינוי של זילזול למי שנימשך זרם אמנותי, ספרותי וכדו־מה, בלא שיהיה "בעל עצמיות משלו". בדומה לויזלטיר ששירתו מהווה תערובת מוזרה של שירת עמיחי + אבידן + זך, מבלי יכולת להשתחרר מהוריו השיריים.

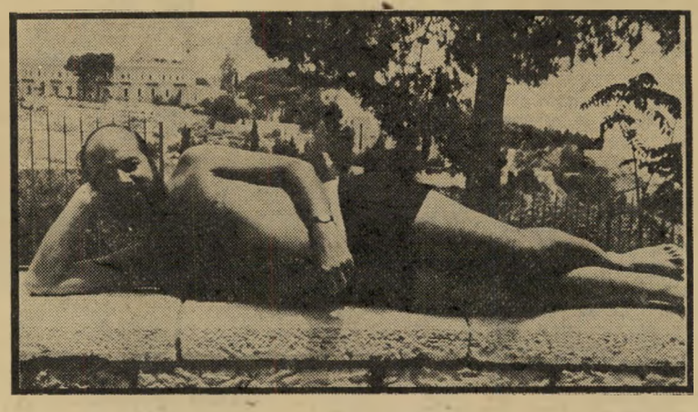
כיהודה עמיחי, נתן זך, פינחס שדה, עמוס קינן, יצחק בן־נר — אינם נוטלים חלק כלשהו במאבקים עק־רים אלה. הם תורמים תרומתם ביצירות של ממש.

מונולוג

עם ריצ'רד קוסטלנץ

ריצ'רד קוסטלנץ (40) נולד בניו־יורק. בגיל 18 התמחה באוניברסיטת כראון כ־ציוויליזציה אמריקאית, השנה מאוחר יותר החליט שלא ללמוד עוד אמנות, מוסיקה או ‚כתיבה יצירתית'. בשנת 1962, לאחר כמה פירסומים, זכה למילגה ע"ש וודרו וילסון באוניברסיטת קולומביה. ב־1964 זכה ב־מילגה מקרן פולברייט, ולמד הרמיניה וי־ציווה פלונדון. ב־1967 זכה למילגה מקרן גוגנהיים והחל לפרסם שירים וספרים ב־בעיית חברה ותרבות בארצות־הברית. פירסם עשרות ספרים וערך אנתולוגיות שונות. בשנים האחרונות התמסר לאמנו־יות חזותיות, והפך אחד המייצגים העי־קריים של סינגון כתיבה זה. ב„משכנות שאננים", שם שהה ריצ'רד קוסטלנץ כ־אורחה של „קרן ירושלים", הוא שוחח עם רן עומר:

● אני עוסק בשיחרור הכתיבה מה־מוסכמות שאבד עליהן הכלח, מהפולי־טיקה הספרותית שמייצרת את האלילים והמיתוסים שלה. כאשר בגרתי, בראשית שנות ה־60, הקבוצה ששלטה בספרות ב־ארצות־הברית היתה הקבוצה היהודית. ולמרות שאני יהודי, הרי שכל קשר ביני לבין דמויות כסול בלו, ברנרד מלמוד, פיליפ רות, לוינל טרילינג, אלפרד קייזין, אירווינג שאו, סוזאן סונ־טאג ושאר אלילי התרבות, של הרחוב היהודי בניו־יורק, מיקרי בהחלט. אני לא אוהב את ספריו של סול בלו. מלבד אולי אוגי מארץ', שיש בו קסם מועט, ותפוס את היום, שיש בו רגישות מסויימת. בלו הוא התגלמות הספרות הבינונית והשמ־רנית בעיני. בלו, יחד עם זאת, הוא פנומן של פוליטיקה ספרותית. ויליאם פולקנר של הקבוצה היהודית. במילים אחרות, קבוצת מבקרים וסופרים יהודים האמינו, כנראה בצדק, שהם יצליחו להגיע לפיסגת התרבות של ארצות־הברית אם סול בלו

ריצ'רד קוסטלנץ ב„משכנות שאננים"
היהודים של ניו־יורק

יצליח. כך החלה בארצות־הברית, בשנת 1947, האגדה של סול בלו. המיכאניזם של האגדה הוא פשוט למדי. כל פעם כאשר מופיע ספר חדש של סול בלו, אודות גירושיו האחרונים, הרי שעדת ה־מבקרים טוענת ומהללת שבלו הוא „סופ־רנו הגדול" וכו', ושעל כל עקרות־הבית לקרוא את ספריו.

● מדובר במהלכים ברורים של שמור־לי־אשמור־לך של קבוצת סופרים. סיפור עלייתו ונפילתו של סול בלו הוא סיפור עלייתה של המאפיה היהודית בספרות האמריקאית. התהליך החל בכתבי־עת קטנים, ליברלים, בעלי נטייה שמאלית, שראו אור בשנות ה־40', כתבי־עת כ־פרטיזן רוקומנטארי. בלו היה הקטר, ומבק־

ריו היו קרונות הרכבת. מכתבי העת הללו הוא הוליך אותם עד מהרה לכתבי העת הגדולים של אמריקה, אלה שלא היו ב־שליטה היהודית, וכאשר סיפרו אוגי מארץ' זכה בפרס הספרות הלאומי הגיעה הכנו־פיה הזאת אל הפיסגה.

● עד לעלייתה של הקבוצה היהודית שלטה בספרות האמריקאית קבוצת הסופ־רים מהקונפדרציה, הסופרים הדרומיים. הבולטים בדרומיים היו **ויליאם פולקנר** שזכה בפרס נובל, **אלאן טייט, רוברט פאן־וורן** ואחרים. האמת היא, שהקבוצה היהודית היא האחרונה בקבוצות אתניות ספרותיות אצלנו, ואולי זאת הסיבה ש־ישנם כאלה, שרואים בי אפילו אנטי־שמי. הסיבה: אני תוקף בשיטתיות את הקליקה היהודית, אבל תקפתי ואני תוקף אותם לא בשל יהדותם אלא בשל הבלעדיות שלהם על היהודים ועל היהדות. ישנם חריגים. למשל: **נורמן מאלר** (הערומים והמתים) לא היה חלק מהכנופיה היהודית. רק לאחר הצלחתו הם באו וחיבקו אותו בחיבוק הדוב. ויחד עם זאת הם מעדיפים לכנות אותו עיתונאי או מחבר מסות. ה־כנופיה היהודית היא מועדון־חברים־סגור, שאינו מקבל לתוכו חברים צעירים ילידי 1923 ואילך. סוזאן סונטאג היא התוצר הצעיר והאחרון של החוג־היהודי הספרותי, המכונה משום „מה „האינטלקטואלים של ניו־יורק". פשוט לא נעים להם לקרוא לעצמם היהודים של ניו־יורק אז הם המירו את היהודים באינטלקטואלים. אם כי ברור, שהם אינם מקיפים, לא את כל היהודים ובוודאי שלא את כל האינטלקטו־אלים החיים בניו־יורק.

● לדעתי, הסופרים היהודים הטובים בארצות־הברית אינם מהווים חלק מהק־בוצה היהודית. ואני מתכוון **לאלן גינס־ברג*, ארווין פאוסט, ג'רום רוטנ־ברג** — ושלא לדבר על **גרטרוד שטיין, שלעניות דעתי היתה הסופרת היהודית הגדולה של אמריקה**, ומבקר בשם **הרולד בלום**, שרק היום הזכיר לי אותו הפרו־פסור **גרשום שלום** כ„אישיות מעניינת". **וג'וזף הלר** הצעיר, בסיפרו מילכוד 22.

● בדומה לקבוצת הסופרים הדרומיים, ששקעה לפני כעשרים שנה, כך החלה בראשית שנות ה־70' לשקוע הקבוצה היהודית, ובמקומה החלה להתפתח ספרות על בסיס של קבוצות אסתטיות ולא את־ניות. בחלק מספרי אני עוסק בבחינת ובביקורת החיים התרבותיים שלנו, במהלך שנות ה־70', ובבחינת הצד הכלכלי שלהם. מביקורי בארץ אני למד, כי אתם סובלים מאותן בעיות תרבות, אך טרם מצאתם דרך להתמודד עימן. אני מתכוון לאופן בו נירכשו חברות המו"לות של אמריקה בידי קונצרנים כלכליים ענקיים, תוך קביעת ערכים חדשים של הפחתה בתוכן ובטיב של החומר המודפס, ובטי־פוח הרווחים. מצב שהביא כימעט להפסקת ההדפסה של ספרים לא־מסחריים בידי המו"לים הגדולים של אמריקה.

● אלא שאין ספק כי מעז יצא מתוק. כפי שבגרמניה נוסדו קואופרטיבים של מו"לות בידי סופרים, כן מתפתחת ב־ארצות־הברית מו"לות אלטרנטיבית ש־בעורתה מדפיסים המו"לים החדשים בהת־אם לרמות טעמם האמנותי והאסתטי, ספרים במהדורות קטנות ומעולות. לדעתי, הם מדפיסים כיום את מיטבה של השירה האמריקאית ואת הפרוזה והביקורת של אמריקה. המו"לים האלטרנטיביים זוכים למענקים ממשלתיים מוגבלים, לספרים שאינם נועדים לעשיית רווחים. הסופרים אינם מקבלים שכר־סופרים, אלא מקבלים מיספר עותקים תחת כסף. תהליך זה עובר בהדרגה את כל המערב והוא יגיע

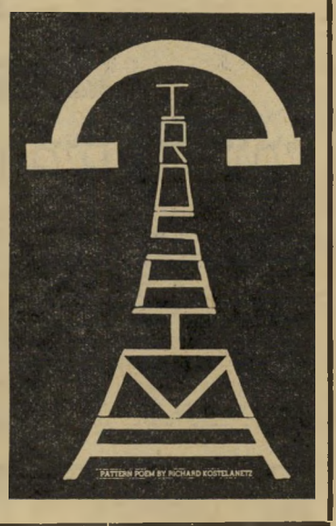
* שירים של ריצ'רד קוסטלנץ ראו אור בארץ בספר אנתולוגיה לשירים חזותיים, שראה אור בהוצאת פרוזה.

** שירין בעברית מופיעים באנתולוגיה נהמה, בהוצאת י. מרכוס, ירושלים.

אנתולוגיה מודרנית

מאת: ריצ'רד קוסטלנץ

הירושימה

ויתבסס בסופו של דבר גם אצלכם, בישי־ראל. קוראים נבונים יודעים, שהספרות הטובה אינה מצוייה ברבי־המכר, ואלה הרוכשים את רבי־המכר של מו"לי־הענק אינם נימנים על הקוראים הנבונים.

● באשר לי, כמחבר, הרי שפירסמתי את ספרי, בראשית דרכי, בעיקר אצל מו"לים גדולים, וכיום אני מפרסם אותם לרוב אצל מו"לים אלטרנטיביים. למעשה, גם אני משמש כבעל הוצאה־לאור אלטר־נטיבית. העיסוקים שלי בתיפזור יצירותי הינם חלק מיצירתי. אני מפזר על פני כמה מאדיות. אני מעצב ספרות. גרפיקאי. יוצר תערוכות. מטפח אודיו־טייפים, וידיאו־טייפים וסרטים ניסיוניים. באחרונה התחלתי לעסוק בהולוגראם, שזו אמנות של צילומים תלת־ממדיים הנוצרת בעזרת קרני לייזר. בכל המדיומים הללו אני עוסק בתיכפולים שונים של הלשון, ה־מילה, האות והסיפרה. אני מטפח מהם צורות ספרותיות חדשניות. צורות המייצ־גות לדעתי את הספרות בת־זמננו, בצורה בלתי מקובלת עדיין.

● חלק מעבודותי ופירסומי הוא בעי־סוק באפשרויות הרדיקליות של הלשון כשירה חזותית*. שירים על פי ספרות, סיפורים העשויים משורות מרוטשות. אני מתמסר עד למאד לתיאורים של שורות המתחרזות שמיעתית + חזותית ולא תוכ־נית. אנשים רבים תוהים מהן עבידותי. הצגתי מעט מהן בשבוע שעבר בתל־אביב, במרכז לתרבות של „השגרירות האמרי־קאית — והגיעו כמה ישראלים מלאי תמיהה. אולי כאן המקום להעיר, שישנם כמה מבקרים הטוענים שכל קשר בין עבודותי לבין אמנות הוא מיקרי בהחלט.

● אחד מעיסוקי בשנים האחרונות מתמקד בספרים כאובייקט אמנותי. או, במילים אחרות, עשות ספרים עד אין קץ במתכונות שונות. למשל: עשיתי ספר שהוא גם אקורדיאון (צורך: 2.5 מטרים). ספרי־קלפים שניתן לערבבם, אבל קשה לשחק בהם. ספרים שניתן לקרוא בהם משמאל לימין ומימין לשמאל. ספרי ואני עושים כל שביכולתנו להתאים עצמנו למחר, בעזרת הכלים של היום, ובעיקר האמצעים הטכנולוגיים. אמנות שאינה מצה את הטכנולוגיה הסובבת אותה — משהו פגום בה.

מאת דן עומר

שלושה עיצובים חדשים לאיכות ידועה.

"רקפת" "סיגלית" ו"איריס" – שלושת חדרי השינה החדשים שלנו, מעוצבים ברוח צעירה ומתקדמת ומצטיינים באיכות המאפיינת את מוצרי "מבט". אחרי הכל, חדר השינה הוא המקום בו את מבלה את הלילה ואחד הדברים הראשונים שאת רואה בבוקר. לכן הקדשנו תשומת לב מרובה לכל פריט המרכיב את שלושת חדרי השינה: מיטה מרווחת ונוחה בעלת פינות מעוגלות; שולחן איפור קומפקטי בעל מגירות ומראה גדולה; שידות מרווחות; אצטבאות לספרים וארון קיר עם שפע אפשרויות לסידור פנימי. הקפדנו על שימוש בעץ מעולה ובציפויים חדשניים ועכשיו אנחנו משוכנעים שחדרי השינה החדשים שלנו מהווים תמורה מלאה לכספך. בואי לראות ב"מבט" את חדר השינה שחיפשת.

אדמון

רהיטי מבט

איכות שאפשר להרגיש

בית כלל, רח' דרויאנוב 5, ת"א. פתוח ברציפות מ-9.00 – 19.00

להשיג אצל סוכני מבט המורשים:-

ת"א: "מבט" ככר המדינה, ה' באייר 64. "מבט" בן־יהודה 118 א'. **חיפה** "מבט" הרצל 13. **באר-שבע:** "מבט" קק"ל 106. **ירושלים:** יפו 30. **נתניה:** שמואל הנציב 13. **כפר-סבא:** "מבט" וייצמן 58. רהיטי השרון, טשרניחובסקי 28. **דימונה:** רהיטי אביב, מרכז מסחרי. **אשקלון:** רהיטי גזית, פינת ההסתדרות. **נהריה:** "מבט" נדלר, רחוב הרצל, כיכר העיריה. רהיטי נתן, שדרות הגעתון 20. **נצרת:** "מבט", מיטלמן, מרכז מסחרי 5. **פתח-תקוה:** "מבט" ווברייש, מוהליבר 2. רהיטי לב־און, רמת סיב (ליד סופרגז). **קרית-מלאכי:** "מבט", ישראליאן, מרכז מסחרי. **רחובות:** רהיטי סולו, הרצל 187. **רמלה:** חזיזה, הרצל 79. **קרית-גת:** רהיטי לכיש, שד' לכיש 7. **רעננה:** רהיטי רעננה, אחוזה 109. **עפולה:** רהיטי ולדמן, שד' ארלוזורוב 14. **קרית-אתא:** בית הרהיט, מרכז הנגטאות 2 (פינת השצמאות). **חדרה:** "מבט", הגיבורים 88, וכל סניפי שק"ם רהיטים.

כ"ג תמוז תשל"ט, 18.7.79 מספר 2185 80 עמודים שנה 43 המחיר : 25.00 ל"י (כולל מ.ע.מ.)

העולם הזה

פרשת הזהב של קברניט „אל־על"

מיכל אדר

מדוע נעצרה הדיילת ?